

SERXWEBÛN

HİÇ BİR ŞEY BAĞIMSIZLIK VE ÖZGÜRLÜKTEN DAHA DEĞERLİ DEĞİLDİR

Sayı: 1 / Ocak 1982 / 1,50 DM

PKK I. Konferansı Yapıldı

Kürdistan işçi partisi I. Konferansı, 15-26 Temmuz 1981 tarihleri arasında yapıldı. PKK'nin, Kürdistan Devrimi'nin çeşitli iç ve dış sorunlarını tartışıp karara bağladığı Parti I. Konferansı, gerek yeterli katılımın sağlanması, gerek düşmanın baskı ve komplolarına karşı gerekli gizlilik tedbirleri, ve gerekse gündemine aldığı sorunları çözme yönünden başarı ile gerçekleştirdiği bildirilmektedir.

Sömürgeci-faşist cuntanın baskı ve katliamlarını tırmandırdığı, emperyalizmin ve bölge gericiliğinin bölge (Ortadoğu) üzerindeki komplolarını arttırdıkları bir dönemde, Kürdistan Devrimi'nin en ciddi sorunlarını böyle yetkili bir toplantıda tartışıp karara bağlayan ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin önüne yeni dönemin mücadele perspektiflerini koyan PKK'nin, bu son derece sorumluluk isteyen çalışmalarıyla, kendisine umut bağlayan Kürdistanlı emekçi kitleler ve dost güçler nezdindeki itibarını arttırırken, sömürgeci-faşist cunta başta olmak üzere düşmanlarının ise şimşeklerini bir kez daha üzerine çektiği (!) gözlenmektedir.

Nitekim, son üç aydan beridir cunta, PKK'ye kitle desteğinin yoğun olduğu bölgelerde halka ve PKK taraftarlarına uyguladığı baskı ve katliamları alabildiğine tırmandırmıştır. Sömürgeci faşist cuntanın özellikle bu bölgelerde düzenlediği açık hava toplantılarında, Kenan Evren'in ağzından PKK'yi açıkça hedef göstererek yürüttüğü karşı-devrimci propagandalar da cuntanın PKK'nin kitleler üzerindeki etkisinden ne denli korktuğunu göstermektedir.

Sömürgeci basın, özellikle Ağustos ve Eylül aylarından bu yana, Kenan Evren'in "anarşi ve bölücülük" hareketlerinin tasfiye edilemediğini itiraf ettiğini, "tehlikenin büyüklüğü nedeniyle, nerede olurlarsa olsunlar ve ne pahasına olursa olsun bu hareketlerin beyin takımlarının mutlaka bulunup etkisiz hale getirilmeleri gerektiğini 18 Eylül 1981 Hürriyet C. Arcayürek" belirterek hazırlamakta oldukları tertipleri gizlemeye dahi gerek görmeyecek kadar alçakça ve pervasızca yayınlar yapmaya başlamıştır.

Açıktır ki, sömürgeci-faşist cuntayı ve uşaklarını böylesine paniğe sürükleyen nedenlerin başında hemen her ay, çeşitli sıkıyönetim komutanları beyanlarıyla çökerttiklerini ilân ettikleri PKK'nin, en zor koşullarda bile direnişi örgütleyip yönetmedeki kararlılığı ve bu konudaki yeteneği gelmektedir.

PKK I. Konferansının sahip olduğu yüksek politik muhteva nedeniyle, çeşitli siyasi güçler üzerinde pratik tutum takınmaya yolaçabilecek kadar önemli etkiler yarattığı gözlenmektedir.

Konferansın, Türkiye, Kürdistan ve özellikle Ortadoğu'daki çeşitli sol güçler üzerindeki etkileri kısaca şöyle özetlenebilir.

Türkiye Devrimci Demokratik hareketi içinde aktif rol oynamış, bu mücadelenin gelişiminde önemli sorumluluğu bulunan bir kısım mücadele örgütleri açısından PKK I. Konferansının, devrim sorunları karşısındaki ciddiyetini ve sorunlarını çözmedeki kararlılığını ortaya koyan önemli bir gösterge olması nedeniyle PKK'ye karşı güvenlerinin gelişmesinde önemli bir etken olduğu söylenebilir. Bu bakımdan, Türkiye devrimci gruplarının günümüzde PKK ile yakın işbirliği ve ittifak arayışları içinde olmaları temel bir etken olmakla birlikte sadece 12 Eylül faşist darbesinin ortaya çıkardığı bir durum değişikliğine bağlanamaz.

PKK I.Konferansı genelde, Kürdistan'lı tüm yurtsever kesimlerce önemli bir olay olarak değerlendirilip, ciddi tartışma ve değerlendirmelere konu olurken; reformist-teslimiyetçi grupların, özellikle yönetici kesimleri bu konuda bilinçli bir suskunluk içine girdiler. Bunların iflah olmaz bazı sorumluları, PKK'nin yeni mücadele dönemine hazırlanırken, tüm geçmiş pratiğini gözden geçirme ve devrimci bir tarzda eleştiriye tabi tutma konusundaki dürüst tutumunu istismar etmeye yeltendilerse de bu tutumlarını çeşitli devrimci ve ilerici güçlerin, ve geniş yurtsever kesimlerin, PKK'nin ortaya koyduğu ciddi devrimci tutuma verdikleri tarihi anlam ve bunu yansıtan tutumları karşısında fazla ileriye götüremediler.

Konferans, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki yurtsever devrimci hareketler ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Devriminin dostları tarafından da büyük ilgi ve sempatiyle karşılandı.

Özellikle Filistin Ulusal Kurtuluş Devriminin önder güçleri, Konferansa verdikleri önemi, PKK-MK'nin yayınladığı Konferans duyurusuna ve bu konudaki değerlendirmelerine kendi yayın organlarında geniş yer vermeleri ile gösterdiler.

Ülkemizin diğer parçalarındaki çeşitli yurtsever Kürdistan örgütleri de Konferans duyurusunu, yayın organları aracılığı ile en geniş kitlelere ulaştırmaya büyük önem verdiler.

حول التطورات الاخيرة
في تركيا

اصدر حزب العمال الكردستاني مؤخرا بيانا حول التطورات الاخيرة في تركيا اشار الى تزايد حدة الصراع الدائر في منطقتنا بين معسكر القوى الامبريالية وادواتها من جهة وحركات التحرر الوطني من جهة اخرى، وادان البيان «ضلوع الطغمة العسكرية الفاشية التركية في مخططات الامبريالية والناتو لضرب مسيرة التحرر الكردستانية والقوى الثورية التركية».
وقال «تشهد البلاد تصاعد الهجمة العسكرية الاستعمارية التركية وتكشف مدى شراستها ضد شعبنا وطليعته الثورية التحررية المتمثلة بحزبنا (حزب العمال الكردستاني. وتعمد الطغمة العسكرية الفاشية الى زج عشرات الآلاف من النساء والرجال في السجون وتهجير آلاف السكان من قراهم وبيوتهم وممارسة شتى

AL HADAF / No:552, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi Yayın Organı

Devamı Sayfa 18' de

PKK I. Konferans Duyurusu

Kürdistan İşçi Partisi (PKK) I. Konferansı 15-26 Temmuz 1981 tarihinde yapıldı. Konferans, ABD emperyalizminin başını çektiği dünya karşı-devrimci güçlerinin faaliyetlerini yoğunlaştırdığı, Ortadoğu'da İsrail siyonizminin yeni saldırılar düzenlediği, Türkiye'de askeri faşist cuntanın, yaklaşık bir yıldan beri, devrimci güçleri her türlü yöntemi kullanarak yok etmeye çalıştığı bir dönemde gerçekleşti.

Katılım, nicelik ve nitelik olarak yeterli düzeyde idi. PKK Hareketinin oluşumundan günümüze değin, çeşitli birimlerinde sorumluluklar alan kadroların ağırlıklı bir bölümü, her türlü zorluğa karşın hazır bulundular. Konferans, temel olarak yakın geçmişin sağlıklı yorumlanması üzerinde, önümüzdeki dönemin sorunları ve görevlerinin çözüm yollarının net bir şekilde kavranılmasını içermekte idi.

Öncelikle parti hareketimizin yakın geçmişinin değerlendirilmesi tutarlı ve sağlıklı olarak doğruca konuldu. Sosyalizmin eleştiri süzgecinden geçirilen geçmiş mücadelemiz bir bütün olarak olumlu görünmesine karşın, kısmi olumsuzluklar da açık yüreklilikle sergilendi. PKK'nin Kürdistan Çağdaş Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin yaratılmasındaki işlevi tarihi ve önder seviyede olmasına karşın, kazandığı mevzilerin büyük kayıplarla gerçekleşmesi, varolan hata ve eksikliklerin sonucu idi. Konferansta, hata ve eksikliklerin zemininde ilkel ve amatör çalışma tarzının yattığı berrakça ifade edildi.

Geçmişteki eylemlerin, sarsılmaz gibi görünen ulusal ve yerel baskı otoritesini sarsıntıya uğratmasının yanısıra, parti örgütlenmesinin yeterince gelişmediği yörelerde yeri ve zamanı iyi seçilememiş eylemlerin ise davamıza zarar verdiği Konferans tarafından tesbit edildi. Ayrıca, hakim ulus sosyal-şovenizmi ile yerel reformist burjuva milliyetçiliğinin kışkırttığı ideolojik mücadele platformunu yokedici oyunları karşısında, yeterince uyanık davranılmaması sonucu, ideolojik mücadelenin yerini zaman zaman şiddete bırakması parti hareketimize ağır kayıplara malolarken, adı geçen güçlerin iç ve dış bağlantıları kendilerine yalan ve demogojiye dayalı propaganda imkânı sağlayınca, bir çok dost güç de yanılgılara itildi.

Devamı Sayfa 18' de

ÇIKARKEN

Yüzlerce yıllık sömürgeci egemenliğin sürekli baskı altında tuttuğu, bağrında, tarihin en ilerici ve en gerici ögelerini içiçe taşıyan Kürdistan'daki toplumsal birikim, 1960'lara gelindiğinde dünya çapında tasfiye olan sömürgeler sorununun, Ekim sosyalist devrimi ile proletarya devrimlerine bağlanması, 1960'lardan sonra Kürdistan'a giren kapitalizmle birlikte, nihai kurtuluşunun objektif temellerinin de oluşmaya başlaması; 1975'lerden sonra kendi adına örgütlenebilecek duruma gelen Kürdistan proletaryasının, mücadelenin başına geçerek ulusal kurtuluş sürecini başlatmasının etkileri ile birleşince; adeta bir sel gibi, bu gidişe ayak uyduramayan en iyi niyetli çabalar da dahil olmak üzere mücadelenin doğası ile çelişen ilkel ve gerici ne varsa önüne katarak, büyük bir hızla dünya proletarya hareketinin engin denizine doğru akmaya başladı.

Ne varki böylesine zengin bir içeriğe sahip olan Kürdistan Devriminin, dayandığı, tarihi, sosyal ve siyasal gerçekler bugüne kadar PKK programı ve Kürdistan Devriminin yolu adlı Manifesto'da yapılan genel ve özlü belirlemeler dışında ciddi bilimsel inceleme ve değerlendirmelere konu olmamıştır. Yüzeysel yaklaşımlar veya onu kendi sınıf çıkarlarına uydurmak için yapılan yorumlar, ya Kürdistan'ın tarihi ve toplumsal gerçeklerini çarpıtma ve onu zengin içeriğinden boşaltmayla sonuçlanmış, veya toplumsal mücadelede en ufak bir iz bırakmadan, silik çabalar olarak kalmışlardır. Nitekim özellikle 1975'lerden sonra burjuva milliyetçi kılıflara sığmayacak, sosyal-şovenizmin iğreti tezlerine takılıp kalmayacak, kısaca sömürgecilikten kaynaklanan gerici düşüncelerin dar kalıplarını çatlatacak kadar güçlenmiş bulunan Kürdistan Devriminin doğasını kavramayan sosyal-şovenler ve yerel burjuva milliyetçileri, karşısında dehşete kapıldıkları bu devrimin engin gücünü kendi arabalarına koşmak için, onun dayandığı temelleri, kendi sınıf çıkarlarına göre yorumlayan ciltler dolusu incelemeler ve tezler yazmışlardır. Ama çok değil, 1975'lerden sonra bu çizgiler tarafından yayınlanan dergiler ve broşürler incelendiğinde dahi görülecektir ki, son altı yılda yaşanan pratiğin, gerçekleri karşısında, ileri sürülmüş bulunan sözde görüşlerin önemli bir kesimi belki bugün yazanları bile şaşırtacak kadar açık saçmalıklar durumuna düşmüştür. Daha dün bu akımların temsilcileri ve

Devamı Sayfa 19' da

PKK I. Konferansının Getirdikleri

Halkların sömürgeciliğe, egemen sınıfların baskı ve sömürüsüne karşı yürüttükleri uzun mücadele tarihlerinde, günümüzdeki durumlarını belirleyen önemli bazı dönüm noktaları vardır.

Genellikle objektif koşulların dayattığı bu dönüm noktalarının taraftarların biri ya da öbürü lehine sonuçlanması, o günkü, tarihi, sosyal ve siyasal koşullarda, bu koşullar tarafından belirlenmiş güçler dengesine bağlıdır. Ancak bilinmesi gereken şey şudur ki; bu tür dönemlerde durum her iki taraf açısından da artık temel değişikliklere uğramış, yeni bir mücadele dönemi açılmış, eski araç ve yöntemlerin, döneme uygun yeni araç ve yöntemlerle değiştirilmesi kesin bir zorunluluk halini almıştır. Elbetteki böyle bir durumda yönelinecek değişiklerin niteliği, taraftarların sınıfsal ve ulusal çıkarları tarafından belirlenecektir.

Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesi de bugün, her bakımdan yeni bir döneme girmiştir.

1980'in ortalarında, o zamana kadarki gelişiminin zirvesini yaşayan Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesi, bir dönüm noktasında bulunuyordu. Gelişmelerin ortaya çıkardığı durum karşısında, artık ne Kürdistan Bağımsızlık Hareketi ve onun önder güçlerinin, ne de sömürgecilerin mevcut yapıyı kabullenmeleri mümkün değildi.

Nitekim Kürdistan Bağımsızlık Hareketinin önderi PKK, genç bir hareket olmasına, yetersiz olanaklarla oldukça geniş bir kitleyi yönlendirmek zorunda bulunmasına rağmen, tüm ilişkilerini, yöntem ve araçlarını, böyle bir dönemin özelliklerine göre hazırlamaya başlarken, sömürgeciler

Devamı Sayfa 18'de

İÇİNDEKİLER

Sömürgeci Faşist Terör Dersim, Bingöl ve Karakoçan yöresinde yükselen

Direniş Ruhunu Kıramayacak

Sömürgeci Türk devletinin 12 Eylül öncesindeki bütün hükümetlerinin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini ezmek için, PKK'nin kadro ve taraftarlarına karşı giriştikleri baskı, takip, tutuklama, operasyon ve katliamlar, faşist cuntanın işbaşına getirilmesinden sonra, bütün halk kitlelerini de kapsamına alarak şiddetini daha da arttırdı.

Kürdistan'a ilişkin ırkçı-şoven programını zaman geçirmeksizin uygulamaya koyan insanlık düşmanı faşist generaller cuntası, ülkemizde tam bir açık savaş hali ilân ederek bölge bölge yeni askeri işgal harekâtlarına başladı. Antep, Mardin, Adıyaman, Urfa, Maraş-Pazarcık başta olmak üzere bütün Orta ve Batı Kürdistan'ı bir kan ve zulüm deryasına çeviren faşist cunta, özellikle son aylarda Kuzey Kürdistan'a yönelik saldırılarını daha da yoğunlaştırdı. Ordu güçlerinin çok önemli bir bölümünü buralara kaydırdı. Hava güçlerinin de yoğun desteğinde gerçekleştiren bu operasyonlar sırasında, Dersim, Karakoçan ve Bingöl bölgeleri ardı arkası kesilmeyen çarpışmalar ve direnişlere sahne oldu. Bu çarpışmalar esnasında, Hüseyin DURMUŞ, Zeki YILDIZ, Şükrü SEVER, Kâzım AYDIN, Seyfi DOĞANAY, Hüseyin TAŞCAN, Haydar ASLAN, Veli GEÇİT, Baki KAHRAMAN ve daha bir çok PKK savaşçısı kendilerini kuşatan üstün düşman kuvvetlerine karşı sonuna kadar çarpışarak şehit düştüler. Bu çarpışmalar sırasında düşman kuvvetlerine de büyük kayıplar verdirdiler.

Sömürgeci-faşist cuntanın Dersim ve Bingöl üzerinde bu denli titizlikle durmasının, bütün halk kitlelerine karşı korkunç boyutlara ulaşan baskı ve teröre başvurmasının, en seçkin hava birlikleri de içinde olmak üzere çok büyük askeri güçlerle bu bölgeleri tam bir kuşatma çemberi içine almasının tarihsel ve günümüze ilişkin birçok önemli nedenleri vardır.

Dersim ve Bingöl her şeyden önce yakın geçmişte halk direniş hareketlerinin odaklaştığı, zayıflıklarına ve örgütsüzlüklerine rağmen işgal ordularına boyun eğmeyi reddeden halk kitlelerinin kahramanca direnme yolunu seçtiği, eski isyan merkezleri durumundaydılar. Kemalist devlet 1925 ile 1940 yılları arasında Kürdistan'daki direnme noktalarını ortadan kaldırarak ülkemizi tamamen kendisine bağlamak için giriştiği askeri işgaller sırasında, Bingöl ve Dersim'de tarihinin en zorlu ve en uzun direnişleri ile karşılaştı. Silahsız, savunmasız ve örgütsüz halk kitleleri bölgeyi bir sel gibi kuşatan tam teçhizatlanmış düzenli işgal ordularına karşı sonuna kadar savaştılar. Ama direnişlerin aynı zamana denk düşmemesi, Kemalist devletin halk arasındaki mezhep ve aşiret farklılıklarını kullanarak, kitleleri biribirine düşürmeyi başarması, direniş merkezlerinin Kürdistan'ın diğer alanlarından tamamen tecrit edilmesi, feodallerin ve aşiret reislerinin sömürgecilerle işbirlikçilik ve uşaklık etmeleri, yenilgiye uğramalarının en önemli nedenleri oldu. Yine de düşman, güçlerinin çok önemli bir bölümünü bu bölgeye kaydırmasına, Kürdistan'ın diğer kesimlerinden tecrit etmesine ve bir çok aşiret reisini satın almasına rağmen, Dersim köylüsünün direnişi karşısında 1936 yılında başlatmış olduğu işgal hareketini 1940 yılına kadar ancak sonuca bağlayabildi. Dersim ve Bingöl'de meydana gelen isyanlar ve direniş hareketleri, çoğu kadın çocuk ve yaşlılar olmak üzere onbinlerce insanın alçakça imhası, yüzlercesinin darağaçlarına gönderilmesi, geride kalanların ise topraklarından sökülüp atılarak mecburi iskâna tabi tutulmasıyla bastırılabildi.

Bu iki eski direniş merkezi, aynı zamanda devrimci yurtsever düşüncelerin Kürdistan'a henüz yeni taşırılmaya başlandığı dönemde de devrimci gelişmenin en erkenden sağlandığı alanlar oldular. Halkımızın yurtsever ve devrimci geleneklerinin en sadık mirasçısı olan Kürdistan Devrimcileri'nin başlattığı direniş hareketi, üstü küllendirilmiş isyan duygularını tekrar alevlendirdi. Özellikle devrimci aydın-gençlik, büyük bir coşkuyla Kürdistan Devrimcilerinin saflarında yer alarak hızla Marksizm-Leninizmi özümsemeye başladı. Kısa zamanda geniş boyutlara ulaşan devrimci aydın-gençlik hareketi, sosyal-şovenizmi, ulusal inkârcılığı ve teslimiyetçi küçük-burjuva akımları önemli oranda etkisiz hale getirdi. Bu süreçte Kürdistan Devrimi'nin gelişmesine önemli katkılarda bulunan ve daha sonraları devrimci mücadelenin bütün alanlarında faaliyet yürütecek olan değerli komünist kadrolar doğdu.

Bu kadroların da çabalarıyla devrimci hareket halk kitleleri arasında da hızla yayılmaya ve güçlü bir kitlesel hareket haline dönüşmeye başladı. Bir yandan sömürgeci baskı ve zulüm altında bulunan, öte yandan yokluk ve yoksulluk içinde kıvranan halk kitleleri de yeni devrimci gelişmeyi büyük bir coşkuyla karşıladılar.
Sosyal-şovenizme, ulusal inkârcılığa ve teslimiyetçi küçük-burjuva akımlarına karşı yürütülen ideolojik mücadele ve faşist çeteler başta olmak üzere bütün gerici güçlere karşı şiddet temelinde geliştirilen mücadele kısa zamanda bütün halk kesimlerinin yurtsever birliğini yarattı. PKK Hareketi önderliğinde birleşen işçiler, yoksul köylüler ve devrimci aydınlar sağlam ve sarsılmaz bir devrimci yurtsever birlik yarattılar.

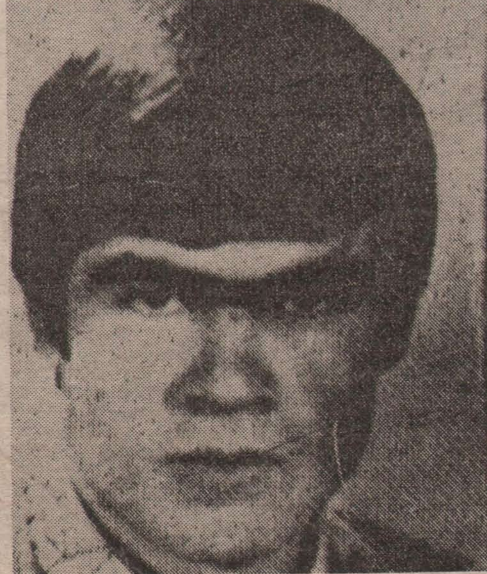
Artık Türk sömürgecilerinin eskiden beri her türlü yolla inşa ettikleri ajan yapı dağılmış, mezhep farklılıklarının düşman tarafından kullanılması olanaksız hale getirilmiş ve bunun sonucu olarak Dersim ve Bingöl halkının gerçek devrimci yurtsever birliği yaratılmıştı. Artık sömürgecilerin özellikle Dersim'i Kürdistan'ın diğer kesimlerinden tecrit etme politikası tamamen geçersiz hale getirilmişti. Sömürgeci düşmanın da en çok korktuğu şey buydu. Sömürgeci faşist cunta çağın en modern silahlarının bile, halkın örgütlü birleşik gücü karşısında fazla bir işe yaramadığını çok iyi biliyordu.

Bu nedenle sömürgeci faşist Türk devleti, stratejik coğrafi konumundan ötürü direniş hareketinin örgütlendirilmesine son derece elverişli olan bu bölgede 12 Eylül darbesinden sonra da yöre halkının PKK önderliğinde sürüp giden direnişini kırmak, kitlelerin içinde kök salmış devrimci hareketi söküp atmak için, baskı ve zulmün dozunu en yüksek boyutlarına ulaştırdı. ■■■

Diyarbakır Cezaevinde Katliam Girişimi: Yaşasın Savaş Esirlerinin Devrimci Direnişi

Dışarda olduğu gibi, toplama kampları haline getirilen cezaevlerinde tutulan savaş esirleri üzerinde de, sömürgeci faşist cuntanın uyguladığı akılalmaz zulüm ve işkenceler kıyımlara dönüştü.

Ağustos ayının şeker bayramına denk düşen günlerinde, Diyarbakır askeri cezaevinde meydana gelen olayda Ali EREK adındaki PKK kadrosu işkencede katledildi. Olay şöyle meydana geldi; bayram günlerinde görüşmelerin serbest olduğu cezaevi yönetmeliğinde de belirtilmesine rağmen, tutukluların en doğal haklarını bile sürekli ellerinden almaya çalışan faşist cezaevi yönetimi, böyle bir bayram gününde de tutukluların aileleriyle görüşmelerine müsaade etmedi. Bunun üzerine PKK'li savaş esirleri faşist cezaevi yönetiminin bu tutumunu protesto etmek amacıyla direnişe geçtiler. Direnişi duyar duymaz harekete geçen sömürgeci kolluk kuvvetleri cezaevinin çevresini yeni zırhlı birliklerle kuşatırlarken, tutukluların bulundukları koğuşları da tam bir savaş alanına çevirdiler. Dipçik, tekme ve yumruk yağmuruna tutularak sıra dayağından geçirilen devrimci tutuklar, daha sonra teker teker işkencelerden geçirildiler. Birer vahşet örneği olan bu işkenceler sırasında, PKK'nin güçlü savaşçılarından Ali EREK alçakça katledildi. Olay tutukluların yakınları üzerinde şok etkisi yaparken; Bilindiği gibi, PKK'li savaş esirleri işkencelere ve cezaevindeki ırkçı-faşist uygulamalara karşı büyük direniş örnekleri ortaya koymuşlar ve bu görkemli tutumlarını sömürgeci yargı or-

Ali EREK

ganları karşısında da sürdürmüşlerdi. Sözüm ona devrimcileri yargılayacak olan mahkemeler, PKK'li savaş esirleri tarafından Türk devletini yargılama organları haline getirilmiş ve sömürgeci faşist cuntanın aldığı bütün alçakça yuna da yansımıştı.

Ama faşist cezaevi yönetiminin görüşmeci tutuklu yakınlarının çok kalabalık olduğu bir bayram gününde, böyle bir katliama başvurması tesadüf değildi. Sömürgeci mahkemeler karşısında PKK'li savaş esirlerinin sergiledikleri örnek direnişler ve içine girdikleri kararlı devrimci tutum; devrimci tutukluların yakınları ve halk kitlelerinde de büyük bir coşkuya yolaçmış, onlar için önemli bir moral kaynağı olmuştu. Bayram nedeni ile ilk kez faşist cezaevi yönetiminin engellemelerinden uzakta, tutuklularla daha rahat ve uzun görüşebileceklerinin umudu ve sevinci içinde gelen görüşmeciler, o gün moralmen daha da güçlü bir durumdaydılar. Bunu çok iyi hesaplayan faşist cezaevi yöneticileri böyle bir katliama girişmekle, devrimci tutukluların yakınlarını moralmen çökertmeyi ve halkta pekişen umutları yıkmayı amaçlamaktaydılar.

Ama daha sonraki gelişmelerin ortaya koyduğu gibi, sömürgeci faşistlerin en iğrenç işkenceleri altında, her gün dinmeyen acılar ve ölümleri pahasına, her türlü uşaklığa, ihanete, hainliğe rağmen, Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesinde direnişin ilk tohumlarını yeşerten PKK'nin yiğit savaş esirleri, düşmana asla boyun eğmeyen soylu direnişleriyle kitleler için büyük bir moral ve güç kaynağı

Karlıova'da Çatışma..

PKK militanı Veli GEÇİT, 1981 Mart'ında Karlıova'da sömürgeci caniler taradından katledildi.

Bingöl'ün Karlıova ilçesinde girişilen geniş operasyonda, sömürgeci kolluk kuvvetlerine teslim olmayı reddeden Veli GEÇİT, çatışmaya girdi. Çatışma sırasında yaralı olarak askeri birliklere esir düşen Veli, başlangıçtaki kararlı tavrını sonuna kadar sürdürdü. O'nun metaneti ve direneşi karşısında çılgına dönen sömürgeci kolluk kuvvetleri, bu kahraman savaşçıyı çeşitli işkencelerden sonra olay yerinde şehit ettiler.

Veli GEÇİT Bingöl-Karlıova'ya bağlı "Licik" köyünde emeğiyle geçinen orta halli ve kalabalık bir ailenin ortanca çocuğuydu. Bingöl lisesinde ve daha sonra da Eğitim Enstütüsünde okurken PKK'nin faşistlere karşı geliştirdiği mücadelede 1976'dan beri yer almıştı. Karlıova çevresinde çeşitli düzeyde görevler alarak, aktif faaliyet yürütmüştü.

Sömürgeci faşist cuntanın işbaşına gelmesinden sonra da, devrimci direniş geleneğinin yaşatılması için sarsılmaz bir inanç ve güçle durup dinlenmeden çalışmış ve savaşmıştı.

Ölüm, O'nu asla kitlelerin beyninden ve yüreğinden söküp atamayacaktır. ■■■

Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesinin Önderlerinden Hüseyin DURMUŞ katledildi. Yaşasın Devrimci Direniş!

Hüseyin DURMUŞ

12 Eylül faşist darbesi ile birlikte başta Kürdistan'da olmak üzere, özellikle de PKK tarafından önemli oranda dağıtılmış ve etkisiz duruma getirilmiş olan ajan-muhbir ağını yeniden örgütlemeye girişen sömürgeci Türk devleti, yeni ajan güçler örgütlemede daha çok eski siyasal dayanaklarını ve güvendiği bazı gerici çevreleri temel aldı.

Bu amaçla Muş'un Varto ilçesinde Cumhuriyet döneminden bu yana Türk sömürgeciliğine uşaklığıyla tanınan Fıratlar ailesini de harekete geçirdi. Ama bu hain çevreye yüklenilen işlev, devrimciler ve halk kitleleri tarafından açığa çıkarılarak faaliyetleri etkisizleştirildi. Bu yöndeki çabalarında böylece başarısızlığa uğrayan sömürgeci-faşist cunta, bölgeye yığdığı güçleri takviye ederek geniş çaplı operasyonlara girişti. Bu operasyonlar sırasında Şubat 1981'de Bingöl'ün Karlıova ilçesi yakınlarında askeri çember içine alınan bir grup PKK savaşçısı ile militarist devlet güçleri arasında çatışma çıktı. Bu çatışmada PKK'nin seçkin kadrolarından Hüseyin DURMUŞ şehit edilirken, yanında bulunan arkadaşları kuşatmayı yararak kurtulmayı başardılar.

Elazığ'ın Karakoçan ilçesinin Bingöl sınırına yakın "qumık" köyünde oturan yoksul ve topraksız bir köylü ailesinden gelen Hüseyin DURMUŞ Kürdistan Devrimi'nin yılmaz bir neferiydi. Yurtsever devrimci ideolojinin Kürdistan'a henüz yeni yeni taşırılmaya başlandığı dönemlerde devrimci hareket ile ilişkiye geçen Hüseyin DURMUŞ, kendisini kısa zamanda eğiterek önder bir kadro düzeyine geldi. Bingöl, Diyarbakır ve Muş başta olmak üzere ülkenin çeşitli bölgelerinde ve farklı alanlarda aktif faaliyet yürüttü. Faşist örgütlenmelere, ajan yapı, kişi ve kurumlara karşı geliştirilen mücadelenin en ön saflarında savaştı. Cesareti, kararlılığı, çalışma azmi, fedakârlığı ve üstün savaşçı yetenekleriyle O, örnek bir devrimci önderdi. Sömürgeci güçlerin azgın baskı ve terörüne karşı PKK'nin başlattığı direnme geleneğinin yaşatılması içinde yine en ön saflarda kahramanca savaşan Hüseyin DURMUŞ; sergilediği görkemli direnişiyle Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesinin sembolü haline geldi.

Sürdürdüğü yoğun çalışmalar ve geliştirdiği sıcak bağlar sonucunda kitleler tarafından çok sevilen Hüseyin DURMUŞ'un ölümü, ülke çapında üzüntüye yol açarken, halkın sömürgeci feodal-komprador düzene karşı duyduğu kini daha da biledi. ■■■

Sömürgeci Faşistlerin Pülümür Operasyonu: Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesi İki Yiğit Evladını Daha Kaybetti.

Kürdistan'daki devrimci gelişmeyi durdurmak iddiası ile devlet yönetimine gelen sömürgeci-faşist cuntanın Ocak 1981'den itibaren Kuzey Kürdistan'a karşı başlattığı yoğun saldırı ve operasyonlar, üzerinden yaklaşık bir yıllık bir süre geçtiği halde aralıksız devam etmektedir.

Bu sayısız askeri operasyonlardan biri de son olarak .... Kasım 1981 tarihinde Dersim'in Pülümür ilçesine bağlı Kırmeşe köyüne düzenlendi.Köyde bulunan PKK savaşçıları ile sömürgeci ordu güçleri arasında silahlı çatışma çıktı.Teslim olmayı reddederek sonuna kadar çatışmaya devam eden dört PKK savaşçısı mermilerinin bitmesi üzerine yaralı olarak askeri birliklere esir düşerken, köy halkından da iki kişi yaralandı. Çatışma sonrasında yaralı dört PKK savaşçısından Kâzım AYDIN ve Metin ... adındaki devrimciler, olay yerine toplatılan köylülerin gözleri önünde "sorgusuz ve yargısız" anında kurşuna dizildiler. Kâzım AYDIN bundan bir müddet önce silahıyla birlikte Türk ordusundan firar ederek, sömürgeci faşist cuntaya karşı direnen yoldaşlarına katılmıştı. Bu arada Kırmeşe köyünü de tam bir harabeye çeviren sömürgeci ordu birlikleri, köy halkına iğrenç küfür ve hakaretlerde bulunarak eziyet ettikten sonra, yarıdan fazlasını gözaltına aldılar.

Askerden firar eden bu devrimcinin yaralı olarak ele geçirildiği halde sorgulamaya bile gerek duyulmadan olay yerinde kurşuna dizilmesi neyi göstermektedir.

Devamı Sayfa 19'da

Cunta'nın Karakoçan Üzerindeki Sindirme Operasyonları devam ediyor Yiğit Partizan Baki KAHRAMAN katledildi.

Yurtsever Karakoçan halkı devrimci bir evladını daha yitirdi. Devrimci direniş devam ediyor.

Ağustos ayı sonlarına doğru sömürgeci ordu birlikleri Elazığ-Karakoçan'da gerçekleştirdikleri bir operasyonda, PKK'nin güçlü militanlarından biri olan Baki KAHRAMAN'ı haince katlettiler. Olay sırasında Baki'nin yanında bulunan silah arkadaşı da yaralı olarak sömürgeci kolluk kuvvetlerine esir düştü.

Baki KAHRAMAN, Elazığ'ın Karakoçan ilçesinin "Gotan" köyünde oturan orta halli bir aileden gelmekteydi. İlkokul öğretmeni olan Baki, PKK'nin açtığı bağımsızlık mücadelesine 1976'dan sonra faal olarak katılan, aldığı her görevi büyük fedakârlıklar pahasına da olsa yerine getirmesini bilen seçkin bir PKK kadrosuydu.

Çalışkan, azimli, çevik, uyanık ve kararlı bir yapıya sahip olan Baki, 1978'de bir mağarada basın faaliyetlerini sürdürürken, bir ihbar sonucu yakalanan baskından karanlıktan yararlanarak ustaca sıyrılabilmişti. Ama bu olaydan sonra Baki KAHRAMAN'ın ailesini toptan tutuklayan sömürgeciler, bu aileyi ağır işkencelerden geçirerek, uzun bir müddet içeride rehin tutmuşlardı.

Ama bunlar karşısında yılmayan Baki, eline silahını alarak yoldaşlarıyla birlikte yeni bir tarzda mücadeleye katılmıştı. Güçlü militan, komünist asker Delil DOĞAN'ın şehit edilmesinden sonra, ajanlara, muhbirlere, polis ve askerlere karşı bölgede geliştirilen mücadelede önemli görevler almıştı.

Kürdistan halkı bu kahraman evladını unutmayacaktır. ■■■

Bingöl-Kiğı yöresinde sömürgeci vahşet

PKK Savaşçısı Şükrü SEVER katledildi.

Bingöl-Kiğı yöresindeki devrimci direnişin önderlerinden PKK savaşçısı Şükrü SEVER, sömürgeci faşistler tarafından katledildi.

Engin bir fedakârlık duygusu ve mücadele azmiyle dolu olan PKK'nin yiğit partizanı Şükrü SEVER, Haziran ayı içinde kendi köyü olan Kiğı'ya bağlı Seter köyünde sömürgecilerin büyük bir birliğine karşı giriştiği silahlı çatışmada, yanında bulunan yoldaşlarının hayatını kurtarırken, kendisi esir düştü. Yaralı olmasına rağmen olay yerinde Şükrü SEVER'e çeşitli işkenceler uygulayan gözü dönmüş caniler, bu işkencelerden de istedikleri sonucu alamayınca, Kürdistan halkının bu yiğit evladının kafasını taşla ezerek şehit ettiler.

Bingöl'ün Kiğı ilçesinin Seter köyünde oturan, geçimini Almanya'da işçilik yapmakla sağlayan yurtsever bir aileden gelen Şükrü SEVER, PKK'nin güçlü bir savaşçısıydı. Kendisi gibi iki kardeşi de yurtsever-devrimci mücadelede yer aldıklarından halâ tutuklu bulunmaktadırlar.

Daha önceleri Kars'ta öğretmenlik yapan Şükrü SEVER, sömürgeciler tarafından aranmaya başladıktan sonra öğretmenliği bırakarak, profesyonel devrimciliği kendine meslek edinmişti. Son derece inançlı, üstün yetenekli bir propagandacıydı. Halk kitleleri tarafından çok seviliyor, konuştuğu herkesi hemen etkiliyebiliyordu.

12 Eylül'den sonra devrimci direnişin örgütlendirilmesinde büyük çabalar harcayan Şükrü SEVER, içinde bulunduğu çok zor koşullara rağmen üstlendiği tüm görevleri başarıyla yerine getirebilen gerçek bir halk önderiydi.

Yarattığı efsanevi direnişiyle O, her zaman Kürdistan halkının mücadele yolunu aydınlatan bir ışık olacaktır. ■■■

Halk Savaşçıları Ölümsüzdür! Devrimci Direnişin Önderlerinden Zeki YILDIZ katledildi.

Yürüttükleri büyük fedakârlık ve kahramanlık dolu mücadeleleri ile faşist-cuntanın bölge üzerindeki oyunlarını boşa çıkaran, ajan ve muhbir ağına büyük darbeler vuran devrimciler, sömürgecilerle kıyasıya bir mücadele yürütmektedirler.

Sömürgeci-faşist cuntanın azgın bir biçimde saldırdığı bu devrimcilerle kolluk kuvvetleri arasında çok yoğun çatışmalar meydana gelmektedir. Bu çatışmaların hemen hepsi yörede etkin bir güç olan PKK savaşçı ve sempatizanlarıyla sömürgeciler arasında gelişmektedir.

23 Ağustos 1981 günü Elazığ'ın Karakoçan ilçesine yapılan operasyonda PKK'nin önder kadrolarından Zeki YILDIZ'ı yakalamak isteyen sömürgeci milis kuvvetleri ile Zeki YILDIZ arasında çıkan çatışma da bu bu çatışmaların en önemlilerinden biriydi. Uzun süren bu çatışmadan sonra Zeki YILDIZ katledilirken, kolluk kuvvetleri de önemli kayıplar verdiler. Güçlü halk önderi Zeki YILDIZ, tek başına büyük bir askeri birliğe karşı koyarak verdirdiği kayıpların yanısıra, kurşun yağmuru altında haykırdığı sloganlarla da sömürgecilerde paniğe yol açarken; olay halk kitleleri tarafından büyük bir tepkiyle karşılandı.

O topraklarda yetişmiş ve Kürdistan bağımsızlığı uğruna atıldığı mücadelede yine o yörede şehit düşmüş Zeki YILDIZ'ın bölge halkı ve yoldaşları tarafından çok iyi bilinen yaşam ve mücadelesi dilden dile dolaşmaya başlamış, ve daha şimdiden bir mücadele rehberi haline getirilmiştir.

Çocukluğu büyük bir yoksulluk ve sefalet içinde geçen Zeki YILDIZ da Hüseyin DURMUŞ gibi "qumık" köyünde oturan topraksız bir köylü ailesinden gelmekteydi. Ankara'da yüksek Teknik Öğretmen Okulunda okurken bu sırada boyveren 1971 devrimci gençlik hareketlerinden etkilenerek devrimci mücadeleye atıldı. Bu yıllarda faşistlere karşı geliştirilen her eylemin önünde kararlılıkla yürüyen Zeki, kısa sürede devrimci mücadelenin en aktif militanlarından biri oldu. Faşistlere ve polislere karşı giriştiği silahlı çatışmaların birinde yakalanarak bir yıl cezaevinde yattı. 1974-75 yıllarında Kürdistan Devrimcileriyle ilişkiye geçtikten sonra Kürdistan Devrimi ve onun önderi PKK'nin kararlı bir önderi, yılmaz bir militanı durumuna geldi.

Bu tarihlerden başlayarak yurtsever düşüncelerin geniş kitlelere taşırılmasında ve örgütlemede en aktif şekilde çalışarak büyük ürünler ortaya koydu. Çok geçmeden sömürgeciler tarafından çok sıkı aranmaya başlayan Zeki'nin ailesi üzerindeki baskılar da giderek artmaya başladı. Güçlü bir komünist önder olan Zeki, bu durum karşısında evini terkederek dağlara çekilmekte bir an dahi tereddüt etmeyerek yoldaşlarıyla birlikte Kürdistan Bağımsız Mücadelesinin direnişini geliştirip, örgütlemeye çalıştı.

Partinin, ajan-muhbir ağına, faşist örgütlemelere ve sömürgeci-feodal komprador düzene karşı geliştirdiği birinci aşaması esas olarak amacına vararak Kürdistan emekçi yığınlarını PKK'nin etrafında birleştirdiği dönemde olduğu gibi, sömürgecilerin topyekun saldırıya geçtiği, bunun karşısında, Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesini yaşatmak için PKK'nin taktik savunmaya geçerek korunmaya çalıştığı, Kürdistan Devrimi'nin bu yeni ve gerçekten zor olan bu aşamasında da seçkin militan Zeki YILDIZ, yine ön cephede kahramanca savaştı.

Kişisel endişelerden ve dar görüşlülükten uzakta ve en zor koşullar altında Parti bayrağını yükseklerde tutarak ölmesini bilen Zeki, bu cesur direnişiyle Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesine şanlı bir tarih sayfası daha ekledi. Bu direnişler sadece bugünün mücadelesini yaşatan kahramanlık dolu bir destan değil, aynı zamanda geleceğin muzaffer kurtuluşunun da bir teminatıdır. ■■■

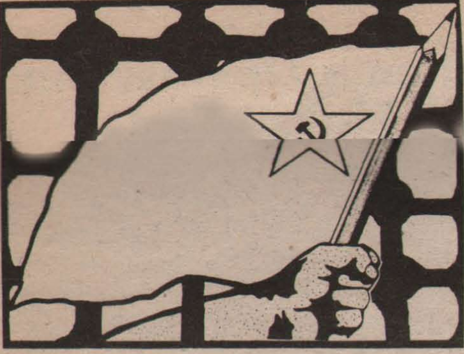
Türkiye Devrimci Grupları Faşist Mahkemeler Önünde:

VAN'da ÇATIŞMA : Üç asker öldü

Sömürgeci ordu güçlerinin Kasım ayı içinde VAN ili çevresinde gerçekleştirdikleri bir operasyon sırasında çıkan çatışmada,PKK partizanları askeri birliklere önemli kayıplar verdirdiler. Olayda sömürgeci kolluk kuvvetlerinden üç kişi ölürken, sekiz kişide yaralandı. PKK partizanları ise hiç bir kayıp vermeden ateş çemberini yararak kurtulmayı başardılar. askeri üstünlüklerine rağmen yedikleri bu darbe sömürgecileri şaşkınlık ve panik yarattı. Bunun bir sonucu olarak yayınlanan sıkıyönetim komutanlığı bildirisinde olay hem çarpıtılmış hemde sonra bölgede giriştikleri operasyonlarda topladıkları birçok yurtsever köylü "yakalanan teröristler" olarak gösterilip kayıplar dengelenmeye çalışılmıştır.

DEV - YOL Davası Başladı

Askeri faşist cuntanın gerek basın-yayın gerekse sıkıyönetim komutanlıklarının bildirileriyle Türkiye halkına karşı açık tehdit,gözdağı ve ibret almaları gereken bir ders haline getirmeye çalıştığı Dev-Yol davası,Türkiye devrimci demokratik hareketinin tekelci Türk burjuvazisine karşı yürüttüğü mücadeleyi yeni bir aşamaya getirmiştir. Türkiye devrimci hareketi ve özellikle Dev-Yol açısından yeni dönemde geliştirilecek mücadelede,12 Eylül faşist cuntası ile yenilen ağır darbelere rağmen geçmiş mücadelenin kazanımlarının kararlı bir savunma ile gerçekleşecek direniş zemini,tayin edici önemde olacaktır. ■■■

HAPİSHANELERDE DURUM:

CEZAEVLERİNDE YOĞUNLAŞAN ZULÜM VE DEVRİMCİ DİRENİŞ

"BU YAZI DİYARBAKIR SIKIYÖNETİM ASKERİ TUTUKEVİNDEKİ PKK'Lİ TUTUKLULARIN DIŞARIYA İLETEBİLDİKLERİ BU KAPSAMDA DEĞERLENDİRMELERİ İÇEREBİLEN EN SON YAZIDIR. BU TARİHTEN SONRA, BAŞLAYAN MAHKEMELER NEDENİYLE HEMEN HEPSİNİN BİRBİRLERİNDEN TECRİT EDİLEREK HÜCRELERE ALINMALARINDAN ÖTÜRÜ, KENDİLERİNDEN KAPSAMLI HABER VE DEĞERLENDİRME YAZILARINI ALMAK OLDUKÇA GÜÇLEŞMİŞ DURUMDADIR."

Yüzyıllardır yabancıların sultası altında olan Kürdistan ötededen beri açık bir cezaevinden farksızdır. Fakat gerçek anlamındaki bir cezaevi ile arasında yine de önemli farklar vardır. Herkes gibi tutuklular da bu farkları bilirler. Çünkü cezaevleri birer dinlenme evi ya da turistik kamp değil, düzene muhalif olanların konulduğu yerlerdir.

Türk cezaevlerinin berbat halini buralarda hükümlü ve tutuklulara uygulanan baskı ve zulmü hele Kürdistan'dakilerin gerçek bir cehennemden farksız olan niteliğini bilmeyen yoktur. Bu konuyu yeniden ele alıp incelemek bu yazının kapsamını aşacağından, cezaevlerindeki genel durumu, tutuklulara reva görülen insanlık ve uygarlık dışı uygulamaları anlatacak değiliz. Fakat esas konuya geçmeden önce sıkıyönetimin ilanıyla birlikte kurulan Askeri Ceza ve Tutukevlerindeki özelliklede Diyarbakır Sıkıyönetim Ceza ve Tutukevlerindeki uygulamalara oldukça yüzeyselde olsa değinmeden geçemeyeceğiz.

Haziran 1980 tarihine kadar Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığına bağlı üç askeri ceza ve tutukevi vardı. I Nolu, 2 Nolu ve İstihkam ceza ve tutukevi olarak anılan bu ceza evlerinde yarıdan fazlası PKK davası sanığı olan toplam 1000(Bin) civarında tutuklu bulunuyordu. Her cezaevindeki tutukluların devlet nezdindeki yerleri ayrı olmasına rağmen her üç cezaevindeki uygulamaların niteliği hemen hemen aynı idi. Cezaevleri sağlığa uygun değillerdi. Hastalara verilen ilaçların çoğunlukla kullanılma tarihleri geçmiş oluyordu. Sular yeterli oranda akmadığı, temizlik malzemeleri verilmediği ve tutuklulara banyo yaptırılmadığı için bitten geçilmiyordu. Yetersiz ve sağlığa uygun olmayan yemekleri sekiz-on kişi aynı tabaktan yiyiyor, bu ise verem ve benzeri bulaşıcı hastalıkların yaygınlaşmasına yol açıyordu.

Tutuklular daracık koğuşlarda ve hapishane koridorlarında tek yatakta üçer-dörder kişi adeta üst üste yatıyorlardı. Ziyaretçiler ve avukatlarla serbestçe ve yeterli süre görüşebilme olanakları yoktu. Israrlı çabalara ve konulan eylemlere rağmen bir kaç gazete dışında kültürel ihtiyaç olan kitap ve dergilerin cezaevine sokulmasına izin verilmiyordu. Tutuklular daktilo, yasa kitapları ve diğer savunma araçlarından yoksundular.

Tutuklu kitlenin hassasiyetine ve baskılara karşı ortak tavır almasına rağmen yer yer dayak ve küfüre başvuruyorlardı, Hatta zaman zaman cezaevlerinden alınan kişiler yeniden işkenceli polis sorgusuna, inzibat karakollarına götürülüyorlardı. Tutukluların dışardan elbise ve sigara dışında ziyaretçileri vasıtasıyla bir şey getirmemeleri için ziyaretçiler didik didik aranıyor, hakarete uğruyorlardı.

Fakat 12 Eylül öncesinde tutukluların koydukları örgütlü ve sürekli direnişler nedeniyle baskıları sınırsız şekilde artırmak kolay değildi. Hatta bir bakıma cezaevi içinde idare ile devrimciler arasında bir otorite dengesi vardı. Bu denge tutuklular aleyhine bozulduğunda konulan güçlü eylemlerle idarenin baskı ve terörü yeniden dizginleniyor, denge yeniden sağlanıyordu. Örneğin cezaevlerinde polis sorgusuna götürülmek için bir kaç defa tutuklu alınmış, fakat her seferinde tutuklular topluca dayak yeme, bombalanma, inzibat karakollarına götürülüp işkenceden geçirilme pahasına bu uygulamalara karşı direnmişler, ve sömürgecileri geri adım atmak zorunda bırakmışlardır.

Cezaevlerinde baskı ve zülüme karşı konulan şanlı direnişler sayesinde 1980 yaz aylarından itibaren cezaevlerine savunma araç-gereçleri, klasik kitaplar, yemek vb. şeyleri sokmak mümkün olmazsa bile resmi ses kitapları, ceza yasası vb. gibi bazı kitaplar ile Yankı dergisi idarenin izini ile içeriye girebiliyor reçetesi olan hastalar için et, bal vb. yiyecekler dışardan alınabiliyor, okuma-yazma öğrenmek amacıyla isteyen defter-kalem aldırabiliyor, her koğuşta bulunan ısıtıcılar vasıtasıyla tutuklular elbise ve bulaşıklarını sıcak su ile yıkıyor, banyo yapabiliyorlardı. Keza ziyaretçilerin getirdikleri yiyecek ve benzeri eşyalar doğrudan tutuklulara ulaşıyor, tutuklular birbirleriyle görüşüyor, kantinden ihtiyaçlarını kendileri karşılıyorlardı.

1980 Haziran sonlarında 5 Nolu ceza ve tutukevi açıldığında 2 Nolu ceza ve tutukevi tümüyle lağvedildi. 1 Nolu ceza ve tutukevi ağır tutuklu olarak kabul edilen yüz kadar PKK davası sanığına tahsis edilerek 1 ve 2 Noludaki tutuklular 5 Nolu ceza ve tutukevine taşındılar. Diyarbakır'ın bağlar semtindeki 5 Nolu ceza ve tutukevi bina bakımından diğer üç ceza evinden tamamen farklı bir yapıda inşa edilmişti. 20-30 kişilik koğuşlar hücre şeklinde idi. Altlı-üstlü olup aynı havalandırmayı kullananlar dışındaki koğuşların birbirleriyle temas ve haberleşmesi oldukça zordu. Bu durumdan yararlanan idare farklı siyasi gruplara mensup tutukluları ayrı koğuşlara koyarak siyasi gruplar arasındaki temas ve diyaloğu kesmeye çalıştı.

Ancak tutukluların kendileri kantinden alış-veriş yaptıkları, başka koğuşlardaki yakınlarına eşya verip aldıkları, ziyarete ve doktora karışık çıktıkları, aynı davadan ve ortak davaları olan tutuklular avukatlarıyla birlikte görüştükleri koğuşlar arası gidiş-geliş olduğu, vb. için yine de biribirleriyle temas kurabiliyor, idarenin geliştirmek istediği baskılara karşı ortaklaşa direnebilyorlardı. 12 Eylül'e kadar değil bir ya da bir kaç koğuşun, bir tek kişinin bile keyfi olarak alınıp hücreye atılması, tutuklulara küfür edilmesi, dayak ve hakaret edilmesi idarenin göze alabildiği şeyler değildi. Hele tutukluların eşya ve paralarının gasp edilmesi, yeni tutuklananlara, ya da koğuşlardan alınan tutuklulara günlerce işkence yapılması, vb. olacak şeyler değildi. 5 Nolu ceza ve tutuk evi ilk açıldığında koğuşların birinden bir tek tutuklu hücreye atılmak istenmiş, fakat alt-üst koğuşlar direnerek tutukluyu vermemişler, bu koğuşların, hücreye atılması üzerine de tüm koğuşlar kapıları vurarak olayı protesto etmişler, yemek almayı red etmişlerdi. Bu kararlı tutum karşısında idare geri adım atarak hücredekileri derhal koğuşlara iade etmiş bir daha kimseyi hücreye atmaya cesaret etmemiştir.

12 EYLÜL'DEN SONRA CEZAEVLERİNDE YOĞUNLAŞAN BASKI VE ZULÜM

Sömürgeciler 12 Eylül sabahından itibaren cezaevlerinde derhal saldırıya geçerek azgın bir baskı ve zulüm uygulamasına giriştiler. özellikle 1 ve 5 Nolu cezaevlerinde saldırı o kadar ani ve acımasız oldu ki, tutuklu kitlesi neye uğradığını şaşırdı. Şöyle ki:

Darbeden hemen sonra her türlü iç ve dış ziyaret hepten kaldırıldı. Bir koğuştan diğer bir koğuşa değil gitmek elbise, sigara, ilaç, para, vb. şeyler almak, ya da gardiyanlar vasıtasıyla göndermek bile kesinlikle yasaklandı. Koğuştan koğuşa seslenmeyi önlemek için koğuşların havalandırma delikleri kapatıldı. Tutukluların ihtiyaçlarını karşılamak için kantine yemek almaya gitmeleri ve benzerleri tümüyle yasaklandı. Avukatlarla görüşmeler men edildi. Tutukluların doktora çıkarılmaları ya da ağır hastaların hastahaneye götürülmeleri tarihe karıştı. Tek cümle ile koğuşların biribirleri ve dışarı ile temas ve haberleşmelerini engellemek için gerekli olan ne varsa yapıldı.

Aynı zamanda özellikle 5 Nolu ceza ve tutuk evinde o zamanki yönetici olan ayyaş ve sadist Yüzbaşı Orhan Şahin'in komutasındaki Mustafa, Mehmet ve Orhan gibi Asteğmenler ile daha önce birer işkencehane olan inzibat karakollarında görev yapmış faşist gardiyanlar koğuşlara ve tanıdıkları devrimci kadrolara karşı azgın saldırıya geçtiler. Diğer ceza ve tutuk evleri gibi 5 Nolu ceza ve tutuk evinde tutukluların da yarıdan fazlası PKK Davası sanıklarıydı. Cezaevi kitlesi gibi, sömürgeciler ve cezaevi görevlilileri de her türlü direnişin öncü ve esas yürütücülerinin PKK kadro, taraftar ve sempatizanları olduklarını çok iyi biliyorlardı.

Bu nedenle saldırı öncelik ve özellikle PKK Davasının sanıklarının bulunduğu koğuşlara ve tanınmış PKK kadrolarına yöneltiyorlardı. Gece-gündüz demeksizin koğuşlara giren gardiyanlar, adi küfür ve hakaretler savurarak tutukluları sıra dayağından geçiriyor, önceden tesbit ettikleri kişileri "mahkemen var", "savcıya çıkacaksın" vb. bahanelerle koğuşlardan çıkararak dövüyorlardı. Koğuşların ve tek tek kişilerin hücreye götürülerek işkenceye tabi tutulmaları, dövülmeleri bu dönemde normal bir uygulama haline geldi. Öyle ki, dış ziyaret ve avukatlarla görüşmenin dahi yasak olduğu üç hafta boyunca 5 Nolu ceza ve tutuk evinde sıradayağından geçmeyen, hücreye atılmayan koğuş kalmadı.

Küfür, dayak, işkence, hücreye atılma, vb. şeylerin yanı sıra tutukluların saç ve bıyıkları zorla kestiriliyor, koğuşların kantin ihtiyaçları karşılanmıyor, zaten ilk günden beri bir saat kısıtlanmış olan havalandırma keyfi olarak yasaklanıyor, dış postadan ihtiyaçlar karşılanmıyor, yemek bazan hiç verilmiyor, ya da çok az veriliyor, koridorlarda gürültü yapılarak, acayip sesler çıkarılarak tutuklular tedirgin edilmeye çalışılıyordu. Ayrıca tüm koğuşların ocakları toplatıldı. Koğuşlardan sigara, çay, şeker, vb. temel ihtiyaç maddeleri zorla gasp edildi.

Sömürgecilerin ve ceza evi görevlilerinin tutuklulara karşı uyguladıkları kin ve nefret öylesine ileri gitti ki, tutuklulara yasal olarak çıkan yiyecekleri bile parayla piyasadan dört-beş kat pahalı olarak veriyorlardı. Örneğin, sabah kavaltılarında çayla beraber çıkması gereken zeytin, peynir, reçel, vb. şeyler bazı koğuşlara hiç verilmiyor, verilenler ise oldukça gülünç miktarda oluyordu. Mevcudu 30-40 kişi olan koğuşlara verilen zeytin miktarı 20-25 taneyi geçmiyordu. Bu gülünç durum, mutfak ve kantin işlerinden sorumlu olan Mustafa adlı faşist asteğmene söylendiğinde büyük bir pişkinlikle "bu tür şeyleri kantinde bulunduruyoruz. Paranızı verip alın" demek yüzsüzlüğünü gösterebiliyordu.

Baskı ve sömürü politikası kamuoyunun baskısı ile Kasım ayından itibaren ziyaretler başladıktan sonra da hızından bir şey kaybetmeden sürdü. Aylarca en acil hastalar bile doktora çıkarılmadı. Dışardan ya da başka koğuşlardan bir tek aspirinin alınmasına bile izin verilmedi. Sıcaklığın sıfırın altına indiği dönemde bile ısrarlı çabalara rağmen tutuklulara battaniye verilmedi. Bir tek gün dahi kalorifer yakılmadı, üstelik de tutukluların dışardan yorgan getirilmeleri yasaklandı. Tutuklu ailelerinin getirdikleri yiyecek eşyaları gasp edilerek tutuklulara verilmedi. Ziyaretçiler ve avukatlarla görüşmeler koğuş esasına bağlanarak ayrı ayrı yaptırılan görüşmeler beş dakika ile sınırlandırıldı. Avukat ve ziyaretçileriyle görüşmeye götürülen tutuklular, götürülüp-getirilirken dövüldüler. Küfür ve hakaretlere maruz kaldılar. Bırakalım aynı davadan tutuklu olanları, yakın akrabalar, kardeşler, eşler, baba-oğul olanlar bile biribirleriyle selamlaşmaya dahi muhtaç edildi.

Cuntadan kısa bir müddet sonra, önce istihkâm, sonra da 1 Nolu ceza ve tutukevi gözaltı bölümü haline getirilerek, buradaki tutuklular 5 Nolu ceza ve tutukevine nakledildiler. Böylece Diyarbakır Askeri Ceza ve Tutukevlerindeki tüm tutuklular 5 Nolu ceza ve tutukevine taşınmış oldular. Yeni gelenlerle birlikte eskiden 750 civarı olan 5 Noludaki tutuklu sayısı 1000'i aştı. Daha sonra yeni tutukluların gelmesiyle cezaevindeki koğuş sayısı 35'i tutuklu sayısı ise 1500'e tırmandı. 1 Noludan gelen görevlilerle takviye edilen cezaevi yönetimi, tutuklulara yönelik saldırısını daha da yoğunlaştırdı. Koğuşlara zorla kapasitesinin bir kaç katı tutuklu yerleştirilerek, koğuşların eskiden homojen olan yapısı bozuldu. Fakat yine de 1980 sonlarında Bucak'ın çapulcuları, Raman eşkiyaları, Süleymanlar adlı haydut çetesinin mensupları, hırsızlar, serseriler, ve benzerlerine ait bir iki koğuş ile idare yanlısı olarak bilinen çeşitli reformist teslimiyetçi hareketlerin sanıklarına ait olan birer koğuş dışında Dev-Yol, Kurtuluş, İGD, TİKKO, Halkın Kurtuluşu, KUK, Ala Rızgari, Rızgari, Denge Kawa davası sanıklarına ait olan birer koğuş ile bir iki karışık koğuş dışındaki yirmiyi aşkın koğuş ve hücrelerde 500'ü aşkın PKK davası sanığı kalıyordu.

Diyarbakır Sıkıyönetim Mahkemelerinde en büyük ve en önemli dava olan PKK Dosyası açılmadan önce her gün sayıları artarak 1000 civarına tırmanan PKK kadro, sempatizan ve taraftarlarının moralini bozmak, onları teslim almak ve tüketmek elbette sömürgeciler tarafından hayati öneme sahip olan bir şeydir. 12 Eylül'e kadar uygulanan her türlü yönteme rağmen PKK davası sanıklarını teslim almak, ülke ve halkın davasına ihanete zorlamak mümkün olmamış; bu nedenle de davaların açılması ertelendikçe ertelenmiştir. PKK sempatizanları ve PKK'lilere yardım ettikleri için tutuklanan halktan insanlar bile mahkeme sonuçlarına ve alacakları cezalara asla önem vermiyorlar, bu konuda en ufak bir korku ve yılgınlık örneği göstermiyorlardı.

Cunta, PKK Davası sanıklarının korkup yılmadığını, onları mahkeme ve ceza tehdidi ile ''yola getirme''nin mümkün olmadığını çok iyi biliyordu. Bu nedenle bu kadar büyük bir kitleyi, esir kamplarında uygulanacak dayak, işkence, er eğitimi ile teslim almak, Türkleştirmek ve faşistleştirmek istiyordu. Cezaevlerinde sıradan tutuklular ve reformist teslimiyetçi küçük-burjuva milliyetçi hareketlerin dava sanıklarına yapılanlar ile PKK davası sanıklarına yapılanlar arasındaki fark, PKK kadro ve taraftarlarına sistemli olarak uygulanan bask ve işkenceler bu gerçeği gösteriyordu.

Cunta, bu alçakça hedeflerine varmak için Adalet Bakanının ağzından defalarca açıklandığı gibi, cezaevlerini gözaltı yerlerine çevirdi. Gözaltına alınanlara uygulanan ağır işkence ve baskılar 12 Eylül'den sonra aynen tutuklulara, özellikle PKK davası sanıklarına da aynen uygulanmaya başladı. Öyleki, aylarca gözaltında kalarak ağır işkencelere maruz kalanlar, tutuklanıp cezaevine getirildikten sonra da haftalarca hücrelere atılarak vahşi işkence, dayak, hakaret, küfür ve diğer baskılara tabi tutuluyor; hüküm giyen devrimciler, hücre cezaları olmadığı halde daimi olarak keyfi bir şekilde hücrede tutuluyor; koğuşlardan topluca ve tek tek alınan tutuklulara olmadık işkenceler uygulanıyordu.

DEVAMI GELECEK SAYIDA

PKK Davası ve Zindanlardaki PKK Savaşçıları ile Kürdistan Yurtseverlerinin Direnişi Üzerine

Bugün, her türlü zulüm ve zorbalık için tam bir deneme tahtası haline getirilen sömürgeci faşist Türk cuntasının esir kamplarında aralıksız devam eden en aşağılık işkenceler altında direnişlerini yiğitçe sürdüren 4800'ün üzerinde PKK kadro, aktif sempatizan ve taraftarları tutuklu bulunmaktadır. PKK Hareketinin bu "yaşayan şehitleri", ölümün belki de bir kurtuluş yolu olarak düşünülebileceği insanlık dışı koşullarda, en küçük bir yılgınlık ve pişmanlık belirtisi göstermeden, maddi ve manevi bütün alanlarda direnişin doruğunu temsil etmektedirler.

Kürdistan üzerindeki uzun egemenlik yılları boyunca, Türk sömürgecileri ülkemize ilk defa devrimci teori ve programa dayanan örgütlü bir devrimci güç bulmaktadırlar. Bu örgütlü proleter gücün temsilcileri olan zindanlardaki savaş esirleri, faşist Türk sömürgecilerinin karşısına bir devrim programı ile çıkmakta, bu devrim programını savunmakta ve onu hayata geçirecek güçleri ortaya koymaktadırlar. Kürdistan Devrimcilerini yargılamak için açılan toplu bir davada taraflar ilk defa yer değiştirmekte; sanık sandelyesine oturtularak yargılanan bizzat sömürgeci Türk devletinin kendisi olmaktadır.

Faşist Türk sömürgecileri, bugün Kürdistan'da açtıkları bir toplu yargılama davasını tarihlerinde ilk kez "kendi adıyla anmak" zorunda kalmışlarsa; emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin uykularını kaçıran Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi onları yeni yönetimlere sarılmak zorunda bırakacak kadar büyük bir gelişme gösterebilmişse; Kürdistan halkı onurlu mücadelesi ile dünya halklarının ve ilerici insanlığın değerli sempati ve desteğini kazanabilmişse; bu durum her şeyden önce seslerini duyurabilecekleri tek kürsüleri olan işkence hanelerde ve idam sehpaları önünde halkımızın haklı davasını haykıran PKK'li savaş esirlerinin eseridir. En korkunç maddi ve manevi işkenceler altında yılmadan sürdürülen şanlı bir direnişin doruk noktasıdır bu. Sömürgeci-faşist cuntanın insan haklarını ayaklar altında çiğneyerek, zindanlardaki savaş esirlerine karşı en adi zulüm ve işkence yöntemleriyle saldırıya geçmesinin, yüzlercesi hakkında idam cezaları yağdırmasının esas nedeni budur. O, tarihin Kürdistan Devrimcileri eli ile Türk devleti hakkında verdiği mahkümiyet hükmü karşısında tam bir çılgına dönmüştür. Ama, o ne denli saldırganlaşırsa saldırganlaşsın ne denli iğrenç suçlar işlerse işlesin PKK önderliğindeki Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük mücadelesi tarihin bu kesin hükmünü mutlaka yerine getirecektir.

PKK'li savaş esirleri, ulusal sorunun hiç çözümlenmediği, halkımızın Ortaçağ karanlıklarına mahküm edildiği; bütün halk direnme hareketlerinin soykırım ve katliamlarla bastırıldığı; arkalarında güçlü bir örgüt ve kitlesel bir hareketin bulunmadığı; reformist küçük-burjuva akımlarının bağımsızlık için örgütlenmek ve mücadele etmek yerine kopmaz bağlarla bağlı oldukları sömürgecilerden biraz daha fazla kırıntı koparabilmek için avuç açıp dilendikleri bir ülkede, sonsuz bir cesaret ve fedakârlık ruhuyla atıldıkları mücadelede düşmana esir düştüler. Güçlü bir bağımsızlık geleneğinin olmadığı, devrimci tecrübe ve deneyim birikiminin hiç bulunmadığı, PKK Hareketinin henüz çok genç olduğu ve yeni doğan her devrimci hareket gibi ciddi koruyucu önlemler geliştirmekte yetersiz kaldığı bir dönemde, sırtını emperyalist dünya gericiliğine dayamış olan sömürgeci Türk devletine karşı mücadelede, tutuklamaların bu denli yoğun olması bir bakıma kaçınılmazdı. Ama onlar, tecrübe deneyimleri az, teçhizatlanmaları yetersiz, koşullar son derece elverişsiz, düşman alabildiğine barbar ve zalim diye mücadele arenasına katılmaktan bir an bile tereddüt edemezlerdi ve etmediler de. Tarihin önlerine koymuş olduğu çözüm bekleyen haklı bir davayı karara bağlamak için, Türk sömürgecileri ve uşaklarının kendileri için darağaçları ve kahpe pusular hazırladıklarını bilerek korkusuzca kavgaya atıldılar.

Devrimci savaş esirleri, daha başından beri, istihbarat örgütleri ve ajan şebekelerinin bir ağ gibi örüldüğü Kürdistan'da devrimi daha ileriye götürmek ve kitleleri mücadelenin içine çekmek için, bu yapılara karşı güçlü bir mücadele geliştirilmesi gerektiğinin bilincindeydiler. Teslimiyetin ve ihanetin egemen kılındığı, tamamen sindirilmiş ve susturulmuş olan bir

2/ 11-8-1981 tarihleri arasında, 13 Nisan 1981'de başlayıp halen devam etmekte olan Diyarbakır'daki PKK davasını izlemek üzere giden Avukat Anton Fenk, Paul Heyse ve gazeteci Helmut Strobl'nun yapmış oldukları basın açıklamalarından bir bölüm.

Der Prozeß in Diyabakir

Die nachfolgenden Informationen kamen im we-sentlichen zustande bei Gesprächen mit Rechtsanwalten, zum Teil solchen, die in diesem Verfahren verteidigen, zum Teil mit Anwalten, die nicht oder nicht mehr verteidigen, weil sie um ihr Leben fürchten.

Im Rahmen des sogenannten PKK-Prozesses sind allein in Diyabakir etwa 3.500 Kurden inhaftiert, denen die Mitgliedschaft in der PKK oder Sympathisantentum mit der PKK, Spionage, Landesverrat oder Separatismus vorgeworfen wird. Weitere 2.000 Gefangene, die im Rahmen des Prozesses in Diyabakir abgeurteilt werden sollen, sind in Elazig inhaftiert.

Nach dem Stand 5.8.1981 verteidigen ca. 15 Anwälte. 7 davon sind von den Gerichten zur Verteidigung veranlaßt worden um den Anschein einer Verteidigung zu wahren, einige Verteidiger treten für einzelne Gefangene gegen hohes Honorar auf. Etwa 5-6 Anwälte engagieren sich tatsächlich für ihre Mandanten. Sie werden dafür als "Siyazi-Anwälte" defamiert und verfolgt. Zwei dieser Anwälte waren in Polizeihaft und sind dort unter anderem durch Elektroschocks an den Geschlechtsteilen und durch Bastronade gefoltert worden. Sie rechnen standig mit ihrer erneuten Verhaftung. Nachdem es kaum mehr Verteidiger gibt, vertreten z. B. zwei Anwälte, mit denen wir gesprochen hatten, über 2.000 Gefangene.

Den sogenannten Siyazi-Anwalten stehen Verteidigerrechte nicht zu. Ihnen ist nicht erlaubt ihre Mandanten zu sprechen. Sie sehen ihre Mandanten zum ersten Mal im Hauptverhandlungstermin, sie haben ferner nicht das Recht, die Ermittlungsakten einzusehen. Vor Gericht gestellt werden die Angeklagten erst dann, wenn sie entweder ein Geständnis unterschrieben haben, oder aber, wenn sich die Ermittlungsbehörden sicher sind, daß die Angeklagten im Termin gestehen werden.

Beim Prozeß handelt es sich ausschließlich um einen politischen Prozeß. Nahezu alle Angeklagten sind wegen eines Verstosses gegen die §§ 141, 142, 125, 167 und 171 des türkischen Strafgesetzbuches angeklagt.

Unter den Inhaftierten befinden sich unter anderem die Rechtsanwälte Serafettin Kaya, Mümtaz Kotan, Rusen Aslan und Mehmet Ai Dinler, sowie die ehemaligen Parlamentsabgeordneten Celal Paydas, Ahmet Türk Mustafa Kilic.

geçeceği ve uzun zaman alacağı ortadaydı. Ama onlar, PKK'nin ajan yapı, kişi ve kurumlara karşı mücadele taktiğini başarıyla hayata geçirerek, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini daha bir üst aşamaya, halk savaşı aşamasına ulaştırmasını bildiler. Ortamın her türlü olumsuzluğuna karşı, esas hedefine ulaştırmaktan geri kalmadıkları bu mücadelede düşmana esir düştüler.

Güçler dengesinin tartışmasız düşman lehine olduğu, kudurgan bir faşist düşmanın kendilerine karşı zulüm ve zorbalığın her türünü uygulamaktan bir an bile geri durmadığı, iğrenç uygulamalarını ulusal ve uluslararası kamuoyundan gizleyebilmek için her türlü yalan ve demogojiye başvurduğu, devrimci hareketin geri çekilme taktiği izlediği bir dönemde devrimci savaş esirlerinin direnişlerine devam etmeleri ve cezaevlerini birer direniş merkezine dönüştürmeleri, PKK Hareketi açısından onların konumlarını bir kat daha yüceltmektedir. Devrimci mücadelenin bu en zor döneminde, onlar muhteşem direnişleriyle bağımsızlık mücadelesine önderlik etmektedirler. Onlar, bir bakıma Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin güçlü dinamolarıdırlar.

12 Eylül askeri faşist darbesinden önce, Türk sömürgecileri tarafından, aylarca devam eden gözaltı süresi boyunca en kaba olanından en incesine kadar, her türlü maddi ve manevi işkencelerden geçirildikten sonra zindanlara doldurulan binlerce devrimci ve yurtsever, teslimiyet ve ihanet çemberini kırarak direniş ruhunu bu alanda da egemen kıldılar. Cezaevlerini güçlü birer direnme merkezi ve devrimci eğitim okulu haline getirdiler. Tüm tutuklu kitlesi arasında sarsılmaz bir birlik ve dayanışma yaratıldı. Devrimci tutukluların sıkı birliği karşısında idam cezaları ile yargılama tehditlerinin fazla bir işe yaramadığını gören Türk sömürgecileri, böyle bir kitleyi nasıl yargılayacaklarını bilememektedirler. Aradan çok uzun bir zaman geçtiği halde davaların bir türlü açılamamasının esas nedeni buydu.

Sömürgeci-faşist cuntanın devlet yönetimini ele geçirmesinden sonra Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesini bastırmak için başlatılan açık yıldırma savaşı, cezaevlerindeki devrimci savaş esirleri üzerinde de yoğunlaştırıldı. Amaçlanan şey, bir yandan ne pahasına olursa olsun tutuklular arasındaki birliği parçalayarak onları güçten düşürmek, öte yandan davaların açılmasına hız vererek yüzlercesine idam cezaları yağdırmaktı. Dışarda direniş hareketini bastırma savaşı sonuç vermeye başladığı oranda, içerde verilen idam cezaları da infaz edilecekti. Bunun için cezaevleri ile gözaltı arasındaki bütün farklılık tamamen ortadan kaldırıldı. Dayak ve işkence azamiye çıkarıldı. Tutukluların yarıdan fazlası hücrelere atıldı. Irkçı-faşist uygulamalara hız verildi; Diyarbakır cezaevi yönetiminin başına işinin ehli bir faşist olan Kıbrıs esir kampları müdürü getirildi. Tutukluların yakınları ile görüşme olanakları tamamen kısıtlandı; Avukatları ile görüşmeleri engellendi. Yemek ve ekmek verilmemeye; soğuktan, kirden ve işkenceden acılar içinde kıvranan hasta savaş esirleri hastaneye götürülmemeye başlandı. Ellerindeki bütün yazılara, gazetelere, kâğıtlara, radyo ve ısıtıcılara el kondu. Hiç bir tutuklu için can güvenliği kalmadı. Savaş esirlerinin en doğal hakları olan savunma yapma olanakları bile ortadan kaldırılmak istendi.

Geçerken reformist küçük-burjuva milliyetçilerinin mahkemeler önünde ve cezaevlerindeki tutumları üzerine kısa bir değerlendirme yapmakta yarar vardır.

Dışarda olduğu gibi, cezaevlerindeki ırkçı-faşist uygulamalar karşısında ve sömürgeci yargı organları önünde de, reformist küçük-burjuva milliyetçilerinin bütün tutukluluk süresi boyunca içine girdikleri tutum dörtbaşı mamur bir teslimiyet oldu. Özellikle cezaevlerindeki zulüm ve zorbalık yoğunlaştıkça, teslimiyet tavrı da giderek yer yer ihanete kadar dönüştü. Cezaevi yönetiminin bütün gerici ve ırkçı uygulamalarına karşı en küçük bir tepki göstermeyen küçük-burjuva reformistleri, aktif direnme bir yana, devrimcilerin büyük zorluklar pahasına kendilerine ulaştırdıkları her türlü direnme önerilerini reddettiler. Üstelik ırkçı-faşist uygulamalara harfiyen uymakla işi "laçkalaştırdıklarını", böylece yürüyüş yapmanın, ant okumanın, marş söylemenin "eski anlamını yitirdiğini" iddia ederek bir de kendi teslimiyetçiliklerine kılıf aramaya çalıştılar. Öyleki, içine düştükleri bu zavallı konumlarıyla faşist cezaevi yönetimi tarafından M.Celal Bucak'ın tutuklu eşkiyalarına bile örnek gösterildiler. Bunun ödülü olarak da kendilerine gazete, radyo, ısıtıcı vb. verildi; ihtiyaçları karşılandı.

Sömürgeci yargı organları önünde de durum aynıydı. Geniş yerde kendilerine parti adını yakıştımaktan geri kalmayanlar, dernekleri çevresinde yüzbinleri örgütlediklerini iddia edenler, Türk sömürgecileri karşısında "Parti" lerini ve derneklerini savunma cesaretini gösteremediler. Türk sömürgecileri bu çevrelerden her birini Kürdistan'da bir güç, Kürdistan adına yola çıkan bir siyasi hareket olarak değerlendirdikleri, böyle bir konum atfederek yargılamak istedikleri halde, onlar sözümona düşmanın oyununa gelmemek için, kendi tarzlarında da olsa reformist politikalarını bile savunma yoluna gitmediler. Bu, hiç bir özürle asla giderilemeyecek olan teslimiyetçi bir tutumdur. Bu yüzden, bu çevrelerden her birinin tek tek bazı yurtseverlerin bireysel direniş örneklerinin arkasına gizlenerek, kendilerinin diğerlerinden daha çok direndiklerini, ötekilerin ise tamamen teslim olduklarını iddia ederek biribirilerini teşhir etmeye çalışmaları sahtekârlıktan başka bir şey değildir. Çünkü teşhir olan ipliği pazara çıkan sadece şu veya bu burjuva-milliyetçi çevre değil, bir bütün olarak küçük-burjuva reformizmidir.

Kaldı ki, küçük-burjuva reformist çevreler içinde savunma yapmaya yeltenenlerin savunma diye ortaya çıkardıkları şey, faşist mahkemeler önünde "Kürtlerin varlığı yokluğu" sorununu (!) tartışmanın ötesine geçememiştir. Oysa bu çağımız gerçeklerinin ve Kürdistan Devrimi'nin ulaştığı bugünkü düzeyin bir hayli gerisinde kalan çok ilkel bir tutumdur. Açıktır ki Kürdistan halkının varlığını kanıtlamak, faşist savcılara dil dökerek "Kürtler de varmış" dedirtmekle değil; Türk devletine karşı mücadele etme cesaretini göstermekle; onun yıllardan beri Kürdistan'da örgütlediği gerici sömürgeci zorun karşısına halkın örgütlü devrimci zorunu çıkararak mücadele alanına atılmakla kanıtlanabilir. Ve bu gün de olan şey budur. Türk devleti, PKK'nin geliştirdiği devrimci mücadele karşısında Kürdistan'daki siyasi olayları kendi kimliği ile ele almak zorunda kalmıştır.

Sömürgeci-faşist cuntanın Kürdistan halkına karşı dörtbir yandan açık savaş ilân ettiği ve aynı saldırının cezaevlerindeki savaş esirleri üzerinde de yoğunlaştırıldığı bu dönemde, faşist Türk sömürgecilerine karşı en küçük çaplı bir direnişin bile büyük bir anlamı vardır. Hele savaş esirlerinin kahramanca direnişlerine sahip çıkmanın önemi kuşkusuz büyüktür. Ama her alanda teslim bayrağını çeken reformist küçük-burjuva çevreler, sömürgecilere karşı kılını bile kapırdatmadıkları halde, PKK kadrolarının güçlü direnmeleriyle özellikle uluslararası kamuoyunda yarattıkları prestijden ucuz bir biçimde yararlanma yoluna gitmişlerdir. Teslimiyet çukuruna gömülenlerin, bu uğurda en küçük bir fedakârlıkta bulunmadıkları halde, PKK'li savaş esirlerinin yarattıkları saygınlığı ve Kürdistan'da gelişen devrimci direniş hareketini siyasi istismar konusu yapmaları sahtekârlıklarının bir başka örneğidir. Devrimciler her zaman için istismara karşıdırlar ve böyle sahte bir çaba içine girenleri acımasızca teşhir edeceklerdir.

Başta esir düşen önder kadroları olmak üzere PKK'nin değerli kadro ve taraftarları, direniş ruhunu bu alanlarda da egemen kılarak teslimiyeti ve ihaneti mahkum ettiler. Ama, elbette bu öyle kolay olmadı. Faşist Türk sömürgecilerinin baskı ve zulmüne karşı direnme azmini yitiren bazı komünistleşmemiş unsurlar, kendi çıkarını devrim davasının üstünde tutan bazı küçük-burjuvalar teslimiyete ve hatta ihanete kadar gittiler. Kürdistan gibi bir ülkede bu tür durumların ortaya çıkması da kaçınılmazdı. Dünyanın bütün ülkelerindeki devrimci partiler

Devamı Sayfa 7' de

Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesinin Önderlerinden Yiğit Partizan DELİL DOĞAN'ın anısına

Düşmanla acımasız bir hesaplaşma içinde bağımsızlığa ve özgürlüğe doğru yol alan ezilen halklar için akıp giden her günün en seçkin savaşçılarının acı ölüm haberleri ile dolu olması, tıpkı ardı arkası gelmeyen sürekli bir kaza gibidir. Halk yığınları tarafından tamamen sıkıştırılmış olmanın verdiği kudurganlıkla topyekun saldırıya geçen düşman, ölüm zehirini daima engin bir cesaret ve fedakârlık ruhu ile öne atılarak çarpışan en değerli yiğitlerin üzerine kusar. Ve bu ölümsüz kahramanlar, geride bıraktıklarının yüreklerinde derin yaralar açan çok büyük kayıplar oldukları kadar, düşmana karşı mücadeleden dönülmezliğin ve mutlaka zaferle kucaklaşmanın da güvencesidirler. Değerli yaşamlarını soylu bir mücadeleye adayan bütün bu devrim şehitlerinin, kanlarıyla suladıkları halkların devrim tarihlerinde kuşkusuz her zaman gururlaanılacak şerefli ve saygın bir yerleri vardır.

Ama, halkların uzun mücadele tarihlerinde şehit düşmüş önder devrimci kadroların ölümlerinin taşıdığı derin anlam, diğer "olağan" ölümlerden önemli farklılıklar gösterir.Onlar direniş kavgasının ulaştığı tarihsel bir dönüm noktasında eriştikleri şehitlik mertebesiyle bir döneme damgalarını vururlar ve mücadelenin daha sonraki gelişmesi üzerinde önemli bir etkide bulunurlar. Böylece Onlar dökülen kanları üzerinde yükselen bir mücadelenin ciddiyeti ve büyüklüğünün kutsal birer sembolü haline gelirler. İşte 7 Ekim 1981 tarihinde, şehit edilmesinin 1. yıldönümünde saygıyla andığımız Delil Doğan yoldaşımız da, acı kaybı ile Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesinin gelip dayandığı tarihsel bir dönüm noktasına damgasını vuran PKK hareketinin önder kadrolarından biriydi.

Ekonomisini içine düştüğü darboğazdan kurtarmak ve özellikle PKK önderliğinde gelişen direniş hareketi ile Kürdistan'da hızla kırılmaya başlayan binlerce yıllık kölelik zincirlerini yeniden onarmak isteyen işbirlikçi-tekelci Türk burjuvazisi, 12 Eylül 1980'de faşist cuntayı devlet yönetimine oturttu. Halklara karşı koyu bir kin ve azgın bir şovenizm dalgası ile donanan sömürgeci-faşist cunta, sadece Kürdistan halkının haklı direnişini bastırmakla yükümlü kılınan bir güç değil, bölge halklarının kurtuluş hareketlerine karşı da yönelmiş gerici bir tehditti. O, bir yandan Ortadoğu'da çıkarları sarsılan emperyalizm tarafından kendisine verilen bekçi köpekliği görevini sadakatle yerine getirmek, öte yandan efendilerinin ihtiyaç duyduğu yeni petrol alanlarına kavuşmak için, her şeyden önce kendi iç egemenliğini sağlamlaştırmak zorundaydı. İçteki sorunları belli bir çözüme ulaştırmadan, yani Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile Türkiye'deki devrimci demokratik hareketi tasfiye etmeden, bu amaçlarına ulaşması olanaksızdı. Bu nedenle derhal kolları sıvayan sömürgeci-faşist cunta, Kürdistan'da yeni maceralara atıldı.

Sömürgeci-faşist cuntanın bütün güçlerini seferber ederek Kürdistan'da PKK hareketine karşı saldırıya geçtiği, halkımızın kurtuluş umutlarını boğmak istediği bu dönemde, Delil Doğan yoldaş, faşist sömürgecilere karşı direniş hareketini örgütleme görevinin başındaydı. Devrimci Hareket, bir yandan düzenli bir geri çekilmeyi başarıyla gerçekleştirip

güçlerinin önemli bir bölümünü koruyarak daha üst mücadele ve örgüt biçimleri ile düşmana karşı tayin edici bir savaşa girmenin hazırlıklarını yaparken, öte yandan bu geçiş döneminde düşmanın azgın saldırıları karşısında tamamen geri çekilerek fırtınanın yatışmasını beklemek ve hiç bir direniş göstermeden saldırılara sessiz kalmak anlayışının da hatalı bir anlayış olduğunu biliyordu.

Delil Doğan yoldaş, büyük zorluklarla geçecek olan bu dönemde, ilerdeki tayin edici mücadele açısından hayati önem taşıyan direniş hareketinin başında, zincirlerinden boşanan hayvanlaşmış bir düşmana karşı kahramanca çarpışarak şehit düştü. PKK'nin bu değerli önderini ortadan kaldırmanın verdiği zafer sarhoşluğu içinde, Delil Doğan yoldaşın katledilmesi olayını sıkıyönetim bildirileri ile radyo ve televizyondan defalarca halka duyuran sömürgeci-faşist cunta, tam da sonuca ulaştığı inancındaydı. Çünkü değerli bir önderini katletmekle devrimci harekete vurduğu darbe gerçekten isabetliydi. Buna karşın hiç te öyle olmadı. Ancak bu ona beklediği sonuca ulaşma olanağı vermedi. Delil DOĞAN yoldaşın ektiği direniş tohumları yeşermeye; direniş hareketi Dersim, Karakoçan ve Bingöl başta olmak üzere Kürdistan'ın her tarafına yayılıp kökleşmeye başladı. Partiye, halka ve Delil yoldaşın mücadeleci anısına sonsuz bağlılık içinde hareket eden Zeki YILDIZ, Şükrü SEVER,SaadettinDOĞANAY, Baki KAHRAMAN, Haydar ASLAN, Hüseyin DURMUŞ,M.KâzımAYDIN, Battal EVSAN,Besey ANUŞ,Hüseyin TAŞCAN, Salman PARTO gibi onlarca PKK kadro ve savaşçısı, düşmana karşı direniş savaşı sırasında eşsiz kahramanlık destanları yarattılar.

Delil DOĞAN yoldaş, korkunç boyutlara varan soykırımlar ve katliamlar pahasına ezilen bir direniş hareketi sonrasında direniş ruhuna yabancılaştırılmış, düşmana karşı sesi soluğu kesilmiş bir çevrenin içinde büyüdü. 1936 yılına kadar bir türlü etkisizleştirilemeyen bir direniş merkezi olarak varlığını sürdüren Dersim, Türk sömürgecilerinin 1936-38 yılları arasında gerçekleştirdikleri işgal harekâtı sırasında, 40.000'i aşkın silahsız-savunmasız insanın alçakça katledilmesi ile "ulusal sınırlara" dahil edilmişti. Sömürgeci düşman, deştiği bu "çıban" için soykırımdan da daha tehlikeli sonuçlar doğuracak olan yeni imha plânlarını gündeme getirdi. Geri bir toplumsal yaşantı içinde bulunan halkı Türkleştirmek için çok sayıda misyonerin seferber edilmesinin yanısıra, sömürgeci eğitim kurumları ile bölgenin her tarafı bir ağ gibi örüldü. Sömürgeci eğitim politikasının ürünü olan kendi öz değerlerine yabancılaştırılmış yeni bir kuşak ortaya çıkarıldı. Kendi topraklarını terketmemek için onbinlerce ölü veren Dersim halkı, artan yokluk ve yoksulluk karşısında yoğun bir şekilde göç etmeye başladı. Eskinin direniş geleneği yerini suskun, dingin ve giderek tükenişe doğru giden bir yapıya terketti.

Böyle bir çevre içinde yetişen Delil DOĞAN yoldaş için direnişin anlamı elbette çok büyük olacaktı. Marksizm-Leninizmi kavraması O'nun yurtseverlik duygularını da harekete geçirecek ve yaşam bu yiğit devrimci için direnişin kendisi olacaktı. Sömürgeci düşman tarafından imha edilmek istenen bir halkın kaderini değiştirmek için DİRENMEKTEN BAŞKA BİR YOL OLAMAZDI.

Delil DOĞAN yoldaş, kendisi gibi eşsiz bir dava insanı ve komünist militan tipinin en parlak sembolü olan Cuma TAK ile birlikte Tunceli Öğretmen Lisesinde okudu. O'nların öğrencilik yıllarına denk düşen bu dönem, Kürdistan Devrimcilerinin ülkemizin diğer kentlerinin yanısıra Dersim'de de bir ideolojik grup olarak biçimlenmeye ve özellikle öğrenci gençlik kesimleri arasında hızla saf tutmaya başladıkları bir dönemdi. Ulusal inkârcılığın ve halkın öz değerlerine yabancılaşmanın önemli boyutlara ulaştığı nicelik olarak bir hayli kabarık olan Dersim gençliği arasında, sosyal-şoven gruplar da etkin bir faaliyet yürütüyorlardı. Çoğu zaman şiddeti ön plana çıkararak düşüncelerin özgürce tartışılmasının yolunu tıkamak isteyen bu çevreler, devrimci yurtsever hareketin gelişmesinin önünde barikatlar kuruyorlardı.

Büyük bir coşku ve inançla Marksizm-Leninizmi özümseyen Delil DOĞAN ve Cuma TAK yoldaşlar, sosyal-şovenizmin yanlış tezlerini, onun Kürdistan gerçeklerini inkâr eden ve egemen ulusun şoven milliyetçiliği ile uzlaşan gerici özünü teşhir etmek için yorulmak nedir bilmeyen bir devrimci çabanın içine girdiler. Bu çabaları ile Onlar, Kürdistan Devrimcilerinin önderliğinde gelişen devrimci yurtsever hareketin gençlik yığınları arasında en etkin bir güç olmasını sağladılar. Sosyal-şovenizmi mahkum ederek proleter enternasyonalizmin yüce ruhu ile donatılmış, mücadeleye atılmak için yanıp tutuşan yeni bir genç nesil yarattılar. Eskinin halkın ulusal değerlerine yabancılaştırılmış yapısı artık dağılmaya başlıyordu.

Onlar PKK'nin henüz kurulmadığı bu dönemde tıpkı partili militan, iki önder kadro gibi hareket ettiler. Türk sömürgecilerinin, beyinleri Kemalizmin iğrenç zehiri ile doldurulmuş, kendi ulusal değerlerine ihanet ettirilerek kişiliksizleştirilmiş bir gençlik kuşağı yaratmak amacıyla açmış oldukları bu Türkleştirme yuvasını, kısa zamanda öğrenci gençliğin devrimci eğitim okulu haline getirdiler. Sömürgeci eğitim politikasını etkisiz kılarak bu tür yerleri Türk devlet egemenliğine karşı her alanda aktif bir mücadelenin yürütüldüğü üslere dönüştürmek açısından Tunceli Öğretmen Lisesinin durumu gerçekten de önemliydi. İşte Onlar, dönemin en temel görevlerinden biri olan bu anlayışı hayata geçirmek için, adeta bütün okul gençliğini kapsamına alan bir devrimci eğitim programını uygulamaya koyuldular. Delil DOĞAN ve Cuma TAK yoldaşlar eğitimlerini üstlendikleri devrimci öğrenci gençliğin engin yeteneklerle dolu uzmanlaşmış birer komünist öğretmenleri oldular. Bütün öğrenci gençlik Onların düzenledikleri eğitim çalışmalarına tam bir coşku içinde katıldı. Paha biçilmez değerde olan bu candan öğretmenlerinin salt fiziksel varlıklarını yanlarında bulmaları bile saygılı öğrenciler için başlıbaşına devrimci bir coşku ve heyecan konusu oldu.

Onların yürüttükleri devrimci çalışmanın çok büyük ürünler verdiğini gören Türk sömürgecileri, kendi eğitim politikalarının tamamen iflas ettiğini anlayınca kurtuluş yolunu okulu kapatmakla buldular. Yaklaşık bir yıllık uzun bir aradan sonra tekrar açılan Öğretmen Lisesi Delil ve Cuma yoldaşların yaratmış oldukları gelenek sürdürülünce, bu kez tamamen kapatıldı. Kürdistan halkının bu iki seçkin evladı bir yandan devrimci çalışmaları ile gençliği devrimin saflarına kazanırlarken, öte yandan sömürgeci eğitim politikasının gerçek özünüde gün ışığına çıkarmışlardı. Sömürgeci Türk devleti bilimin ve aydınlığın düşmanı olan gerçek kimliği ile ortaya çıkmak zorunda kalmıştı. Devrimci-yurtsever hareketin bu iki önderlerinden adeta intikam alırcasına okulu ekleri ile birlikte kendi militarist güçlerinin hizmetine sunan sömürgeci Türk burjuvazisi, aslında Onların uğrunda ölümü bile seve seve göze aldıkları düşünce ve inançlarının yüceliğine tanıklık etmekten başka birşey yapamıyordu. Özgür bir geleceğe açılan aydınlık pencereden kor-

⇨

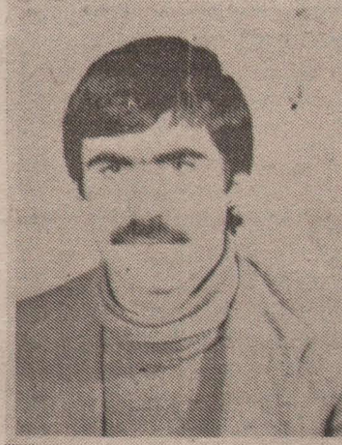
ku ve paniğe kapılan kör yarasalar kendi karanlık dünyalarının çöküşünü geciktirebilmek için kırbacı ve celladı imdada çağırıyorlardı. Ama ateş artık ellerinde meşalelerle engin bozkıra açılan onbinlerin elindeydi. Kahraman Prometeusların çarmıha gerilmeleri, kutsal ateşi ve aydınlığı söndürebilmeye hiçbir zaman yetmeyecekti.

Onlar okulda bulundukları süre içerisinde yürüttükleri başarılı çalışmaları sonucunda PKK hareketine, sömürgeci Türk devleti tarafından idam cezasına çarptırılan Orhan AYDIN ve Zeki YILMAZ da içinde olmak üzere çok sayıda değerli kadro ve aktif sempatizan kazandırdılar. Bugün sömürgeci-faşist cuntanın esir kamplarında tutularak insanlık dışı koşullar altında yaşayan ve idam cezaları ile yargılanan onlarca PKK kadro ve taraftarı genç, bu iki komünist öğretmenin eğitiminden geçti. Bugün onların canlı eserleri olan çok sayıda PKK kadrosu, öğretmenlerinin uğrunda can verdikleri bu kutsal davayı zafere kadar götürebilmek için, öğretmenlerine layık birer öğrenci olacaklarından emin, her türlü fedakârlığı göstermeye hazır, insanlık düşmanı faşist Türk sömürgecilerine karşı soylu bir kinle bilenmektedir.

Aynı yörede devrimci kavgaya atılan Kürdistan Devriminin bu iki yiğit neferi omuzladıkları mücadelenin dayattığı ağır görevler karşısında okulu bırakarak bu kez her biri, çeşitli güçlerin çok yönlü saldırılarına rağmen ülkenin değişik bölgelerinde gelişmesini sürdüren devrimci hareketin başına geçtiler.

Delil DAĞAN yoldaş Kürdistan'ın birçok bölgesinde devrimci mücadelenin geliştirilmesi görevinin başında bulundu. Sorumluluk yüklendiği alanlarda güçlü kazanımların elde edilmesinde büyük bir rol oynadı. Türk sömürgecilerinin resmi ajan güçlerine ve işbirlikçileri feodal-komprador çetelere karşı geliştirilen bir dizi eylemi yönetti ve kendisi de bizzat bu eylemlerin içinde yer aldı. O, son derece üstün yeteneklerle teçhizatlanmış komünist bir savaşçı olduğu kadar, değerli bir Parti örgütçüsü ve güçlü bir propagandacıydı da. O'nun devrimci yaşamın her alanında kendisini yetkinleştirmiş mükemmel komünist militan yapısı, kendisini devrimci faaliyetin her alanda ki görevleri omuzlamaya ve daima üstesinden gelmeye hazır bir Partili önder konumuna yükseltmişti.

Ajanlaşmış yapı, kişi ve kurumlara mücadele biçiminde somutlaşan Parti taktiği 12 Eylül'e gelinceye kadar esas olarak, Delil DOĞAN ve Cuma TAK gibi halk önderlerinin de içinde bulundukları PKK kadro ve savaşçılarının harcadıkları yorulmak bilmez çabalar ve engin fedakârlıkları sonucunda başarıya ulaştı. Artık yeni bir aşamaya giren devrimin eski mücadele ve örgüt biçimleri ile daha fazla ilerlemesi mümkün değildi. Yeni taktikler ortaya koymak, yeni örgüt ve mücadele biçimlerini geliştirerek gerilla savaşının hazırlıklarını yoğunlaştırmak zorunluydu. Delil DOĞAN yoldaş, Kürdistan çapında yeni döneme geçiş hazırlıklarının başlatıldığı bu dönemde, bu hazırlıkların örgütlendirilmesi ve hızla tamamlanması görevinin başındaydı. Güçlü yeteneklere sahip ve Ortadoğu halklarının zengin mücadele deneyleriyle de tam teçhizatlanmış olarak omuzladığı bu tarihsel görevin üstesinden geleceğine kuşku yoktu. Çünkü Kürdistan koşullarında her PKK kadrosunun siyasi bilincinin yanısıra halk savaşının askeri sanatını da kavraması gerektiğini bilen Delil DOĞAN yoldaş her alandaki bilgi ve becerisini sürekli geliştirip yetkinleştirmiş ve kendisi de böyle bir önder kadronun eşsiz bir örneği olmuştu.

Delil DOĞAN

Halk savaşı sürecinin başlatıldığı bu dönemde sömürgeci-faşist cuntanın devlet yönetimine el koyarak Kürdistan halkına karşı açık bir yıldırma savaşı başlatması, Devrimci Hareket için, zaten bütün güçleri savaşa sürme dönemi olmayan bu dönemde, geri çekilme ve gerilla savaşının hazırlıklarını hızlandırma durumunu öne çıkardı. Yeni aşamaya, gerilla savaşı aşamasına geçişte, bir ara halka teşkil eden bu dönemde, devrimci hareketi büyük zorlukların bekleyeceği açıktı. Hızla sonuca ulaşmak isteyen sömürgeci-faşist cunta sadece PKK kadrolarına değil, bütün Kürdistan halkına açıkça saldırıyor; kısa zamanda devrimci gelişmeyi tümden tüketmek istiyordu. Devrimci mücadelenin bu en zor dönemde, elde edilen kazanımları korumak, devrimci direniş geleneğini sürdürmek, halka yönelen baskılara karşı göğüs germek, düşmanın alçakça plânlarını boşa çıkartmak şarttı. Ve işte sömürgeci-faşist cuntaya karşı direniş hareketini Kürdistan çapında örgütlemek gibi zor, ama o kadar da şerefli olan tarihi görevin başında yine Delil DOĞAN yoldaş vardı. En zor dönemlerin yılmaz dava insanı olan Delil DOĞAN yoldaş, dizginlenemeyen bir coşkuyla örgütlemeye çalıştığı bu direniş savaşının ortasında, PKK hareketini ve O'nun şahsında Kürdistan halkının Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesini yoketmek isteyen faşist Türk sömürgecilerine karşı kahramanca çarpışarak şehit düştü. Ama kana susamış düşman, O'nun uğruna can vererek başlattığı direniş mücadelesini ezmeyi asla beceremedi. Delil DOĞAN yoldaşın yiğit dava arkadaşları önderlerinin mücadeleci anısına bağlı kalarak direniş bayrağının yere düşmesine izin vermediler. Her biri birer kahramanlık destanı yaratarak şehit oldukları bu mücadelede direniş savaşını bütün Kürdistan'a yaydılar ve düşmanın oyunlarını etkisizleştirdiler.

Delil DOĞAN yoldaş dinamik, canlı, hareketli, coşkulu, tepeden tırnağa direnişi temsil eden bir devrimciydi. O cesaret, yiğitlik ve mertlikle dolu olan, devrimci otoritesini bilgi ve becerisi ile bütünleştiren, açık yürekli ve sonsuz dürüstlükte bir komünist savaşçıydı. Bütün bu özellikleriyle, O'nun kadar üstün meziyetleri ile kendisini halka ve yoldaşlarına kabul ettiren, çevresinin sıcak saygı ve sevgisini üzerinde toplayan, düşmanlarının bile saygınlığını kazanan, ilişki kurduğu her insana ve çevreye kendini kabul ettirebilen ve onları harekete geçirebilen bir halk önderi ender bulunur.

O'nun yaşayan ve daima yaşayacak olan ölümsüz anısı, Türk sömürgecilerine ve uşaklarına karşı bastırılamayan engin bir mücadele azmi, reformizme ve teslimiyete karşı soylu bir öfke, bağımsız ve özgür Kürdistan için coşkulu bir atılım, Dünya Sovyetler Cumhuriyeti için tutkulu bir özlemdir. O halkımızın ve yoldaşlarının beyninde, yüreğinde, dilinde ve mücadelesindedir. O'nun ve direniş savaşında şehit düşen dava arkadaşlarının anılarını karşı konulmaz bir emir olarak bilen PKK savaşçıları ve Kürdistan halkı, Onların uğruna can verdikleri bu kutsal savaşı mutlaka zafere götüreceklerdir. ■ ■ ■

PKK Davası, Zindanlardaki PKK Savaşçıları..

Baş Tarafı Sayfa 5' de

içinde büyük dava adamlarına ''geçici yol arkadaşlığı'' yapmış olan bazı zayıf unsurlar mutlaka çıkmıştı. Kürdistan'da ise bu daha da çok olacaktı. Kürdistan Devrimcileri, sömürgeci güçlere boyun eğme alçaklığını göstermiş olan bu kişiliksiz ''insanları'' halk kitleleri içinde acımasızca teşhir ettiler. Kürdistan halkı da teslimiyeti ve ihaneti lânetlerken, devrimci mücadelenin her alanında yiğit direniş örneklerini ortaya koyan devrimcileri yüceltti. Onları türkülerinde, ağıtlarında ve anılarında yaşattı.

Sömürgeci-faşist cunta başvurduğu her türlü zulüm ve zorbalığa, çevirdiği her türlü hile ve entrikaya, aldığı her türlü alçakça önlemlere karşın, PKK'li savaş esirlerinin ortak bir savunma yapmalarının önüne geçemedi. Başta Türk sömürgecilerine esir düşmüş olan önder kadroları olmak üzere tutuklu bütün PKK kadro ve taraftarları düşmanın her türden alçakça engellemelerine karşın, tam bir ruh ve düşünce birliği içinde ortak bir savunma metni hazırlayabildiler. Onlar, Türkiye Cumhuriyeti'nin kendi mahkemelerini, Türk devletinin kendisine karşı aktif bir saldırı üssüne dönüştürdüler; Türk sömürgecileri karşısında ezilen bir halkın ve onun önderlik ettikleri haklı ve onurlu mücadelesini savundular. Sömürgeci-faşist cunta tarafından örülen sessizlik duvarlarını yıkarak Kürdistan, Türkiye ve dünya kamuoyuna yansıyan bu savunmanın ana başlıklarını, tutuklu PKK kadrolarının kendilerinin kaleme aldıkları biçimi ile sunmak bile, onun Kürdistan devrimi açısından taşıdığı tarihsel anlamı ve paha biçilmez devrimci niteliğini ortaya koymak için yetecektir.

''a-Savunmamızın çıkış noktası T.C mahkemelerinin bizi yargılayamayacağı, T.C mahkemelerinin hükmünün tarihsel olarak geçersiz olduğu ve tarihin T.C'ni ölüme mahkum ettiğidir.

''b-Bu tarihsel gerçeği kanıtlamak için; 1-Çağımızın bir genel değerlendirilmesi, 2-Kürdistan tarihi ve toplumunun özellikleri, 3-Kürdistan Devrimi'nin stratejisi, taktiği yöntem ve araçları, 4-Kürdistan İşçi Partisi'nin görevlerinin üstesinden gelmek için yürüttüğü mücadele (Parti Tarihi), 5-T.C ve uşaklarının Partimiz ve halkımıza karşı giriştiği cinayet, saldırı ve komploları (ve aynı zamanda cuntanın cinayetleri, hedefleri ve içerde bize yönelik baskıları, vb. de anlatılacak), 6-Sonuç: (Pişman değiliz, davamız haklıdır, bu davanın neferi olmaktan şeref duyuyoruz. Tarihin karşısında görevimizi ifa ediyoruz. Tarihin bizim için hükmü beraattır.)

Tutuklu PKK kadro ve taraftarlarının sömürgeci-faşist yargı organları önünde bu doğrultuda yaptıkları savunma, sömürgeci Türk basınında da yankısını buldu. Bu basına yansıyan şekliyle PKK'li savaş esirlerinin savunmalarından bazı örnekler sunmakta yarar vardır. Dürüst her insan yapılan bütün alçakça tahrifatlara karşın bu yiğit savaş esirlerinin ne söylediklerini anlamakta zorluk çekmeyecektir. İşte bazı örnekler:

''7. Kolordu ve Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Nolu Askeri Mahkemesinde dün devam edilen duruşmada daha önceki duruşmalarda kimlik tesbiti yaptırmayan sanıkların kimlikleri tesbit edilmiştir. Bu arada, bölücü örgütün merkez komitesi üyelerinden Mehmet Hayri DURMUŞ ve Kemal PİR ile Askeri Aparat Başkanı Muzaffer AYATA, mesleklerini soran askeri savcıya ''Profesyonel devrimciyiz'' yanıtını vermişlerdir.'' (Milliyet, 6 Nisan 1981)

''Diyarbakır'da, Apocular diye adlandırılan yasa dışı PKK adlı örgütün 189 sanıklı Urfa grubunun duruşmasına devam edilmiş, PKK Merkez Komitesi üyesi olan Kemal PİR, ''Yeterli bir örgütlenme yapabilseydik, burada daha az, ama sesleri daha gür çıkan sanıklar olurdu. Dünya çapında bir değişiklik yapacaktık. Sovyetler Birliği ve Angola'daki gibi bir düzen kurmaya çalışıyorduk'' demiştir.'' (Milliyet 27 Mayıs 1981)

''Dünkü duruşmada askeri kanatta görev alıp adam öldürdüğü iddiasıyla idam cezası istemi ile yargılanan Hasan Hüseyin KARAKUŞ, PKK üyesi olduğunu kabullenerek, Vietnam'ı örnek verip 'asgari hedefimiz bağımsız, demokratik Kürdistan, azami hedefimiz ise sosyalist ve komünist Kürdistan'a geçiş' dedi.'' (Milliyet 24 Mayıs 1981)

''... BALDEMİR, '1975 yılında Hilvan'da örgüte girdiğini, ...' bildirmiş, şöyle konuşmuştur: 'PKK bir çete değil, bir siyasi örgüttür. Amaç, bağımsız bir cumhuriyet kurmaktır. Örgüt kendisini korumak için askeri eylemlere başvurmuştur... Biz bir kişinin ardından yürüyen topluluk değiliz. Amacı, tüzüğü, programı ve sınıf bilinci olan bir parti örgütlenmesiyiz. Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bölgelerini Türkiye'nin sınırları içinde gösteren haritayı emperyalistler çizmiştir.' sanığın bu sözleri üzerine duruşma hakimi, 'Bu sözlerinizle neyi kastediyorsunuz?' sorusunu yöneltince sanık, konuşmasını şöyle sürdürmüştür. 'Bir ülke bağımsızlığını ancak uzun vadede halk savaşı vererek kazanır. Bizler iddianamedeki toplu isyan suçlamasını reddediyoruz. Biz toplu isyan değil, halk savaşı veriyoruz. Çünkü, devletin barışçı yollarla kurulacağına inanmıyoruz'.'' (Milliyet 22 Nisan 1981)

''... İdam istemiyle yargılanan Bedrettin KAVAK adlı sanık sorgusunda örgütün askeri kanadında görev almadığını ancak PKK üyesi olduğunu söylemiştir. Duruşma yargıcının bir sorusuna karşılık sanık, '1977 yılında PKK üyesi oldum. Batman'da bir sürü yolsuzluklar vardı, bu yolsuzluklara karşı mücadele verdiği için PKK örgütünü benimsedim ve üyesi oldum. Batman'da bazı kişiler, aldıkları silahlarla deneme atışı yaparak keyfi adam öldürüyorlardı. Bu kişilerin, her türlü cezaya çarptırılması gerekiyordu. Batman'da bulunduğum dönemde örgütün birtakım görevlerini yerine getirdim. Siverek'te de halk üzerinde baskı unsuru olan Bucak aşiretine karşı mücadelede görev aldım' demiştir. Duruşma yargıcının PKK'nin amacının ne olduğu yolundaki sorusuna karşılık sanık, 'Amacımız, bağımsız bir Kürdistan devleti kurmaktı', yanıtını vermiştir.'' (Milliyet, 16 Mayıs 1981)

''Öte yandan Diyarbakır'da devam eden ''Apocular'' davasının dünkü duruşmasında 12 sanığın sorgusu yapılmış, M.Hayri DURMUŞ adlı sanık sorgusunda, 'Ben iddianamede belirtildiği gibi sadece örgütün Diyarbakır Bölge Sorumlusu değil, tüm örgütün Merkez Komitesi üyesi ve sorumlusuyum' demiştir. Sanık, Abdülsamet TEKTAŞ ise, 'PKK davasını benimsediğini ve Türk devletinin ortadan kaldırılmasına inandığını' söylemiştir.'' (Milliyet, 30 Nisan 1981)

''Örgütün Siverek Yerel Sekreteri olan ve 12 kişinin öldürülmesi olaylarına katılmakla suçlanarak idam istemiyle yargılanan Muzzafer Ayata, suçlamaları reddetmiş, 'PKK Halk savaşı veren bir Halk Partisidir.' demiştir. PKK Askeri Konsey üyesi ve Türkiye Askeri Kanadı'nın denetleme görevlisi olmaktan yargılanan sanık A.Rıza ALTUN da sorgusunda, 'Birleşik Bağımsız bir Ülke kurmayı amaçladıklarını' anlatmıştır.'' (Milliyet, 29 Mayıs 1981)

''Hakimin 'sömürgeci sözünden kimi kastediyorsunuz?' sorusu üzerine sanık Şehmuz DOKU 'Türk devletini, onu temsil eden hakim sınıfı ve askerlerini kastediyorum' yanıtını vermiştir.'' (Milliyet, 1 Mayıs 1981)

Sömürgeci Türk basınından alınan bu bir kaç örnekte de açıkça görüldüğü gibi, PKK'nin önder kadrolarından yurtsever taraftarlarına kadar bütün savaş esirleri, en çetin koşullarda bulunsalar da, partiye ve halkın soylu davasına sahip çıkmaktadırlar. Sömürgeci faşist Türk devletinin ve onun her türden uşaklarının PKK'yi bir ''çete'' olarak lanse etme çabalarına en büyük darbe bu en zor koşullarda mücadele eden savaş esirleri tarafından vurulmuştur. Sadece Diyarbakır'da soruşturmaları tamamlanan 470 kadar PKK kadro ve taraftarlarından 108'i hakkında idam cezası istenmesi de böyle bir savunmayı engelleyememiştir.

Dışarda sürüp giden devrimci mücadelede, devrimci hareket düşmanın azgın saldırılarından korunmak ve daha fazla güç toparlayabilmek için geri çekilme taktiği uygulayabilir; daha çok mevzi kazanmak ve daha güçlü bir biçimde saldırıya geçmek için elindeki bazı mevzileri düşmana terk etmek zorunda kalabilir; koşullar elverdiğinde geçici bazı ''uzlaşma'' lara gidebilir. Bazı hatalı eğilimler içine giren bir devrimci kendini yenileyerek bu hatalardan arınabilir. Ama işkencehanelerde ve zindanlarda her an düşmanla tarihin en eşitsiz savaşı içinde olan devrimci tutuklular için böyle durumlar asla sözkonusu olamaz. Onlar, içinde bulundukları koşullar ne denli zor olursa olsun sonuna kadar direnmek, düşmanın en aşağılık uygulamaları karşısında bir adım bile gerilememek, düşmanın eline en küçük bir ip ucu vermeden her zaman zafer kazanan taraf olmak zorundadırlar. Bu, bir tutukluluk süresi boyunca her an devam eden ve ateşkesi hiç olmayan sürekli bir savaş halidir. Partinin ve halkın onurunu korumak için düşmanın bütün alçakça uygulamalarına karşı sonuna kadar direnmek ve bütün istemlerini redderek işkence tezgâhlarında can vermek bile, daima düşmana karşı kazanılmış şerefli bir zaferdir. Çünkü, devrimcilerin asla altedilemeyecek olan çelikten iradesi karşısında istediğini yaptıramayan düşman, kurtuluşu cinayet işlemekte bulmaktadır. Bu düşmanın uğradığı ağır bir yenilgidir sadece; onun içine düştüğü aczin bir ifadesidir.

PKK'li savaş esirlerinin bugün içinde bulundukları durum böyle bir durumdur. Onlar, kendi saflarından Sait ŞİMŞEK, Remzi YALVAÇ, Aslan BADEM, Ömer AKTAŞ, Abdurrahman ÇEÇEN, Ali EREK Erdoğan SÖNMEZ gibi yiğit dava arkadaşlarını şehit verseler de, işkencehanelerde ve zindanlarda direniş bayrağını ellerinden düşürmemişlerdir ve düşürmeyeceklerdir. Teslimiyet ve ihanet onların şanlı direnişleriyle bir daha dirilmemek üzere mezara gömülmüştür. Onların şanlı direnişlerinin en büyük takipçisi olan PKK önderliğindeki Kürdistan halkı Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesini kesin zafere ulaştıracaktır. ■■ ■■

Faşist Cunta'nın Siyasal Çıkmazı ve "DANIŞMA MECLİSİ"

Faşist genareller çetesi bir yılı aşkındır, Türkiye'nin ağırlaşan ekonomik ve siyasi bunalımını çözmek, "bölücülük, anarşi ve terör"ün kökünü kazımak, Türkiye'yi istikrara kavuşturmak iddiasıyla, mevcut yönetim araçlarını bütünüyle kendi tekeline almış bulunmasına rağmen; derinleşen ve giderek genişleyen bunalımın etkisiyle daha da ağırlaşan sorunları çözmesi bir yana, kılıç zoru ile çözmeye çalıştığı burjuvazi arasındaki çelişkileri bile henüz çözemediği, "Danışma Meclisi"nin kuruluş hazırlıklarının öngününde, şiddetli bir biçimde açığa çıktı. Faşist cuntanın, sanki darbe yeni yapılmışcasına, yayınladığı bildiri ve yasaklama kararlarını sert bir dille hatırlatması, kendisini, yeni, katı yasaklama kararları almak zorunda hissetmesi, bunu gösteriyordu. Türk devlet yönetiminde en üst seviyede görev yapmış, Cumhuriyet tarihinin en muteber burjuva politikacıları ile şu veya bu partide çalışmış, ona üye olmuş parti yönetici ve mensuplarının, alınan kararlar ve yapılması tasarlanan seçim kanunu ve anayasal düzenlemelerle safdışı edilmesi, cuntanın "Türkiye'nin içine düştüğü bunalımın en önemli müsebbibi" olarak lanse ettiği bu politikacılara, parti kurmalarını, üye olmalarını, seçimlere katılmalarını yasaklayıp, bunu kamuoyuna alenen duyurması, içten içe sürüp gelen şiddetli çatışmaların çok önemli işaretleridir.

Danışma Meclisinin toplanmasının arefesinde, faşist Genareller cuntasının, tekelci burjuvazi adına bu kezde burjuvazinin kendi içindeki sorunlarına "elkoyarak" bütün partileri kapatıp, malvarlıklarını hazineye devretmesi, bu partilerin yeniden kurulmasını, eski politikacıların yeni partiler kurmasını, yönetmesini, üye olmasını ve seçime katılmasını yasaklaması, burjuvazinin ve faşist genareller çetesinin, kendi aralarındaki çelişkilerinin hangi boyutlara ulaştığını göstermektedir.

Bu durum, tekelci Türk burjuvazisinin bir tarafta kendi içindeki, diğer taraftan da Avrupa emperyalist devletleriyle arasındaki ilişkileri gerginleştirirken, emekçi yığınları ve dünya demokratik kamuoyunu yanıltmak ve asıl amacı saklamak için becerikçe uydurduğu "Demokrasiye dönüş" yalanlarını da açığa çıkardığından, Avrupa'lı emperyalist hükümet çevrelerinde "sivil yönetim"e geçiş konusunda ciddi kuşkular uyandırdı.

Bütün bunların ortaya çıkardığı siyasi sonuçlar şöyle sıralanabilir:

Birincisi ve en önemlisi, gerek işbirlikçi-tekelci Türk burjuvazisi, gerekse emperyalist çevrelerin, 12 Eylül öncesinde üzerinde uzlaştıkları ve 12 Eylül darbesi ile önlerindeki "engelleri temizleyerek" uygulamaya koydukları, stratejik amaçlarına varmak için, takip edilecek yol, yöntem ve yaklaşım biçimlerinde anlaşamadıklarını ve anlaşmalarının da mümkün olmadığı görülmektedir. Çeşitli burjuva kesimlerin ve emperyalist çevrelerin çıkar çelişkilerinden kaynaklanan ve ifadesini Türk burjuvazisinin belli kesimlerinin cunta ile, yine cuntanın Avrupa emperyalistleri ile çekişmelerinde bulan bu ayrılıklar, bu bir yıllık uygulama ile içten içe hızlanmış ve "Danışma Meclis" kuruluş sorunları ile iyice su yüzüne çıkmıştır.

Burjuvazinin bu çelişkileri, günümüzde, burjuvazi adına iktidara hükmeden faşist cunta için büyük bir tehlike oluşturduğundan, "Danışma Meclisi"nin arefesinde bütün partiler kapatılarak, burjuva muhalefet böylece bir kez daha susturulmuş olmaktadır.

Buna rağmen yukarda belirtilen konularda, Türk burjuvazisinin kendi içindeki ve cunta ile Avrupa resmi çevreleri arasındaki çelişkiler artarak devam etmektedir. Ancak bugün için, başka bir iktidar alternatifi göremediklerinden bu güçler el yordamı ile bazı sonuçlara ulaşmak istemekte ve adeta kaderlerine boyun eğmiş görünmektedirler.

Bu ise, emperyalist ülkelerin derinleşen bunalımı, kendi kamuoylarının baskısı, derin çıkar çatışmaları, Avrupa'daki siyasal gelişmeler, Orta-Doğu'da her an patlamaya hazır gergin ortam, ve emperyalist hükümetler çevresinde artan "yalpalama ve tereddüt"ler nedeniyle mümkün olmamaktadır.

Bütün bu durumların görülen sonucu o dur ki; cuntanın daha şimdiden ortaya çıkan başarısızlıkları, emperyalist devletleri daha aktif müdahaleye zorlayacaktır.

İkinci olarak; Türk devletinin bugün ayakta kalan ve devletin varlığını sürdüren tek kurumu olan ordu, siyasal iktidara ve bütün yönetime (köy muhtarlıklarına kadar) elkoyması nedeniyle asli görevinden uzaklaşmış, bu durum orduyu çok geniş bir alana yayarak, gücünün alabildiğine dağıtılmasına ve zayıflamasına yol açmaktadır. Bu nedenle, toplumdan tecrit edilme durumu ortadan kalkan ordunun en temel gücünü oluşturan ve halk saflarından gelen erat içinde, giderek yoğunlaşan olaylar, hızlı politik gelişme ve saflaşmalara yol açmakta, bu durum mevcut çelişkileri derinleştirerek, içten içe, disiplinsizliği, moral bozukluğunu ve çöküntüyü arttırdığından, ordunun savaş gücünü kırmaktadır. Kurmay kademelerinde gelişen keyfi yönetim, rüşvet, ve dolandırıcılık, sevk ve idareyi felce uğrattığında, ordu içinde giderek artan ve faşist genarellerin "intihar" yada "cinnet" olarak adlandırılan olaylar, bunu şüpheye yer bırakmayacak tarzda doğrulamaktadır. Bu olaylar gerçekten intihar ve cinnet olayları olsa bile, evet, sadece bu bile, ordunun içine düştüğü bunalımı göstermektedir.

Bununla birlikte, Türkiye'de ve özellikle Kürdistan'da yürütülen yoğun askeri harekâtlara rağmen, 12 Eylül'den sonra da sürüp giden kahramanca direnişler, çarpışmalar ve eylemlerde faşist cuntanın taktiğini boşa çıkararak politikasının daha şimdiden iflas etmesine yol açmıştır.

Bütün bunların dayatması olarak, faşist cunta ve emperyalist devletler, cuntayı yeni askeri ve sivil kurumlarla teçhizatlandırarak, ordunun gücünü, sevk ve idaredeki etkinliğini arttırmaya çalışmaktadırlar. "Danışma Meclisi" ve benzeri kurumların oluşturulması için yürütülen çabalar bu gerçeğin en somut ifadesidir.

Üçüncüsü; "Danışma Meclisi" açılmadan ve açıldıktan sonra süre gelen siyasal gelişmeler "Danışma Meclisi" ve geliştirilebilecek benzer kurumların, mevcut iktidar bunalımını çözebilme ve cuntayı güçlendirebilme konularındaki işlevleri hakkında ciddi tereddütler uyandırmakı, burjuvazi açısından, bastırılmış olan çelişkileri daha da hızlandırmaktan başka bir sonuç vermeyecektir.

Bu nedenle faşist cunta bugün, iki yüzü keskin kılıç gibidir. Bu kılıcın bir yüzüyle Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesi ve Türkiye Devrimci-Demokratik hareketini keserken, diğer yüzüyle de, burjuvazi adına, burjuvaziyi kesmeye başlamıştır.

Ancak önemle üzerinde durulması ve iyi kavranması gereken bir diğer önemli hususta şudur ki; dünya, Orta-Doğu, Kürdistan ve Türkiye'nin şartları gözönüne getirildiğinde kolayca görülebileceği gibi, yalnızca Türk burjuvazisinin bir iç çalkantısı ve bunun doğuracağı bir çatışma bile, devrimin patlak vermesinin bir başlangıcı olabilir. Bunları hesaba katmak, devrimin kaderini buna bağlamak demek değildir. Ama bu, devrim için muazzam bir fırsat doğurmaktadır. Bütün mesele, devrim güçlerini örgütleyerek, seferberliğe, hazır hale getirmek; kendi eksik ve zaaflarımızı hızla gidermek, ve burjuvazi cephesinde ki, tüm eksiklik ve zaaflardan ve tüm çatışmalardan ustaca yararlanmasını bilmektir.

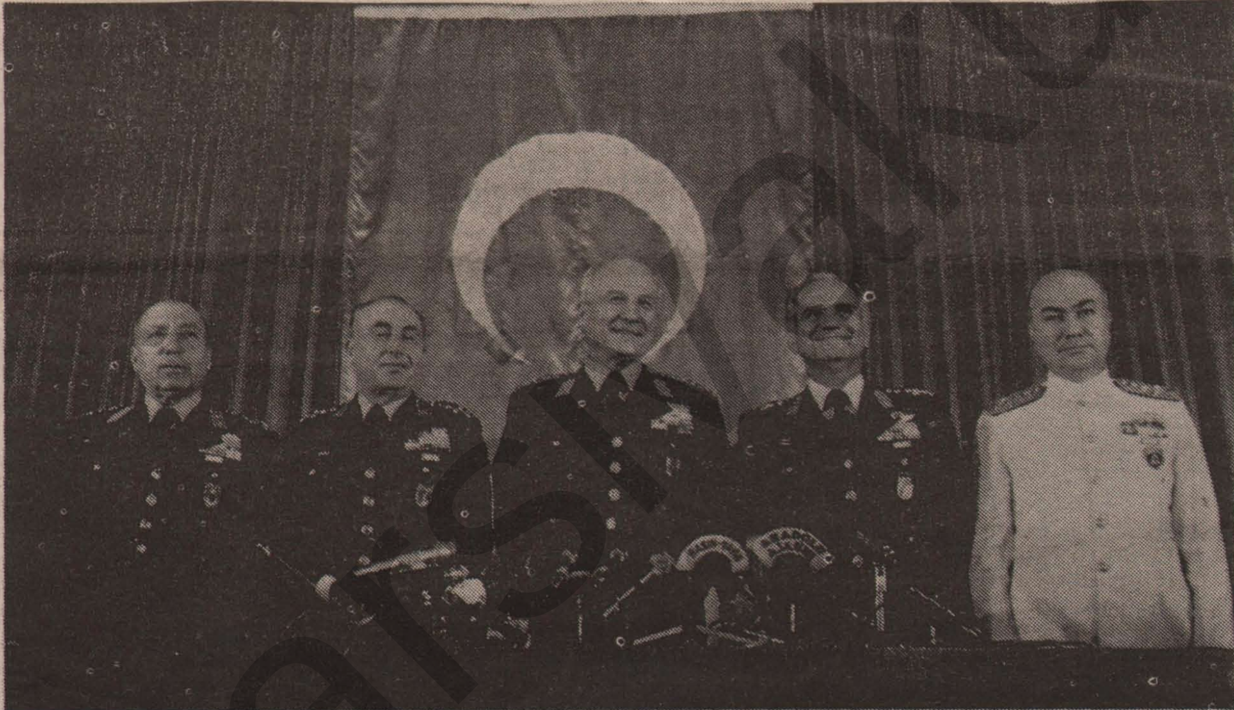
Bu bakımdan yapılması gereken şey, acılarla, fedakârlıklarla, yokluklar ve ölümlerle dolu, ama, insanlık haysiyeti açısından yerine getirilmesi bir o kadar da zorunlu hale gelmiş olan görevlerimizi gerçekleştirmek için, en sınırlı bir gücü dahi dışarda bırakmamacasına, örgütlenmek, örgütlenmek ve yine örgütlenmektir.

O halde bütün parti örgütleyicileri, militanları, savaşçıları, propagandistleri, ajitatörleri, sempatizanları, dost ve çevreleri, sınıf bilinçli işçileri, ve yoksul köylüleri, eksiklerimizi ve zaaflarımızı hızla giderecek, düne nazaran daha bilinçli, daha örgütlü, daha kararlı, daha fedakâr, daha büyük bir coşkuyla ve geçmiş mücadele pratiğinden daha tecrübeli, PKK'nin geliştiği ve yüzlerce şehidinin kanıyla suladığı mücadele üzerinde, parti konferansı kararları ve politik raporun ışığında, Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesini daha da yükseltmek ve Türkiye Proletaryasına militanca ve kardeşçe bir destek vermek için görev başına.

Bunu yapmadan, Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesini ve Türkiye Devrimini zaferle taçlandırmak mümkün değildir.

Görev zor, ama kutsaldır.
Bunun için, her şeye rağmen, düşmanın seferberliğine karşı, devrimin seferberliği için İLERİ !..

■■■

Impressum

V.i.S.d.P.: M.Aral
Grolmannstr. 20
1 Berlin 12

Yazışma Adresi:
Serxwebûn
Verlag u. Handels-G.m.b.H
Ebertplatz 12 5 Köln 1
Deutsche Bank - Köln
Konto: 1282805 BLZ: 370 700 60

Auflage
8.000

KURULUŞUNUN 3. YILDÖNÜMÜNDE PKK

(KÜRDİSTAN İŞÇİ PARTİSİ)

PKK'nin kuruluşunun tarihsel önemi, Kürdistan tarihinde çağdaş bir çığır açmak için atılmış ilk büyük ve önemli siyasal adımı teşkil etmesinde yatmaktadır.

Çağlar boyunca yabancı egemenlik altında köleleştirilen ve parya bir halk durumuna düşürülen Kürdistan halkı, sömürgeci güçlerin ya birbirleri üzerinde üstünlük sağlamada ya da yeni toprakların işgali ve halkların köleleştirilmesinde bir savaş malzemesi olmaktan öteye bir adım atamadı. Kürdistan halkının sömürgeci egemenlik altında bütün toplumsal gelişmesinin tahrip edilmesi, en ilkel toplumsal örgütlenmesinin şiddetle dağıtılması ve böyle geri bir yapı içinde yaşanmaya zorlanması, kapitalizmin çöküş çağına kadar, Kürdistan'da kapitalizmle birlikte gelişebilecek modern bir burjuva ulusal hareketinin bile doğmamasının ve sömürgeci egemenliklerin günümüze kadar varlığını sürdürmelerinin en önemli ve temel nedenidir. Kapitalist sömürgeciliğin yol açtığı toplumsal yıkımın sonuçları ise daha derin ve şiddetli oldu. Bununla birlikte özellikle Orta-Kuzey-Batı Kürdistan'da derinleşen ve genişleyen yabancılaşmanın toplumsal örgütlenmedeki koşulların elverişsizliği ile birleşmesi, ortaya çıkan modern sınıfların sınıf bilinçlerinin gelişmesini neredeyse imkânsız duruma getirdi ve kendileri için sınıf olarak örgütlenmelerini oldukça geciktirdi. Bu ise, toplum üzerinde hayatın her alanında Türk burjuvazisine derinliğine ve genişliğine sınırsız bir hükmetme ve amansız bir sömürü ile birlikte, sömürgeci egemenliğin alabildiğine geliştirmesi için de oldukça elverişli imkânlar sağladı.

Dünyada yükselen proletarya devrimleri ve sömürgesel devrimler karşısında emperyalizmin neredeyse topyekün bir çöküşle yüz yüze geldiği bir dönemde Kürdistan halkının amansız bir kölelik altında tutulması ile birlikte Kürdistan Türk burjuvazisinin gericiliğini besleyen ve ayakta tutan en büyük kaynak oldu. Bu, bir yandan Türk burjuvazisinin iç gericiliğini güçlendirmede ve Kürdistan halkı ile Türkiye proletaryası ve emekçi yığınları üzerinde siyasal iktidarını sürdürmede çift bir boyunduruk görevini yerine getirirken, öte yandan emperyalizmin ve NATO'nun en sadık müttefiki olarak kendisine başta Sovyetler Birliği olmak üzere bütün sosyalist ülkelerle devrimci halk hareketlerine karşı bölgede gericiliğin en büyük kalesi durumuna gelmesinde büyük bir avantaj sağladı.

Bütün bunlardan dolayıdır ki, PKK'nin kuruluşu, sadece en devrimci sınıf olan proletarya önderliğinde, Kürdistan tarihinde ilk defa çağdaş bağımsızlık hareketini başlatmak ve Kürdistan'ı Ortaçağ'ın feodal gericiliği ile içiçe geçmiş sömürgeci kapitalizmin iğrenç köleliğinden çıkararak, proleter ve sömürgesel devrimler çağının aydınlık yoluna koymakla kalmamış, PKK önderliğindeki Kürdistan halkı da özgür dünya halkları ailesinin şerefli bir üyesi olma ve sınıfsız, sömürüsüz ve özgür sosyalist toplumu kurma yolundaki mücadelesine katılarak, dünya proletaryası ve ezilen halklarının yanında yer almış, Kürdistan'ı Ortadoğu'da devrim alanına dönüştürerek, bölge gericiliğine ağır bir darbe indirmiştir. Yalnızca son bir kaç yılın siyasal gelişmeleri bile, bunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde doğrulamaktadır.

PKK'nın Kuruluşunun Siyasal Önemi

Kürdistan'ın yüzyıllar boyunca süren yabancı egemenlik altında tahrip edilen toplumsal yapısı içinde çağdaş bir politik örgütlenme ve hareket doğmadı. Denilebilinir ki, Kürdistan tarihi istisnasız bütün sınıflar için yabancı egemenlik altında bir kölelik ve örgütsüzlük tarihi oldu. Bunun hayatın her alanında en derin ve en yıkıcı tarzıyla yaşandığı dönem sömürgeci kapitalizm dönemi oldu. Ve yine bu durum en yıkıcı biçimi ile Orta-Kuzey-Batı Kürdistan'da yaşandı. Kürdistan'da kapitalizmin gelişmesi ile birlikte doğan küçük-burjuvazi ve orta tabakalar, sömürgeci Türk devlet kapitalizmine hizmet temelinde ve tamamen devlete uşakça bağlı olan feodal-kompradorlara bağımlı olarak oluştukları için, koyu bir yabancılaşmaya uğramalarının yanısıra, ekonomik ve siyasal olarak da örgütsüzlerdi. Bu sınıf ve tabakaların ekonomik ve siyasal zayıflığı, onları tamamen sömürgeci devlete ve feodal-kompradorlara kölece bir bağımlılık altında tuttuğu için, sınıf olarak bağımsız örgütlenmelerini imkânsız kılmaktaydı. Ayrıca koyu bir yabancılaşma içinde bulunduklarından, bağımsız ideolojik ve siyasal düşünceleri yoktu. Üstelik hakim ulus burjuvazisinin her türlü ulusal inkârcı ideoloji ve siyasal akımlarının Kürdistan'daki taşıyıcıları durumundalardı. Küçük-burjuvazi ve orta tabakaların bu durumu, onların burjuva ulusal bir hareket geliştirmelerini imkânsız kılmaktaydı. Böylece küçük-burjuvazi ve orta tabakalar feodal-kompradorlarla beraber nesnel olarak Kürdistan'da ulusal ihanetin de önemli bir maddi temeli durumuna geldiler.

Tahrip edilmiş, köleleştirilmiş geri feodal bir toplumun bağrından doğan Kürdistan proletaryası, kendisinden önce gelişen herhangi bir burjuva milli harekete tanık olmadığı gibi, bunun ideolojik, kültürel ve siyasal düşünce mirasından da yoksundu. Üstelik proletaryanın kendiliğinden örgütlenme şartlarındaki yetersizlikler, örgütlenmesini ve sınıf bilincinin gelişmesinin neredeyse imkânsız bir duruma getirirken, hakim ulus şovenizmi ve sosyal-şovenizmi ile ulusal inkârcılık bunu daha da zorlaştırmıştı.

Bunun içindir ki, PKK'nin kuruluşu ile birlikte bütün sınıfların tarihsel özgürsüzlüğü aşılmış, çağdaş bir program, strateji ve taktikle örgütlenme ve mücadeleye temel teşkil eden ilk siyasal adım atılmıştır. Bu, Kürdistan proletaryasının o çağ dışı gericiliğin girdabında kendiliğinden sınıf olmaktan kurtulması, en üst seviyede politik bilinç ve örgütlenme ile kendisi için sınıf durumuna gelerek Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesinin siyasal öncülüğüne yükselmesidir.

Bu, Kürdistan ulusal demokratik halk devriminin, genel demokratik dar burjuva niteliğinden kurtularak, proletaryanın öncülüğünde burjuva demokratik devrimin sosyalist devrime bağlanması, sosyal kurtuluşla birleşmesidir.

Bu, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin genel burjuva demokratik devrimlerinden koparak, proletarya hegemonyasında dünya proleter ve sömürgesel devrimlerinin bir parçası durumuna gelmesi ve Kürdistan proletaryasının dünya proleter ordusunun bir müfrezesi olarak yerini almasıdır.

İşte bundan dolayıdır ki, PKK'nin kuruluşu tarihsel ve siyasal bakımdan oldukça büyük bir olaydır. Yine bunun içindir ki, hiç bir eksiklik, yetersizlik, zayıflık, ihanet, parti saflarına kaçınılmaz olarak sızan küçük-burjuva yalpalamaları ve dönekliği ve parti dışında sürdürülen karalama bunun tarihsel ve siyasal büyüklüğünü gölgeleyemez ve gölgeleyemiyecektir de.

PKK'nın Geliştirdiği Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesinin Yolaçtığı Önemli Siyasal Gelişmeler.

PKK, programı etrafında örgütlediği proletarya ve emekçi yığınlara dayanarak geliştirdiği mücadele ile Kürdistan'da işçi-köylü aydın-gençlik blokunu inşa ederek, tarihte ilk kez çağdaş bağımsızlık hareketini başlattı. Bağımsızlık mücadelesi süreci içinde proletaryanın, Kürdistan Devriminin temel gücü ve proletaryanın en kopmaz müttefiki olan yoksul köylülüğün ve aydın-gençliğin mücadele birliğini yaratarak, ulusal ve toplumsal devrimde proletaryanın kesin hegemonyasını sağladı.

Bu durum, Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesinin siyasal temellerini büyük oranda atarak, en üst düzeyde siyasal mücadele birliğinide yarattı. Bu temelde, Kürdistan'da sömürgeciliğe karşı proletaryanın hegemonyasında devrimin siyasal gücü örgütlendirilmiş oldu. Teslim alınmış ve köleleştirilmiş bir toplumda, sıcak bir direnme ve mücadelenin olmadığı bir ortamda, sömürgeciliğin karşı-devrimci zoruna karşı tarihte ilk kez ulusal boyutlarda halkın çağdaş siyasal zorunun da örgütlendirilmesiyle Kürdistan'da Türk burjuvazisinin ideolojik, kültürel, sosyal, idari ve siyasal egemenliği alabildiğine zayıfladı. Bunun Kürdistan'da ve Türkiye'deki bütün sosyal sınıflar üzerindeki etkileri çok derin, geniş ve çarpıcı oldu. Daha çok Kürdistan'da ve bununla birlikte Türkiye'deki bütün sosyal sınıfların yaşantılarında, ilişkilerinde, mücadele tarzlarında, bilinçlenmelerinde ve örgütlenmelerinde köklü değişikliklere yol açtı.

Kendi kendilerini örgütleme yeteneğinden yoksun olan Kürdistan küçük-burjuvazisi ve orta tabakaları, bunun sonucunda hızla devletin etki alanından çıkarak bağımsızlık mücadelesinin müttefikleri durumuna geldiler ve PKK'nin geliştirdiği devrimci mücadeleye destek vererek parti etrafında örgütlenmeye başladılar.

Yine bu durum, Türkiye devrimci hareketleri üzerinde sosyal-şovenizmin etkilerinin kırılmasında son derece devrimci bir rol oynadı. Bu bir yandan Türkiye'de devrimci hareketlerle proletaryanın kendiliğinden gelme hareketinin kaynaşmasını hızlandırarak, siyasal iktidar için proletaryanın olanaklarını çoğaltırken, öte yandan önüne dikilen bütün burjuva ve küçük-burjuva engelleri silip süpürerek, proletarya enternasyonalizmi temelinde Türkiye ve Kürdistan devriminin mücadele birliğini güçlendirdi. Böylece Türkiye proletaryası, iktidar mücadelesinde sadece en yakın ve militan bir müttefike kavuşmakla kalmamakta, aynı zamanda bütün proletarya diktatörlüğü ve sosyalist sistemin kuruluşu boyunca karşılıklı çok önemli destek sağlama güvencesine kavuşmaktaydı.

PKK'nin, bölge gericiliğinin hem biribirine, hem bölgedeki ilerici halk hareketlerine ve hem de Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesine karşı bir tuzak olarak kullandığı Kürt feodal-komprador gericiliğini büyük oranda safdışı etmesi, bölgedeki devrimci halk hareketlerine verilmiş önemli bir destek olmakla kalmadı, PKK, bizzat aktif olarak bölgedeki devrimci halk hareketlerinin yanında mücadeleye katıldı.

PKK'nin bütün Kürdistan'da ve Türkiye'de son yıllarda siyasal gelişmelerin öncülüğüne yükselmesi ve bütün siyasal çatışmaların merkezi durumuna gelmesi hep bu nedenlerledir. Ve yine Türk burjuvazisinin, bölge gericiliğinin ve emperyalist çevrelerin PKK'ye karşı bölgede artan oranda saldırı ve provakasyonlara başvurmaları bu yüzdendir.

PKK'nin her şeye rağmen geliştirdiği bağımsızlık mücadelesi bugün sömürgeci faşist Türk devletini Kürdistan'ı eski biçimi ile yönetemez duruma getirerek, onu salt askeri zor yoluyla varlığını sürdürebilir duruma düşürmüş; bağımsızlık mücadelesinde çıkarı bulunan bütün sınıf ve tabakalar mücadele içine çekilmiş ve devrimci mücadele yeni bir aşamaya, gerilla taktik saldırı dönemine gelip dayanmıştır.

Bugün karşı karşıya bulunduğu görevlerin üstesinden gelmek için, PKK, parti programının amaçları doğrultusunda geliştireceği cephe programı ile bağımsızlık mücadelesinde çıkarı olan tüm sınıf ve tabakaların örgütlendirilmesini daha da güçlendirip pekiştirerek, daha üst düzeyde mücadeleye hazırlanmaktadır.

PKK Hareketinin bugün dayandığı tarihi açıdan kısa, ama siyasal mücadele bakımından oldukça zengin bir mücadele mirası ve pratiği, bundan edindiği ve edineceği tecrübeleri, daha güçlü örgütlenmesi, artan mücadele imkânları ve diğer devrimci hareketlerle gelişen ve oldukça önemli boyutlara ulaşan dış ilişkileri ve desteği vardır. Görev, bunu daha da geliştirebilecek ve mücadeleye hazırlayacak parti örgütçülerinin, militanlarının, propagandistlerinin, ajitatörlerinin ve tek kelime ile parti kadrolarının dünle mukayese edilmeyecek kadar bilinçli, örgütlü, coşkulu ve fedakâr bir çalışmaya, sebatla, inatla girişebilmeleridir. Bunun için, PKK'nin üç yıl önce yayınladığı parti kuruluş bildirisinin tüm parti örgütleyicilerine, militanlarına, sempatizanlarına, sınıf bilinçli işçilere, köylülere, aydınlara ve bütün yurtseverlere çağrısını 27 Kasım 1981'de 3. yılını doldurmasına rağmen önemini canlı bir biçimde koruması nedeni ile aynen yayınlıyoruz.

*

''Disiplini, fedakârlığı, alçak gönüllülüğü, Marxizm-Leninizme ve devrimin zaferine sonsuz inancı, örgüte, göreve ve kollektif güce bağlılığı, emperyalizme, sömürgeciliğe ve işbirlikçilerine karşı savaşmayı kendi yaşamı haline getiren, ancak proleter sınıfa bağlı olan, vatanın ve halkın çıkarları için mücadele eden, bu mücadelede kişisel kazanç ve kayıpları düşünmeyen, proleter enternasyonalizmin ve yurtseverliğin bilinçli savunucuları tüm Komünistler! Nihai amacımız sınıfsız topluma varmanın zorunlu ön koşulu olan, bilimsel sosyalizmin rehberliğinde, sömürgeci ve feodal-komprador düzeni yıkıp, Bağımsız ve Demokratik bir Kürdistan yaratmak için, PKK saflarında örgütlenelim.

Anayurtlarından kopartılan, kapitalist metropollerin en tortu işlerinde çalıştırılan, yurtlarında göçmen durumuna düşürülüp işsizliğe ve başıboşluğa itilen, eğitimden, konuttan, sağlıktan, iş güvenliği ve geleceğe güvenden yoksun Kürdistan işçileri! Sömürgeci ve feodal-komprador düzenin baskısından kurtulmak, iş ve yaşam güvenliğine sahip olmak, bağımsız ve demokratik bir ülkede mutlu bir yaşama kavuşmak ve sömürüsüz bir dünya yaratabilmek için PKK önderliğinde birleşmeliyiz.

Yüzyıllardır ulusal baskı ve sömürünün kurbanı olan, sömürgeciler, toprak ağaları ve tefecilerin dayanılmaz baskı ve sömürüsüne mahruz kalan, kırsal yaşamın bunaltıcı etkisi altında cahil bırakılıp insandan dahi sayılmayan, nüfusumuzun bel kemiğini oluşturan, toprak ve özgürlük yoksulu, cefakâr Kürdistan köylüleri! Sömürü ve baskı düzeninden toprak ve özgürlüğe, Ortaçağ karanlığından aydınlığa, yoksulluk ve sefaletten mutluluğa kavuşmak PKK önderliğinde birleşmekle mümkündür.

Ulusal-inkârcılık, asimilasyon, emperyalist-sömürgeci eğitim ve feodal-komprador kültür ortamında kişiliğini yitiren, geleceğinden umudu olmayan Kürdistan gençliği! Ulusal kişiliğe kavuşmak ve geleceğimizi teminat altına almak için, PKK önderliğindeki mücadelede yerimizi almalıyız.

Daha sınıflı topluma girerken köleleştirilen, koyu feodal baskı altında insanca yaşamdan kopartılan, kendi geleciği üzerinde söz hakkı olmadığından alınıp satılan, ufku bin türlü dertlerle karartılan Kürdistan kadınları! Bu baskılardan kurtulmak, aydın ve özgür bir kişiliğe kavuşmak, kendinizin ve toplumun geleceği üzerinde söz sahibi olmak en az sizin kadar özgürlüğe susamış olan Kürdistan'ı Bağımsız ve Demokratik bir ülke haline getirmek için PKK önderliğindeki mücadeleye katılmalıyız.

BAĞIMSIZ ve Demokratik bir Kürdistan'da yaşamayı insanlık onuru ve yurtseverliğin kaçınılmaz bir gereği sayan, sadece bu nedenle her türlü baskı ve engelle karşılaşan tüm yurtsever ve demokratlar; PKK'ye yardım etmeliyiz ve onu izlemeliyiz.

BAĞIMSIZ, BİRLEŞMİŞ ve DEMOKRATİK BİR KÜRDİSTAN İÇİN İLERİ!
KAHROLSUN EMPERYALİZM ve SÖMÜRGECİLİK!
YAŞASIN BAĞIMSIZLIK ve PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!
YAŞASIN PKK, (KÜRDİSTAN İŞÇİ PARTİSİ)

PKK - MK"

* PKK Kuruluş Bildirgesi Sayfa: 56-58

DİRENME ÜZERİNE

Kürdistan halkının tüm sınıflı toplum tarihi boyunca ve tüm sömürgeci egemenliklere karşı sürdürdüğü direniş mücadelesi, sömürgeciler, ve emperyalistler tarafından ya "bir avuç çapulcunun çete hareketi", ya "irtica", ya da "terörizm" olarak lanse edilip üstü örtülmek istenmiştir.

Sömürgeci güçler ve emperyalistlerle tam bir çıkar birliği içinde olan işbirlikçi hain Kürt hakim sınıfları da, öcü gibi korktukları Kürdistan halkının bu engin direniş ruhunu törpüleyerek, bunu yanlış yollara kanalize ederek veya zaman zaman yabancı egemenlere karşı kendi sınıf çıkarlarının hizmetine koşarak yol açtıkları tahribatlarla, bu direniş mücadeleleri içinde efendileri için bir truva atı görevi görmüşlerdir.

Çıkarlarını tehdit ettiğinde direniş hareketlerine karşı en alçak propaganda yöntemlerinden, en vahşi bastırma hareketlerine kadar apaçık ihanete soyunan bu hain güçler, tarihte ünlü "Hamidiye Alayları" olarak bilinen paralı milis güçlerinde olduğu gibi, tüm halk hareketlerine ve bu arada esas olarak da kendi halkına karşı bastırma hareketlerinin bile bizzat örgütleyici ve uygulayıcısı olmaktadırlar.

Kürdistan halkının 20. yy'lın ortalarına kadar yürüttüğü direniş mücadelesi gerek toplumsal geriliği ve hakim sınıflarının ihaneti, gerekse düşmanın gücü ve uluslararası durumun onlar lehine yarattığı bazı olanaklar nedeniyle, bugün tüm dünya halkları nezdinde ki saygınlığını o direniş geleneğine borçlu olsa bile, büyük acılar ve sayısız kahramanlıklarla dolu haklı davasını dünya kamuoyuna gerektiği gibi kabul ettirememiş ve bu direnişlerin zaferle taçlanması mümkün olamamıştı.

Sömürgeci kapitalizmin girdabında yok edilmek istenen Kürdistan ve Kürtlük gerçeğini yaşatmak için, tarihimizin en devrimci sınıfı proletarya önderliğinde dişe diş bir mücadele yürüten halkımız bugün de yukarda belirttiğimiz güçlerin amansız taaruzu altındadır ve Bağımsızlık ve Örgürlük davasını dünya kamuoyuna maletmek için büyük bir çaba yürütmektedir. Bugün emperyalistler ve sömürgeciler sahip oldukları geçmiş dönemdekinden çok daha gelişkin teknik olanaklarına dayanarak, yerel işbirlikçi ve teslimiyetçi güçler ise oluşturdukları daha "çağdaş renkteki" uşaklık teorileri, politikaları örgüt ve eylem biçimleriyle halkın devrimci direniş ruhunu körelterek üzerini küllemek için çırpınmaktadırlar. Birinciler "bölücülük", "terörizm", çetecilik", vb. biçiminde, ikinciler ise keza yine "terörizm", goşizm", "bireysel maceracılık", vb. biçiminde niteleyerek, Kürdistan halkının binlerce yıllık tarihi boyunca ve bitirici sömürgeci egemenlikler altında yaşamını sürdürüp bugüne gelmesinin yegane aracı olan direniş mücadelesini tarihi ve güncel gerçeklere rağmen bir kez daha önleme gayretleri içinde bulunmaktadırlar.

Bu bakımdan her alanda zorlu bir direniş temelinde doğan ve gelişimini sürdüren Kürdistan Bağımsızlık Hareketinin bu güçlerin içinde bulundukları tertip ve Kürdistan halkını sürüklemek istedikleri çıkmazları bir kez daha gözler önüne sermek için, direniş mücadelesinin tarihsel ve güncel anlamı, Kürdistan toplumunda bunun yolaçtığı gelişmeler, PKK önderliğinde yürütülen direniş mücadelesinin tarihi anlam ve önemi bunun ortaya çıkardığı sonuçları genel bir tarzda tekrar ele almakta günümüz gerçekleri açısından büyük yarar görüyoruz.

Bütün sınıflı toplumların tarihi, baştan sona kadar yoğun bir sınıf mücadeleleri ve direnişler tarihi olmuştur. İstiznasız bütün ezilen sınıflar ve halklar, hem içte kendi egemen sınıflarının sömürü düzenlerine, hem de sömürgeci ve emperyalist saldırganların işgal ve istila hareketlerine karşı ardı arkası kesilmeyen mücadeleler içine girmişlerdir. Bu mücadeleler, saflarından binlercesinin yaşamlarının ytiririlmesine de yolaçsa, onları varolan durumdan daha da kötü yaşam koşullarına mahküm etse de ve hatta ağır yeilgilerle de sonuçlansa, ezilen sınıflar ve halklar, iç ve dış sömürüye ve sömürgeciliğe kölece boyun eğmeyi sonuna kadar reddetmişler ve direnmeyi her zaman kutsal bir görev olarak kabul etmişlerdir. Bunun için denilebilir ki, direnmek, ezilen halkların yaşamlarının bizzat kendisi olmuştur.

Köleci toplum düzeninden itibaren, eski toplumun yerini alan her yeni sınıflı toplum dönemi boyunca klasik sömürgecilik olgusunun sürekli yükselen bir gelişme çizgisi izlemiş olması ve özellikle kapitalizmin emperyalist aşamasında, dünyanın tamamına yakın bir bölümünün bir avuç "uygar ulus" tarafından köleleştirilmesi, halkların, bu en iğrenç ve en açık ve dolaysız sömürü ve baskı biçimi olan klasik sömürgeciliği, hiç bir direnme göstermeden kendi gönül rızaları ile kabul ettikleri anlamına gelmemektedir. Emperyalist ve sömürgeci güçler, temsil ettikleri ileri üretim biçimine ve bu temel üzerinde yükselen gelişkin siyasal organizasyonlarına dayanarak , daha geri bir toplumsal ve siyasal yapı içinde yaşamakta olan ezilen halkları en aşağılık karşıdevrimci zor yöntemlerine başvurarak , kendi egemen sömürü düzenlerine boyun eğdirebilmişlerdir.

Bazı halkların egemen sınıfları da, zamanını çoktan dolduran eski üretim biçiminin temsilcileri olan güçlere ve topraklarını işgal eden yabancı istilacılara karşı, toplumun diğer ezilen sınıflarını da arkalarından sürükleyerek , güçlü direnme örnekleri verebilmişlerdir. Yeni üretim biçiminin eskinin yerini alması ve sömürgeci güçlere karşı siyasal bağımsızlığın kazanılması, toplumu daha da ileriye götürmüştür. Siyasal bağımsızlığın kazanılması, ulusal dili ve kültürü geliştirdiği, ulusal ekonomiyi örgütleyerek önemli bir gelişmeye yol açtığı ve bununla birlikte içte derinleşen sınıf çelişkileri daha üst ekonomik, toplumsal ve siyasal gelişmelere ortam hazırladığı için, egemen sınıfların önderlik ettikleri bu mücadeleler tarihte ilerici bir rol oynamışlardır. Egemen sınıf olarak siyasal iktidarı ele geçirdikten sonra, içte ve dışta kendi sömürülerini yoğunlaştırmalarına karşılık, bu kısmi ilerici rolleri sayesinde,sınıfsız topluma geçişin de koşullarını yaratmışlardır. Tarihte egemen sınıfların devindirici bir güç olma özelliklerine sahip olduğu dünya halklarının önemli bir bölümü, bugün sosyalist toplumun kuruluşunda çok büyük mesafeler katetmişlerdir.

Ama ezilen sınıfların ve halkların, gelinen noktaya kadar yürüttükleri yiğitçe direnişler sırasında çektikleri acıların bir anlam taşımadığını, döktükleri kanların boş yere akıtıldığını sanmak kadar yanlış bir anlayış yoktur. Yenilgiyle sonuçlanmış da olsa, bu mücadeleler, çok cılız bir tohumun herşeye karşın içinde yaşamı barındırması gibi direniş öğelerini taşımışlar ve poletaryanın yürüteceği devrimci savaşım için, önemi inkâr edilmez bir temel teşkil etmişlerdir. Halkın engin direniş ruhunun ve bütün olumlu geleneklerin sadık bir mirasçısı olan proletarya, direniş geleneğini yeni koşullarda daha da üst düzeylere çıkararak, kapitalistemperyalist sistemi tümden yeryüzünden silmenin eşiğine getirmiştir.

Kürdistan Halkının Tarihi Bir Direnmeler Tarihidir

Dünyanın diğer bütün ezilen halkları gibi, Kürdistan halkı da, bugün içinde bulunduğu insanlık dışı baskı ve sömürü koşullarına kendi isteği ile boyun eğmedi.

Dünya üzerinde işgal ettiği önemli stratejik-coğrafi konumu ve sahip olduğu sayısız zenginlik kaynakları yüzünden, dönemlerinin en saldırgan emperyalist ve sömürgeci güçlerinin iştahını kabartan Kürdistan, bir türlü bitmek bilmeyen istilalar ve işgallere uğradı. Kürdistan'ın verimli toprakları, birden çok emperyalist ve sömürgeci ülkenin üzerinde kıyasıya çatıştıkları bir savaş alanı haline geldi. Bu gelişmeler karşısında, Kürt egemen sınıflar, tarihin her döneminde sömürgeci ve emperyalist İşgal güçlerine işbirlikçilik ve uşaklık etmekten öteye gidemediler.

Kendi sınıfsal çıkarlarını teminat altına alıp sömürülerini sürekli kılabilmeyi sömürgeci egemenler ile tam bir bütünleşmede bulan Kürt feodalleri , Kürdistan halkının köleleştirilmesinde çok büyük bir rol oynadılar. Bu yerli işbirlikçi hain sınıflar, diğer pek çok ülkenin tarihte yükselmekte olan sınıflarının üstlendikleri ilerici işlerin tersine, devrimci bir gelenek, bir bağımsızlık geleneği yaratamadılar. Hatta siyasal bağımsızlığa ulaşabilmek için son derece elverişli iç ve dış koşulların bulunduğu hallerde bile, böyle bir mücadeleye atılmaktan sonuna kadar kaçındılar. Beş metelik etmeyen basit çıkarlar karşılığında, halkın ve ulusun en dokunulmaz haklarını ayaklar altına alarak, Kürdistan topraklarını işgal eden dış güçlere peşkeş çekmekten çekinmediler. Uşaklıkları ve ihanetleri öyle alcakça boyutlara ulaştı ki, halk kitleleri üzerindeki korkunç sömürüden biraz daha fazla pay alabilmek amacıyla efendilerini pazarlık masasına oturmaya zorlamak için de olsa, kendi kendilerini bile bir sınıf olarak örgütleyemediler. Türkiye Cumhuriyeti'nin Kürdistan üzerindeki yakın egemenlik yıllarında da açık olarak gözlemlenebileceği gibi, sömürgeci ülkenin parlamentosunda ve burjuva partileri içinde tek tek bireyler olarak yer aldılar ve çıkarları etrafında bir ortak birlik yaratamadılar.

Ama, sömürücü egemen sınıflarının sömürgeci ve emperyalist devletlerin gönüllü ajanlığına oynamasına karşılık, kürdistan halkı, içinde bulunduğu en acımasız koşullar altında dahi direniş silahını elinden düşürmedi. Kendi güçlerini çok geride bırakan üstün işgal ordularına karşı, elinde bulunan cılız olanaklar ve ilkel araçlarla sonuna kadar direndi. Tarihi boyunca, devrimciler için övünç kaynağı olan, muhteşem direnis örnekleri sundu. Zafere ulaşmamış da olsalar, direnişleri sonunda düşmanlarına ağır darbeler indirdi. Soykırımlar ve katliamlar esnasında sayısız kayıplar verdi. Diğerleri bir yana, 1925 - 1940 yılları arasında uğradığı soykırımlar katliamlar sırasında katledilen yoksul Kürt köylülerinin sayısı, emperyalizmin desteğindeki Yunan işgaline karşı başarılı bir kurtuluş savası yürüten Türk bürjuvazisinin, bu savaşta kaybedilen insan sayısını onlarca kez aştı. Sayısız savaslar sonunda üretici güçlerinin uğradığı tahribatlara ve içinde yaşadığı yokluk ve yoksulluğa karşın, düşmana boyun eğmeyi asla kabul etmeyen Kürdistan halkı, bağımsızlık ve örgürlüğe olan tutkusunu hiçbir zaman yitirmedi. Bir yandan Kürdistan toprakları üzerinde gelip geçen sayısız işgale, öte yandan zorla mahküm edildiği çetin toplumsal ve doğal koşullara karşi sürekli bir direniş kavgası içinde, bugüne dek varlığını devam ettirebildi.

Kürt egemen sınıflarının tarihsel kökleri çok eskilere dayanan ihanetine, sömürgeci işgal güçlerinin hayatın bütün alanlarında yarattık-

ları korkunç tahribatlara ve diğer bütün olumsuzluklara karşın, Kürdistan halkının 2500 yılı aşkın bir süredir devam etmekte olan yabancı egemenlik koşullarında bugüne dek varlığını sürdürebilmiş olması bile, kuşkusuz başlıbaşına büyük bir tarihsel direnme olayıdır. Halkların direniş mücadelesinden sadece silahlı direniş örneklerini çekip almak, ya da onu böyle kavramak yeterli bir anlayış olmayacaktır. Silahlı mücadelenin, yayılmacı güçlerin istila ve işgal hareketlerine karşı direnen halklar için, yabancı düşmanı ülkelerinden kovarak bağımsızlığa ve özgürlüğe ulaşmada başvurdukları mücadele biçimlerinden biri , ama mücadelenin en üst biçimi olduğu doğrudur. Buna karşın, silahlı direniş mücadelesine atılan bir halkın düşmanın azgın terörüne dayanamayarak ezildiği ve bir kez baskıya boyun eğdirildikten sonra, yabancı egemenlerin eritici politikaları sonunda eski kökenine tamamen yabancılaşarak egemen halklarla bütünleşip tarihten silindiği hiç de ender görünen bir olgu değildir. Yani silahlı mücadele bir halkın ulusal ve fiziksel varlığını korumak ve geliştirmek için tek başına bir anlam ifade etmemiştir ve etmemektedir. Varlıklarını devam ettirebilmek ve özgürlüklerine kavuşmak isteyen ezilen halklar, silahlı mücadele yöntemi de içinde olmak üzere , bir dizi karmaşık mücadele biçimlerini birarada kullanmışlardır. Kürdistan halkı da, diğer bütün ezilen halklar gibi, barbar bir düşmana karşı her alanda ortaya koyduğu güçlü direnişi ile dilini ve kültürünü önemli ölçüde korumuş, kendi yerleşim yerine bağnazca sarılarak ülkesini terketmemiş, ve en önemlisi de bu direniş mirası üzerinde ortaya çıkan kendi öncüsünü, kendisini kölelik zincirlerinden kurtararak özgür dünya halkları ailesinin şerefli bir üyesi yapacak olan devrimci partisini , PARTİYA KARKEREN KURDİSTAN'ı yaratmıştır.

PKK Hareketi Kürdistan Halkının Direnme Geleneğinin Doruğudur.

Kürdistan halkının istilacı ve işgalci güçlere karşı yürüttüğü direniş hareketlerini hain Kürt feodal toprak ağaları, kendi iç otonomilerini korumak amacıyla kullandılar. Kürdistan tarihinin en gerici ve en hain kesimleri olan Kürt feodallerinin halk hareketlerinin önderliğini ele geçirmesi, direniş hareketlerinin yenilgiye uğratılmasında en önemli etken oldu. Öte yandan, halkın işgal güçlerine karşı başvurduğu direniş, hareketlerinin siyasal bağımsızlıkla sonuçlanabilmesi için elverişli koşulların bulunmayışı, direnişlere önderlik edebilecek güçte ve yetenekte devrimci bir sınıfın ortaya çıkmayışı , halk hareketlerinin genellikle ayaklanmalar biçiminde ve parça parça gelişerek bir türlü ulusal bütünlüğe ulaşamaması, Kürdistan halkının kendilerine karşı savaştığı güçlerin kendi dönemlerinin en saldırgan yayılmacı güçleri olmaları gibi etkenler de, yenilgilerde önemli rol oynadılar.

Kürt egemen sınıflarının bu işbirlikçi ve hain karakteri, köylülüğün ve modern bir ulusal kurtuluş mücadelesine atılabilmek için kendisine mücadelede rehberlik edecek devrimci bir sınıfın öncülüğüne gereksinme duyması, feodal toplum yapısının katı bir biçimde varlığını sürdürdüğü koşullarda, bir bağımsızlık mücadelesi verebilmenin olanaklarını ortadan kaldırıyordu. Böyle bir mücadeleye atılabilmek için, herşeyden önce işçi sınıfının doğmasını ve hattı izleyebilen devrimci bir önderliğin ortaya çıkmasını beklemek gerekiyordu.

1950' lerden itibaren Türk sömürgeci burjuvazisinin ABD emperyalizmi ile yeni sömürgecilik ilişkileri içine girmesi, etkilerini Kürdistan üzerinde de duyurdu. İkinci emperyalist paylaşım savaşı sonrasında dünya sosyalist sisteminin güçler dengesini sosyalizmin lehine çevirmesi ve ezilen halkların bilinçli başkaldırılarının klasik sömürgecilik sistemini yerlebir etmesi emperyalistlerin pazara duyduğu ihtiyacı da alabildiğine arttırdı. ABD emperyalizminin elde kalan pazarları derinliğine kapitalist sömürüye açma ihtiyacı, tekelleşen sömürgeci Türk burjuvazisinin pazar, hammadde ve ucuz işgücü elde etme istemi ile uygunluk gösterince, devlet kapitalizmi biçimindeki kapitalist gelişme Kürdistan'da hız kazandı. Özellikle 1960'lardan sonra giderek hızlanan bu kapitalist gelişme sonucunda, Kürdistan'da kurulan sömürgeci kapitalist devlet işletmelerinde yoğunlaşan bir Kürdistan işçi sınıf ortaya çıktı, Tarıma makinanın girmesi ve feodal yapıyı üstten dönüşümlerle değişime uğratması ile tarımdan (topraktan) kopan yoğun işgücü, sayıca bir hayli kabarık yarı-proletaryayı yarattı. Kürdistan'da gelişmekte olan modern üretim ilişkilerinin böylelikle proletaryayı yaratması devrime objektif bir temel kazandırdı.

Ama devrimin objektif koşullarının doğmuş olması, kendi başına devrim yapmak için yetmiyordu. Objektif koşullara bağlı olarak subjektif koşulların da yaratılması, yani başta işçi sınıfı olmak üzere ulusal kurtuluş devriminden yana olan bütün sınıf ve tabakaları örgütleyebilecek, onlara önderlik edebilecek, doğru bir devrim teorisi, programı, stratejisi ve taktikleri ile sağlam bir mücadele hattı izleyebilecek ve giderek devrimci mücadeleyi zafere kadar götürebilecek bir önderliği, işçi sınıfının örgütlü öncü müfrezesi inşa etme çabalarını da yoğunlaştırmak gerekiyordu.

Kürdistan'da geliştirilen sömürgeci Türk devlet kapitalizmine bağlı olarak, asimilasyoncu eğitim politikasına da büyük bir yaygınlık kazandırmıştı. Türk burjuvazisi, Kürdistan üzerinde bir ağ gibi ördüğü sömürgeci eğitim kurumları vasıtasıyla Kürdistan gençliğini kendi ulusal değerlerine yabancılaştırmak, toplumun en dinamik kesimi olan gençliği kişiliksizleştirip ulusal ve sınıfsal değerlerine sahip çıkmasını engellemek ve Kemalizmle zehirlediği bağımlı kafalar yetiştirerek, kendi

Bu amaçla "eğitilen" bir aydın-gençlik tabakası, özellikle 1970'li yılların başlarından itibaren, metropol kentlerinin üniversite kapılarına yığılmaya başladı. Bunlardan bir bölümü reformist-teslimiyetçi bir milliyetçiliğe sarılarak bazı dernekler çevresinde örgütlenip seslerini duyurmaya çalışırken, yoksul köylülükten gelen diğer bir kesimi, bir yandan zefere ulaşan Vietnam Devrimi, öte yandan gelişen Türkiye devrimci gençlik hareketinin etkisiyle hızla Marksizm-Leninizme sarılmaya başladılar. Kemalizmin ağır etkilerini taşıyan ve Kürdistan gerçeğini inkâr eden sosyal-şovenizme ve reformist-teslimiyetçi Kürt küçük-burjuva milliyetçiliğine karşı yoğun ideolojik savaşım içinde Marksizm-Leninizmi sağlam bir biçimde özümseyen bu gençler, onu Kürdistan'ın somut koşullarına yaratıcı bir biçimde uyguladılar. Yürüttükleri bu devrimci faaliyetleri sonucunda, onlar, Kürdistan'ın emperyalistler ve yedeğindeki işbirlikçi devletler tarafından parçalanmış sömürge ve yarı-feodal bir ülke olduğunu, sömürgeci ve feodal-komprador düzeni yıkarak Kürdistan halkını sömürgeci devletlerin egemenliğinden ve ortaçağ karanlığından çıkarıp Bağımsız-Birleşik ve Demokratik bir ülke yaratacak olan devrime giden yolun bir ulusal demokratik halk devriminden geçeceğini tesbit ettiler. Bu doğrultuda yoğunlaştırdıkları devrimci faaliyetlerini eylem alanına dökebilmek için Kürdistan'a, halk kitlelerinin arasına döndüler.

Kürdistan Devrimcileri, faaliyetlerini ilk etapta doğal olarak yurtsever gençlik kesimleri arasında, özellikle aydın-gençlik içinde yoğunlaştırdılar. Kendine has özellikleri olan gençliğin devrimci atılganlığı ve gözüpekliği, gücünü ve enerjisini daha rahat bir biçimde hayata geçirebilme yeteneği, toplumun diğer sınıf ve tabakalarına oranla devrimci teoriyi daha erken kavrayabilmesi gibi nedenlerden dolayı, devrimci faaliyetin başlangıçta toplumun bu kesimleri arasında yaygınlaştırması kaçınılmazdı. Devrimci teori olmadan, devrimci bir hareketin de olamayacağı Marksizm-Leninizmin genel bir yasasıydı. Devrimci teori de ancak kitlelere ulaşabildiği, onlar tarafından benimsenip kavrandığı ve kitleler arasında kök saldığı oranda maddi bir güç haline dönüşebilirdi. Devrimci teoriyi kitlelere götürme ve onlara maletme eylemini ancak devrimci kadrolar yapabilir ve özellikle başlangıçta bu kadrolar gençlik içinden çıkabilirdi.

Bu sırada sosyal-şoven ve küçük-burjuva reformistleri de Kürdistan gençliği üzerinde etkinlik kurma savaşımı

liği zehirliyorlardı. Kürdistan'ı Türkiye'nin doğal bir parçası olarak kabul eden Kemalizmin etkisindeki sosyal-şovenizm, özellikle ulusal yabancılaşmanın daha fazla geliştiği Kürdistan kentlerinde etkisine aldığı devrimci gençleri Türkiye'ye aktarıyor ve onların devrimci enerjilerini belli bir teori ve programa dayanmayan eylemleri içinde çarçur ediyordu. Kürdistan'da bir takım reformist dönüşümlerin gerçekleştirilmesi uğruna mücadele ediyorlardı. Kürdistan devrimcileri, her iki akımın gençlik üzerindeki etkinliklerine son verek, toplumun bu en dinamik kesimini devrimin hizmetine koşturabilmek için, sosyal-şovenizme ve reformist Kürt küçük-burjuva milliyetçiliğine karşı yoğun bir ideolojik mücadele başlattılar. Bu mücadele süreci içinde her iki kesimin devrimci gençlik üzerindeki etkinliklerini önemli oranda kırarak, devrimci yurtsever bir aydın-gençlik hareketi yarattılar.

Devrimci hareketin ağırlıklı olarak gençlik tabakaları arasında geliştiği bu dönemde ortaya çıkan bir tehlike de, Kürdistan kentlerinde bizzat sömürgeci Türk devletinin desteğinde geliştirilmek istenen faşist hareketti. Faşist örgütlenme işlediği sayısız cinayetlerle birçok devrimcinin ve yurtseverin yaşamlarına son veriyor, karşı-devrimci terörüyle halk kitlelerini yıldırmak istiyor, Kürdistan'da henüz yeni başlamış olan ulusal gelişmeyi tehdit ediyor, kısaca devrimci-yurtsever hareketin gelişmesinin önünde çok ciddi bir engel teşkil ediyordu. Devrimci-yurtsever hareketin gelişip güçlenmesi için her şeyden önce bu faşist örgütlenmeye ağır bir darbe indirerek dağıtmak gerekiyordu. Ve öyle de oldu. Kürdistan Devrimcileri, faşist milislere karşı geliştirdikleri güçlü devrimci mücadele ile bu örgütlenmenin Kürdistan'daki koluna büyük bir darbe vurdular. Gaziantep, Elâzığ, Ağrı, Urfa, Bingöl ve Kars gibi Kürdistan şehirlerinde faşist örgütlenme büyük ölçüde dağıtıldı. Faşist örgütlenmenin varlığına son verme doğrultusunda yürütülen devrimci mücadele, kitleler tarafından büyük bir coşku ve sempati ile karşılandı ve Kürdistan kentlerinde ciddi devrimci gelişmeler kaydedildi.

Şimdiye kadar Kürdistan'da ortaya çıkmış olan bütün direnme hareketlerini soykırım ve katliamlarla bastıran Türk sömürgecileri, bu önemli gelişmeler üzerine açık karşı-devrimci terörü gündeme getirmekten geri durmadılar. Bir yandan her türlü desteği sağlayarak gelişmelerine yardımcı oldukları sivil faşist güçleri harekete geçirip cinayetlerine her gün bir yenisini daha ekleyen Türk sömürgeci-

provakatör örgütleri devreye soktular. Kürdistan'daki devrimci-yurtsever hareketi daha gelişmesinin başlangıcındayken yokedebilmek için, bu ajan örgütler vasıtasıyla Hareketimizin önder kadrolarına karşı komplolar düzenlediler. Böyle bir ajan-provakatör örgütün düzenlediği bir komplo sonucunda Kürdistan Devriminin yiğit önderi, büyük enternasyonalist Haki KARER yoldaşımız, 18 Mayıs 1977 günü Antep'te katledildi. Bu değerli yoldaşımızın şahsında Kürdistan halkı yiğit bir önderini, Türkiye halkı ise Kürdistan halkı ile mücadele arkadaşlığının canlı bir sembolü olan paha biçilmez bir yiğit evladını kaybetti.

Haki KARER yoldaşımızın Türk devletinin kiralık ajanları tarafından alçakça katledilmesi olayı, Türk burjuvazisinin barbar sömürgeci karakterini ve halkımızın kanına susamış olan aşağılık soykırımcı ve katliamcı yüzünü bir kez daha açığa çıkardı. Şimdeye dek Kürdistan'daki en küçük bir devrimci gelişmeye tahammül etme gücünü göstermemiş olan Türk sömürgecileri, en cılız bir olumlu kıpırdanışı dahi anında karşı-devrimci teröre sarılarak bastırmışlardı. Yeni koşullarda gelişmesini sürdüren devrimci-yurtsever harekete karşı izleyecekleri yöntemler, daha önceki direniş hareketlerinin bastırılması sırasında sergiledikleri yöntemlerden hiç de farklı olmayacaktı. Hele bir de gelişmekte olan hareket devrimci bir hareket ise, bütün yurtsever sınıf ve tabakaları kendi etrafında örgütleyip birleştirerek karşılarına dikecek kadar büyük bir tehlikeyi içinde taşıyorsa, sömürgecilerin daha da azgınlaşacağı, karşı-devrimci terörlerinin dozunu arttıracağı ve zaman geçirmeksizin henüz işin başlangıcında saldırıya geçeceği açıktı. Genç-ihtiyar, kadın-erkek ayırtetmeksizin silahsız ve savunmasız onbinlerce masum Kürdistan insanının kanına giren, gerçekleştirdiği bir dizi soykırımlar ve katliamlar sırasında onbinlerce Kürt köylüsünü katleden, yüzbinlercesini sakat bırakan ve geride kalanlarını kendi öz topraklarından koparıp zorunlu yerleşime tabi tutan sömürgeci Türk burjuvazisi, modern bir ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmekte olduğu yeni dönemde, daha da fazla insanımızın yaşamına son vermekten asla çekinmeyecekti. Bağımsızlığa ve özgürlüğe kalkan Kürdistan halkı ve onun en sadık evlatları olan Kürdistan Devrimcileri de, eğer bu istemlerini maddi gerçeklik haline getirmek istiyorlarsa, yeryüzünde özgürlüklerine kavuşmuş diğer halklar gibi, büyük fedakârlıklara hazır olmak, bu kutsal istemlerine ağır bedeller ödemeyi göze almak zorundaydılar.

Bu gerçek, Kürdistan Devrimcilerine, Türk sömürgecilerine karşı açık bir savaş hazırlığına girişmek, bu hazırlıklarını mümkün olduğu oranda az kayıp vererek tamamlamak ve omuzladıkları mücadele bayrağını daha da yükseklerde tutarak sömürgeci ve feodal-komprador düzenin burçlarına dikmek istiyorlarsa, henüz bir ideolojik grup aşamasında iken bile, varlıklarını savunabilmek için silahlı bir direniş mücadelesi geliştirmek zorunda olduklarını öğretti. Bu nedenle Kürdistan Devrimcileri ortaya çıkış koşullarından itibaren, bir yandan halk kitleleri arasında etkin bir devrimci faaliyet yürütürlerken, öte yandan düşmanın boyutları genişleyen saldırılarına, resmi ve sivil güçleri ile oynamak istediği komplolara karşı, kendilerini silahlı savunma durumuna girme zorunda buldular. Bu durum salt bir tercih sorunu değil, Kürdistan devriminin kendisine özgü ayırdedici bir özelliği ve sömürgeci düşmanın Kürdistan Devrimcilerinin önüne koymuş olduğu zorunlu bir dayatma idi.

(Devamı 12. Sayfada) »

DİRENME ÜZERİNE

Silahlı mücadele yöntemi, ülkelerini işgal etmiş olan sömürgeci ve emperyalist işgal ordularına karşı mücadeleye atılan ezilen halklar için sadece kendi iradelerine dayanarak verdikleri bir karar, ya da diğer mücadele biçimleri arasından her zaman önce çekip çıkardıkları basit bir tercih sorunu olmamıştır. Silahlı şiddet olgusu ezilen halkların veya proletaryanın icadı değil, sömürülen sınıflar ve halklar üzerinde onsuz egemenliğini sürdüremeyecek olan gerici sınıfların eseridir. Ezilen halklar, en doğal ve vazgeçilmez hakları olan bağımsızlık ve özgürlük istemlerini dile getirdiklerinde, karşılarında ülkelerini işgal etmiş olan ve egemenliğinin sarsıldığını hissederek saldırıya geçen düşmanın karşı-devrimci terör araçları olan silahlı ordusunu, polisini ve diğer resmi ve sivil güçlerini bulmuşlardır. Hiçbir sömürge ülkede ezilen halkın silahlı başkaldırısı olmadan bağımsızlık kazanılmamıştır. Hiçbir egemen silahlı güç, kendi haklarından gönül rızasıyla vazgeçmemiştir. Diğer ülkeleri süngü zoruyla işgal eden yabancı işgal güçleri, yine süngü zoruyla defolup gitmişlerdir. Hiçbir sömürge ülkede düşman, o ülke üzerinde iddia ettiği egemenlik haklarından feragat ederek bağımsızlık ve özgürlüğü ezilen halklara ihsan etmemiş, tersine onlar zor kullanılarak kazanılmışlardır. Bağımsızlık ve özgürlük, ezilen halkların düşmana karşı verdiği diğer tüm alanlardaki mücadele ile birlikte, esas olarak silahlı direniş mücadelesinin eseridir. Bunun içindir ki, sömürge ülkelerde kurulmuş olan bütün devrimci partiler, daha kurulur kurulmaz "kitlelerin silahlandırılmasını ve bir halk ordusunun kurulmasını" acil bir devrimci görev olarak kabul etmişler ve hemen böyle bir faaliyet içine girmişlerdir. Halklarını emperyalist ve sömürgeci tahakkümden ve yerli işbirlikçilerinin sınıf sömürüsünden kurtarmak isteyen devrimci partiler için, bu aynı zamanda halklarının ve uluslarının soylu kurtuluş davasına karşı taşıdıkları politik sorumluluklarının da vazgeçilmez bir gereği olmuştur.

Ama, bütün bu gerçekler açıkça ortadayken, Türk devletinin tarihsel karekterini ve günümüz dünyasında emperyalizm tarafından, bölge halklarının kurtuluş mücadelelerinin bastırılmasında kendisine yükletilen misyonu anlamayan, Kürdistan devriminin ayırdedici özelliklerinden habersiz olan veya anlamayı çıkarlarına uygun bulmayan bazı çevreler, Kürdistan Devrimcilerine ucuz yollu "maceracı", "goşist" gibi nitelikler atfetmekten çekinmediler. Kürdistan gibi yabancı işgal güçleri ve işbirlikçisi yerli egemen sınıflar tarafından dinginliğin, durgunluğun ve korkunun insanların iliklerine dek işlendiği; pasifizmin, dalkavukluğun, kuyrukçuluğun ve ihanetin serpilip boyverdiği; sıradan bir askerin işaretiyle herkesin hizaya girdiği; en kutsal değerlerin bile satışa çıkarılıp yabancı egemenlerle tamamen bütünleşmenin en büyük yetenek sayıldığı bir ülkede, devrimciler için yapılan bu tür nitelemeler, onların yol açtıkları devrimci gelişmeleri örtbas etmek isteyen ve bu tutumları ile düşmanın değirmenine su taşıyan mücadele sorumluluğu olmayan burjuva ve küçük-burjuva reformistlerinin marifetidir. Çünkü artık pasifizmin yerini hareketlilik ve canlılık, dalkavukluğun ve kuyrukçuluğun yerini halkın özgücüne güven, teslimiyetin ihanetin yerini güçlü bir direnme ruhu ve mücadele azmi almıştır. Çarlık Rusya'sı koşullarında Lenin'i ve dava arkadaşı Bolşevikler'i "Narodnaya Volyacılık"la suçlayan az mı sözde muhalefet güçleri çıkmıştır ? Hangi ülkenin devrimci partileri muhalifleri tarafından "maceracılık" ve "anarşistlik"le suçlanmamıştır ? Ama Lenin'in de belirttiği gibi "maceracılık" ve "anarşistlik" suçlamaları kendi ürkeklik ve korkaklığını gizlemek için çırpınan küçük-burjuvazinin anlamsız haykırışlarından başka bir şey değildir.

Bu gerçeklere rağmen, küçük-burjuva reformistleri avazları çıktığı kadar Devrimcilere "maceracılar" diye haykırmaktan, ulusal ve uluslararası kamuoyunda onları "anarşistler" diye lanse etmekten yılmadılar. Devrimci ahlak ve siyaset kurallarına sığmasa da, yalan ve demogojiye de dayansa, onlar, Kürdistan Devriminin ve günümüz gerçeklerinin üstünü örtmek için, bu yola başvurmak zorundadırlar.

Çünkü, Kürdistan'da ve Türkiye'de geliştirilen devrimci mücadele Türk devletini bir biçim değişikliğine zorlayarak, işbirlikçi-tekelci Türk burjuvazisinin faşist bir diktatörlüğe başvurmasına yolaçacak kadar güçlü boyutlar kazandığı halde, onlar düşmana tek bir fiske dahi vurmamışlardı.

Çünkü, düşman, Türkiye'yi ve Kürdistan'ı, yüzlerce devrimcinin, demokratın, yurtseverin ve tarafsız aydının katledilmesiyle bir kan deryasına çevirdiği halde, onlar düşmandan bir damla kan dahi akıtmamışlardı.

Çünkü, onlar devrimi şiddet eylemi olarak anlamıyorlar; sömürgeci ve feodal-komprador düzeni zor yoluyla yıkmadan da, bir takım reformist dönüşümlerle amaçlarına ulaşabileceklerine inanıyorlardı.

Çünkü, devrimci hareketle karşı-devrim güçleri arasındaki korkunç çatışma ortamında, "sömürgeci düzenin yasal boşlukları" üzerine inşa ettikleri sözde örgütleri, varlıklarını temellendirdikleri legal yayın organları ve dernekler bir gecede kapatıldığında ömürlerini doldurmuşlardı.

Çünkü, faşist diktatörlüğün hüküm sürdüğü koşullarda, ancak doğru devrimci taktiklerle yola çıkan hareketler varlıklarını koruyabiliyor; böyle taktiklerden yoksun olan reformist çevreler ise yokolup gidiyorlardı. Canlı hayatın kendisi, onların her alandaki anlayışlarını reddediyordu. Ve en önemlisi de uğruna can verdikleri ve kan döktükleri doğru düşünce ve inançlarını kanla bezeme fedakârlığını gösteren devrimciler, kitleler tarafından gerçek kurtarıcıları olarak büyük bir coşku ile karşılanıyorlardı. Böyle bir mücadeleyi göze alamayanlar ise, kitlelerden hiç bir zaman rağbet görmediler.

Açıktır ki, devrimciler, ne sömürgecilerin azgın baskısı, ne de reformistlerin, hangi nedenlerle yaptıkları bugün gün gibi açık olan ipe-sapa gelmez nitelemeleri yüzünden halkımızın kaderini tayin eden direniş mücadelesinden vazgeçemezlerdi, geçmediler de.

Haki KARER yoldaşımızın düşmanın eli kanlı ajanları tarafından şehit edilmesi, gerçekten yeri doldurulması çok zor olan büyük bir kayıptı. Bu yönüyle düşmanın vurduğu darbe isabetliydi. Sömürgeciler Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin bu yiğit önderini ortadan kaldırmakla, Kürdistan Devrimcilerini başsız bırakıp halkımızın kurtuluş özlemlerini yok edebileceklerini sanıyorlardı. Bu açık gerçeğe karşın, Türk sömürgecilerinin istediği sonuç asla gerçekleşmedi. Haki KARER yoldaşın mücadeleci anısına ihanet etmeyi bir an için de olsa akıllarından geçirmeyen Kürdistan Devrimcileri, düşmanın saldırılarını sessiz kalarak geçiştirme yerine, saldırılarına anında cevap vermeyi, halkının kurtuluşu davasına duydukları sorumluluğun bir gereği saydılar. Ajan örgütün elebaşlarını cezalandırıp varlığına son verdiler ve sömürgeci istihbarat örgütlerinin içte sahneye koymak istedikleri oyunlarını boşa çıkardılar.

Haki KARER yoldaşımızın katledilmesi ile ortaya çıkan durum, yarattığı sonuçlar açısından tarihsel önemde olan bir dönemdi. Sömürgeci Türk burjuvazisinin, PKK hareketinin bu ilk kadrolarına karşı açık bir karşı-devrimci terör kampanyası açması, bir karar anını ortaya çıkarıyordu. Ya düşmanın kendilerine karşı bu son derece açık olan tavrını gördükten sonra yenilgiyi kabul etmek ve kendi kendini dağıtmak, veya direnmeyi kabul ederek mücadeleye devam etmek. Üçüncü bir çıkış yolu yoktu.

PKK Hareketinin bu ilk kadroları, direnme lehinde karar vermekten bir an bile tereddüt etmediler. İlkel donatımlarına, güçlü bir mücadele deneyimlerinin olmayışına, güçlü bir bağımsızlık geleneğinden yoksun oluşlarına karşın, düşmana karşı mücadelede karar kıldılar. Onlar, düşünce ve inançlarına ihanet etme yerine, onları kanla sulama cesareti ve fedakârlığını gösterdiler. Bu düşünce ve inançlarının, toplumun devrimci dönüşümlere uğratılmasında etkin bir güç olmasını sağladılar. Ve Onlar fedakârlıkları, yiğitlikleri, kahramanlıkları ve eşsiz direnme ruhları ile adeta bir efsane yarattılar. Düşmanın karşısına asla başa çıkamayacağı, idam sehpalarına gönderemeyeceği, kurşunlatamayacağı, zindanlara dolduramayacağı, kafalardan söküp atamayacağı bir gücü diktiler. Efsanelerin yenilmez gücünü! Devrimcilerin kanına girebilirsiniz, ama efsanelerin asla... En tehlikelisi de efsaneler sınır tanımaz; bütün ezilenlerin dillerinde ve gönüllerinde yer tutar, onları harekete geçiren en görkemli güç olurlar.

Harcanan bütün çabalara karşın, devrimci gelişmenin önüne geçilememesi ve bir yurtsever gençlik hareketi olma boyutlarını taşarak, kitlesel bir hareket boyutlarına ulaşması, sömürgeci burjuvazinin PKK Hareketine karşı yeni tedbirler almaya yolaçtı. Karşı-devrimci terörün kapsamı genişletilerek, Kürdistan'da yüzyıllardan beri oluşturulan yerli ajan yapıya hareketlilik kazandırıldı. İşbirlikçi-hain Kürt feodal eşkiya çeteleri devrimcilerin üzerine saldırtıldı. İlk kez Hilvan'da resmi kolluk kuvvetleri ve feodal eşkiya çetelerinin ortaklaşa düzenledikleri bir baskında Kürdistan Devrimci Hareketinin önderlerinden Halil ÇAVGUN yoldaş şehit edildi.

Yabancı işgal güçlerinin en önemli sosyal dayanakları olan Kürt feodal toprak ağaları, Kürt köylüsünü açlığa, yokluğa ve yoksulluğa mahküm etmişler, halkı haraca bağlamışlardı. Yoksul Kürt köylüsü bu hain çeteler tarafından ortaçağ karanlıkları içinde tutulmuş ve kendi çıkarlarını düşünemez duruma getirilmişti. Feodal mahalli otoriteler köylülerin en küçük karşı çıkışlarını derhal zor kullanarak bastırılmıştı. İşte Kürdistan köylüsünü ortaçağ karanlığından kurtarmak, devrimin temel gücü olan bu kesimin kendi gerçek çıkarlarının bilincine varmasını sağlamak için, feodal mahalli otoritelere karşı güçlü bir mücadele içine girmekten geçmekteydi.

Kürdistan Devrimcileri, Halil Çavgun yoldaşın katledilmesinden hemen sonra Şüleymanlar denen feodal eşkiya çetesine karşı devrimci Şiddet temelinde güçlü bir devrimci mücadele başlattılar. Ellerinde bulunan çok cılız olanaklar ve ilkel araçlarla, feodal eşkiya çetesine karşı, güçlü bir direniş mücadelesi ortaya koydular. Direniş hareketi gelişip önemli başarılar elde ettikçe, kitlelerde Kürdistan Devrimcilerinin etrafında örgütlenmeye ve feodal zorbalara karşı daha aktif olarak savaşmaya başladılar. Yoksul halk kitlelerinin ve devrimcilerin birleşik gücü karşısında gerileyen, bu çetenin ele başlarından olan Hilvan Belediye Başkanı istifa etmek zorunda kaldı. En hain halk düşmanı elebaşları cezalandırılan, feodal eşkiya çetesi devrimci hareket karşısında daha fazla tutunamayacağını anlayarak, silahlarını bıraktı ve hiç bir koşul öne sürmeden, Kürdistan Devrimcilerinin bütün isteklerine boyun eğerek teslim oldu.

Hain ve gerici, mahalli feodal otoritelere karşı geliştirilen devrimci mücadele ile kazanılan başarıların, Kürdistan halkı açısından tarihsel önemi son derece büyüktür. Aslında Kürdistan'da devrimci gelişmenin önünde diz çökerek teslim olmak zorunda kalanlar, yalnızca Süleymanlar değil, bu çetenin şahsında bizzat Türk sömürgecilerinin kendileri idi. Çünkü feodal-komprador yapıyı ayakta tutanlar, bu yapının temsilcileri olan güçleri sosyal dayanakları haline getirerek, kitleleri sömürü ve baskı koşulları altında tutabilmek için kendilerine her türlü desteği sağlayanlar, onlar olmadan Kürdistan üzerindeki zora dayalı egemenliklerini sürdürebilme olanaklarını önemli ölçüde kaybetme durumuyla karşı karşıya gelenler, bizzat Türk sömürgecileri idi. Bu yapıyı harekete geçirerek, devrimcilerin üzerine saldırtanlar onlardı. Kısacası, Kürdistan'da yıllarca oluşturulmasına çalışılan, ajan yapı onların eseriydi ve sömürgeci feodal-komprador düzenin devam etmesinin en önemli araçlarından biriydi. Bu nedenle ajan yapıya yönelmiş olan her karşı çıkış, her hareket, yine kaçınılmaz olarak karşısında sömürgeci devlet güçlerini bulacaktır.

Hilvan direniş mücadelesinin en önemli sonuçlarından birisi de, Kürdistan tarihinde ilk kez halk kitlelerinin gelişen devrimci harekete, kendi çıkarlarını egemen kılmasıydı. Halk kitleleri kendi canlı deneyimleriyle, Kürdistan devrimcilerinin, kendi çıkarlarının gerçek savunucuları olduklarını görüyorlar ve onların önderliği altında sımkısıkı kenetleniyorlardı. Gelişen devrimci direniş mücadelesi, feodal otoritelerin kofluğunu apaçık gözler önüne seriyor, yoksul halk kitlelerinin büyük bir bölümünü de kendilerini yıllarca haraca bağlayan bu güçlere karşı büyük bir kinle savaşmalarına yolaçıyordu.

Hilvan halkı, boşalan Belediye Başkanlığı için yapılan seçimlerde de Kürdistan Devrimcilerine olan sıcak desteğini ve içten bağlılığını açıkça ortaya koydu. Kürdistan Devrimcilerinin gösterdikleri aday, Belediye Başkanlığı seçimlerini ezici bir çoğunlukla kazandığı halde, korku ve telâşa kapılan Türk sömürgecileri tarafından seçimler iptal edildi. Kürdistan Devrimcilerinin adayının başkanlığı onaylanmadı. İkinci kez tekrarlanan seçimlerde, bütün sömürgeci burjuva partilerinin de seçimlere katılmasına ve harcanan bütün çabalara karşın yeni Kürdistan Devrimcileri adayının tekrar seçimleri büyük bir üstünlükle kazanması üzerine, Türk sömürgecileri devrimci Belediye Başkanını tutuklayarak, halka hizmet etmesini engellediler. Bu durum aynı zamanda Türk sömürgecilerinin Kürdistan'da uyguladığı, seçim sisteminin sahte karekterini de ortaya koymaktaydı.

Hilvan halkının feodal eşkiya çetelerine karşı giriştiği direniş mücadelesinin etkisi, sadece Hilvan'la da sınırlı kalmadı. Mardin'den-Kars'a Urfa'dan-Dersim'e kadar Kürdistan'ın her yerinde mahalli feodal otoritelere karşı, yoksul halk kitleleri mücadele bayrağını açtılar. Ajan-yapı kurum ve kişilere karşı geliştirilen mücadele çığ gibi büyüdü, feodaller ve feodal-kompradorlara Kürdistan'ın her tarafında ciddi darbeler indirildi. Devrimci mücadelenin önemli boyutlara ulaştığı alanlarda halk iktidarının ilk nüveleri oluşturuldu. Sömürgeci devlet kurumları adeta işlemez hale getirildi. Kitleler en küçük sorunlarına dahi devrimcilerin el atmasını istemeye ve onların önerdikleri çözümler doğrultusunda hareket etmeye başladılar. Eskiden topluma egemen kılı-

(Devamı 13. Sayfada)

nan yılgınlık, korku ve panik yerini hareketliliğe, canlılığa, mücadele azmine ve birlik özlemlerinin hayata geçirilmesine sevk etti. Sıcak mücadele süreci içinde işçilerin köylülerin ve devrimci aydınların ittifakı gerçekleştirildi. Böylece Türk sömürgecilerinin bu oyunları da Kürdistan Devrimcilerinin örnek teşkil eden direnişleri fedakârlıkları ve kararlılıklarıyla boşa çıkarıldı. Ve tarihte kitleler arasında kök salıp onların kurtuluş umudu haline geldi.

Uzun yıllar boyunca oluşturdukları ajan-yapının önemli ölçüde etkisizleştirilmesi üzerine, Kürdistan'daki sömürgeci egemenliğinin büyük bir sarsıntı geçirdiğini anlayan Türk burjuvazisi, kendi eliyle hazırladığı Maraş katliamını bahane derek, Kürdistan'da sıkıyönetim ilân etti.

Sömürgeci yönetimin sıkıyönetim ile amaçladığı şey dağılan ajan-muhbir ağını yeniden restore etmek, bir türlü gelişmesinin önüne geçemediği Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi ve O'nun önder gücü olan PKK'yi dağıtmaktı. Artık Kürdistan Kurtuluş Hareketinin karşısına çıkartılan esas güç sömürgeci kolluk kuvvetleri ve en başta da Türk ordusuydu. Ama diğer yerli işbirlikçi hain güçler de, Türk devleti tarafından teçhizatlandırılarak saldırı cephesine katılmışlardı. Sömürgeci güçler ve işbirlikçileri bütün Kürdistan çapında başlattıkları saldırı kampanyasını her geçen gün daha da yoğunlaştırdılar. Sadece devrimcilere karşı değil, bütün halk kitlelerine karşı açık savaş ilân edildi. Silahlı feodal eşkiya çetelerini, yoksul köylülerin üzerine saldırtan sömürgeciler, onlarcasını katledip mallarını yağmaladılar. Düzenlenen geniş çaplı operasyonlar sırasında binlerce insan gözaltına alınarak işkence tezgâhlarına, oradan da zindanlara dolduruldu. Köyler ve kasabalar onlarca kez topluca basıldı. Bir çok şehirde sokağa çıkma yasağı ilân edilerek, geniş çapta operasyonlar yapıldı. Türk sömürgecileri bu dönemde, gelecekteki soykırım ve katliamların provalarını sergilemekten de geri durmadılar. Siverek'te, Hilvan'da, Batman'da ve Mardin'de sömürgeci kolluk kuvvetleri ile işbirlikçi hain feodal-kompradorların silahlı güçlerinin ortaklaşa düzenledikleri bu katliamlar sırasında onlarca devrimci, yurtsever işçi ve köylü hunharca katledildi.

Ama direnişlerin ardı arkası asla kesilmedi. Düşmana boyun eğmektense, ölümü tercih eden PKK savaşçıları ile halk kitleleri düşmanın azgın terörüne karşı her yerde mücadele ettiler. Sömürgecilerin, devrimcilerin kitle bağlarını koparma, PKK savaşçıları ve geniş yurtsever halk kitleleri arasındaki canlı ilişkilere sonverme yolundaki çabalarını boşa çıkarttılar. Düşmanın ajan-yapıyı tekrar canlandırma çabaları sonuç vermedi. Tersine ajan-yapı kişi ve kurumlara karşı girişilen mücadele daha da önemli boyutlara ulaştı.

Düşmanın o azgın saldırı döneminde bazı sosyal-şoven çevreler ile ilkel milliyetçiliği de birliklerine katan burjuva reformist Kürt çevrelerinin, PKK hareketine karşı saldırılarında bir hızlanma görüldü. Onlar, esas düşman olan sömürgeci Türk devleti ile hain işbirlikçilerine karşı silahlarını doğrultacakları yerde, PKK kadro ve taraftarlarını hedef alarak, düşmana en küçük bir darbe vurmadıkları halde, onlarca PKK kadro ve taraftarını şehit ettiler.

PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesiyle, Türkiye'deki devrimci demokratik halk hareketinin iktidarını tehdit edecek kadar önemli boyutlara ulaşması, içine düştüğü derin ekonomik kriz sömürgeci Türk burjuvazisini artık sivil hükümetler ve sıkıyönetim uygulamalarıyla yönetimi sürdüremez bir duruma getirdi. ABD emperyalizminin de onayı alınarak, 12 Eylül 1980 günü gerçekleştirilen bir askeri darbe ile faşist generaller çetesi devlet yönetimini ele geçirdi.

12 Eylül faşist darbesi, Ortadoğu'da sarsılan çıkarlarını korumak ve bölge halklarının devrimci direnişlerini ezmek için güvenilir ileri karakollara sahip olmak isteyen ABD emperyalizminin bir dayatması; içine düştüğü derin ekonomik çıkmazdan kurtulmak, PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile, Türkiye emekçilerinin devrimci muhalefetini tasfiye ederek can çekişen kapitalizmin ömrünü bir müddet daha uzatmak için, işbirlikçi tekelci Türk burjuvazisinin kendi kaçınılmaz çöküşünü kanlı, karşı-devrimci terörden başka her hangi bir yolla engelleyemeyeceğinin bir ifadesiydi.

Bu nedenle işbirlikçi-tekelci Türk burjuvazisinin faşist diktatörlüğe geçişinin anlamı, her şeyden önce Kürdistan halkına karşı açık bir lanetli savaş ilânıydı. Nitekim akla gelebilecek her türlü insanlık dışı yönteme başvurarak harekete geçen faşist cunta, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin bastırılmasını kendisi için esas hedef alarak, Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesine karşı savaş, PKK hareketi ortaya çıkmasından bu yana gelip geçen bütün sömürgeci hükümetlerin de programlarının başına koydukları temel ilkeydi. Aralarındaki tek fark işbirlikçi-tekelci Türk burjuvazisi için, sömürgeci faşist cuntanın başvurulacak son çare egemenliğinin son bulmuş olmasıydı.

Devlet yönetimine çöreklenir çöreklenmez, faşist cuntanın gerçekleştirdiği ilk iş, Kürdistan'daki sömürgeci yönetim mekanizmasını tepeden tırnağa askerleştirmek oldu. En seçme askeri birlikleri de içinde olmak üzere, militarist devlet güçlerinin yaklaşık olarak üçte ikisine yakın bir bölümünün Kürdistan'da hava ve kara güçlerinin ortaklaşa desteğindeki yoğun bir operasyonlar zinciri başlattı. Aralıksız devam eden bu operasyonların çapını bir kaç bölgeyi birden kapsamına alacak biçimde genişletti. Ayakta kalma gücünü gösterebilen tek kurumu olan sömürgeci ordu içinde de meydana gelebilecek muhtemel çatlakları önleyebilmek için, faşist cunta hızla sonuç almaya çalıştı. Bunun için de Kürdistan'da aklın alamayacağı kadar korkunç bir karşı-devrimci terör hareketi geliştı. Kürdistan'ın bütün şehirleri, kasabaları, köyleri, mahalleleri, ve hatta ıssız dağları yeni baştan işgal edildi. Dipçik darbeleri altında kasabaların ve köylerin meydanlarına toplatılan, insanlara karşı en aşağılık suçlar işlendi. Kadın, erkek, genç, ihtiyar herkes teker teker sıra dayağından geçirildi. İnsanlara en iğrenç hakaretler yapıldı. Okul binalarında hatta köy camilerinde erkeklerin gözü önünde kadınlara zorla tecavüz edildi. Kadınlar çırılçıplak soyundurulurak meydanlarda dolaştırıldı. Erkeklerin boynuna kamyon lastiği geçirilerek köy ortasında çırılçıplak gezdirildi ve yerlerde süründürüldü. Sömürgeci faşist cuntanın teröründen kurtulmak için çareyi dağlara çekilmekte bulan yüzlerce yoksul Kürt köylüsünün gençleri, kızları, bacıları ya da anaları aylarca rehin tutularak, işkence ve de hakaretlere uğratıldı. Onlarca masum Kürt insanını hiç bir gerekçeye dayanmaksızın salt kendi sadist duygularını tatmin etmek için, sömürgeci ordu mensupları tarafından orta yerlerde kurşuna dizildi. Çoğu köyler bombalandı, evler ve köyler ateşe verildi. Arama gerekçesi ile yapılan baskınlar sırasında evler talan edildi, halkın malına el kondu, rasgele gözaltına alınan onbinlerce insan 90 günü aşkın gözaltı süresi boyunca en vahşi işkencelere uğratıldı. Bir çoğu yaşamlarını yitirdi, binlercesi sakat bırakıldı. Faşist cuntanın kana susamış terörü altında Kürdistan yaşanamaz bir ülke durumuna geldi.

Böylece işbirlikçi-tekelci Türk burjuvazisinin kokuşmuş bir egemenliği olan sömürgeci-faşist cunta, diktatörlüğünü toplumdaki bütün sınıflara zor kullanarak kabul ettirmek istediği için, bazı sosyal-şoven çevrelerin ve reformist küçük-burjuva milliyetçilerinin, kendisine uzun uzun methiyeler dizdikleri, kendisinden yararlanmak için birbirleriyle adeta yarışa girdikleri o ne idiğü belirsiz "burjuva demokrasisi"ne bir kaç gün içinde son verdi. Anayasanın kendisi de içinde olmak üzere tüm anayasal kurumları ortadan kaldırdı. Parlamentoyu dağıttı. Artık bu çevrelerin bütün umutlarını bağladıkları "anayasal demokratik düzen" yok. Kürdistan'da kümelendikleri dernekler, ilerde bir kaç milletvekili sokabilmek amacıyla yanıp tutuşdukları parlamento, serbestçe basıp dağıttıkları gazeteleri seçimler sırasında dayanışma içine girdikleri CHP dahil "ilerici demokratik güçler" vb. tarihe karışmışlardır. Bütün bunlar hem de bir daha geri gelmemek üzere kaybolmuşlardır. 12 Mart sonrasında olduğu gibi, "askerlerin tekrar kışlalarına dönerek" yerlerini sivil yönetimlere terkedeckeleri hayaliyle yaşamak belki de güzeldi. Ama ne yazık ki sadece bir hayaldi. Kısacası cunta bu çevrelere dünyayı zindan etmişti.

Faşist cuntanın, kendi dünyalarını alt üst eden, bu uygulamaları karşısında burjuva demokratik ortamın ateşli savunucularından nedense hiç bir tepki gelmedi. Zaman geçirmeksizin tası tarağı toplayarak soluğu Avrupa ülkelerinde alan, reformist Kürt küçük-burjuvaları şaşkınlıklarından sıyrılmalarının hemen arkasından ağlayıp sızlamaya, yerlerinde uslu uslu oturmadıkları için, faşist cuntanın devlet yönetimini ele geçirmesine "yardımcı olan" devrimcilere lânet okumaya başladılar.

Buralarda çıkardıkları çok şeyler yazan, ama hiç bir şey söylemeyen yayın organlarında, bir yandan sözümona "maceracıları" mahküm etmeye, öte yandan cuntanın uygulamalarını "teşhire" girişerek, kendilerinin bugün ortaya çıkan fiili durumdan sorumlu tutulamayacaklarını, Çünkü kendilerinin her zaman "terörist" eylemlerden uzak durduklarını kanıtlamaya çalıştılar. Faşist cuntanın insanlık dışı uygulamaları karşısında, kendileri gibi sessiz kalmayıp yiğitçe direnerek şehit olan veya yaralı olarak esir düşen PKK savşçılarını "maceracılık" hummacısı ile itham etmeye devam ettiler.

12 Eylül sonrasında, faşist cuntanın Kürdistan halkına karşı uyguladığı terörün dozunu her geçen gün daha da arttırmasının nedeni, PKK savaşçılarının "gereksiz" direnişleriydi. PKK'nin eskiden beri etkin oldukları yerlerde halk kitleleri faşist cuntanın uygulamalarından "memnundu". Bu "memnuniyetsizliklerini" ise devrimcileri "ihbar" ederek ortaya koyuyorlardı. Ama kendilerine gelince "halk" onları "bağrına basıyordu." Öylesine "halk"la içiçeydilerki, sömürgeci faşist cunta denilen koca canavar bunlardan korktuğu için buralarda askeri operasyonlar yapmaktan bile vazgeçiyordu. PKK "bitip dağılırken", "proleter devrimciler" gelişiyorlardı. "maceracılar"ın kaçınılmaz sonu böyle olacaktı.

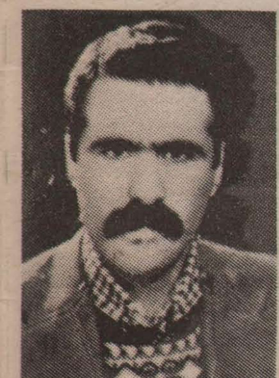
PKK'yi uluslararsı kamuoyuna yanlış tanıtmak, onu dünya ilerici güçlerinden ve devrimci çevrelerden tecrit etmek gibi biçiminde özetlenebilecek bu politika elbette iflas edecekti. Bu doğrultuda giriştikleri asılsız propaganda kendileri açısından hiç bir zaman olumlu sonuçlar doğurmayacaktı, tersine bu çabalarıyla aslında kendi gerçek kimliklerini ortaya koyacaklar, kendi ipliklerini pazara çıkaracaklardı.

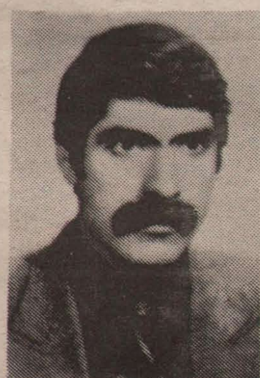
Şimdiye dek hiç bir devrimci proletarya partisi, ülkesini zor kullanarak işgal eden yabancı bir düşmana ve yerli uşaklarına karşı, halkın haklı devrimci zoruna başvurdu diye, salt böyle bir nedenden dolayı ilerici insanlıktan ve anti-emperyalist kurtuluş devrimlerinden tecrit olmamıştır. Onu bu güçlerden tecrit etmeye hiç kimsenin gücü yetmemiştir. Kendi köleliğinin alçaltıcı konumunun bilincine varmak, ama ona karşı savaşmamak her zaman için tiksindirici olmuştur. Tersine bir kez kendi köleliğinin alçaltıcı konumunun bilincine vardıktan sonra ayağa kalkan ezilen halklar mucizeler yaratmışlar, bağımsızlıkları ve özgürlüklerinin önüne dikilen bütün engelleri param-parça ederek dünya proletaryası ve halklarının soylusu sempati ve desteğini kazanmışlardır. PKK de içte güçlü bir mücadele temeline dayanmadan, dış desteğin hiç bir işe yaramayacağını göstermiş; ancak bu temele dayanarak kendini dosta düşmana kabul ettirebileceğini pratiği ile ortaya koymuştur.

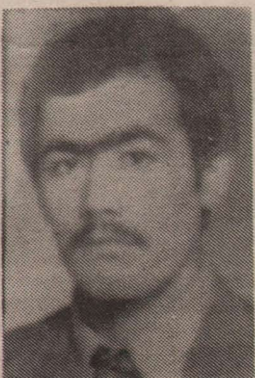
DEVAMI GELECEK SAYIDA

KIZILTEPE'de

29 - Ekim 1980'de, Sömürgeci Faşist Cunta'nın Ordu güçleriyle girdikleri çatışmada direnişin en görkemlisini sergileyerek şehit düşen PKK Savaşçıları

Zeki PALABIYIK

İdris AKTAŞ

Hasan ERTAŞ

İsmail DAMAR

Davut ULUÇ

Bozan ARSLAN

ORTADOĞU'DAKİ SON

"*C - Çeşitli Güçlerin Günümüzdeki Çabaları

1-Emperyalizm ve Ortadoğu Gericiliği Düzenlerini Korumaya Çalışıyor:

1950'den bu yana Ortadoğu'da oluşturdukları sistemleri dağılan ve çıkarları sarsılan emperyalist ülkeler, günümüzde, bir yandan içine girmiş bulundukları ağır bunalımın önemli bir etkeni olan petrol kaynakları üzerindeki denetimlerini yeniden güçlendirmek, diğer yandan Ortadoğu'da patlak verecek olan ulusal ve toplumsal kurtuluş hareketlerinin emperyalizme öldürücü darbeyi vurmasını önlemek için, yeniden bir Ortadoğu politikası oluşturma ve gericiliğin, karşı-devrimin ortak (bir) cephesini yaratma çalışmalarını dış politikalarının temel noktalarından birisi haline getirmişlerdir.

Büyük emperyalist devletlerin tümünün bugün, gözlerini en çok çevirdikleri ve dış politikalarının temel taşı haline getirdikleri yer, pazarlarını genişletmek ve kendi bunalımlarını çözüme bağlamak için ilk önce el atmak istedikleri bölge, gelişen sosyalizme karşı yeni mevziler kaybetmemek için sürekli gözledikleri alan Ortadoğu'dur.

Bütün bu nedenlerden ötürü emperyalist devletler, günümüzde Ortadoğu üzerinde, bir yandan tek tek çıkarlarını geliştirmek istediklerinden kendi aralarında yoğun bir çelişki, diğer yandan sosyalizme karşı çıkarlarını koruyabilmek için uzlaşma ve ortak hareket etme havası içine girmişlerdir.

En güçlü emperyalist devlet olan ABD, Ortadoğu'daki varlığını en son sınırına kadar genişletmek, petrol kaynaklarını kendine bağlamak, İran'da yıkılan işbirlikçilerini yeniden iktidara getirebilmek, Türk devletinin sarsılan otoritesini yeniden tesis etmek ve güçlendirmek, İsrail baskısı nedeniyle Arap ulusu içinde sarsılan otoritesini yeniden kurmak için büyük bir faaliyete girişmiş, bu doğrultuda Türkiye'de faşist cuntayı yönetime getirmiş, Irak'ı İran üzerine saldırtmış ve ilk elden bazı arap devletlerini kendine bağlamıştır. Bu etkisini daha da geliştirmek için, yeni yönetimin Dışişleri bakanı Haig, sözde komünizm sızmasına karşı ilk dış gezisini Ortadoğu'ya yapmış, burada asıl tehlikenin devrimden geldiğini ve devrimin arkasında da başta Sovyetler Birliği olmak üzere sosyalist ülkelerin bulunduğunu söyleyerek, bu ülkeleri Sovyet "yayılmasından" korumak için kolları sıvamış bulunmaktadır. Aslında yapılmak istenen, ABD emperyalizminin sarsılan otoritesini ve çıkarlarını bölgede yeniden tahkim etmekten başka bir şey değildir.

Öte yandan, diğer emperyalist devletler de Ortadoğu'da faaliyetlerini hızlandırmışlardır. İngiliz emperyalistleri, özellikle II. dünya savaşından sonra sarsılan çıkarlarını yeniden tesis etmek için bölgeye yeniden el atmakta, eskiden kendisine bağlı olan Arap Emirliklerinde ve diğer zengin petrol kaynağı durumunda olan yerlerde kendilerine bağlı çevreler oluşturmaya çalışmaktadır.

Ayrıca yörenin eski bir sömürgeci gücü olan Fransız emperyalizmide, ne

Her iki paylaşım savaşında da Ortadoğu'ya sürekli göz diken Alman emperyalizmi İslam aleminin dostu olma eski klasik oyununa başvurarak, bağımsız Filistin devletinden yana ve İsrail'e karşı olduğu yalanını şahtekârca söylemekte ve özellikle eskiden olduğu gibi Türkiye ayağına basarak, bölgede etkinliğini geliştirmeye çalışmaktadır. II. dünya savaşının bir diğer yenik emperyalisti olan Japonya da, özellikle güçlü ekonomisine dayanarak Ortadoğu'yu kendisi için bir meta sürüm pazarı haline getirmeye uğraşmakta ve bu konuda diğer emperyalistlerden daha başarılı olmuş gözükmektedir.

Bütün bunlar, Ortadoğu üzerinde emperyalist devletlerin ne kadar derin bir çıkar çelişkisi içinde bulunduklarını açıklar. Ama bununla birlikte emperyalist devletler, bir yandan kendi ekonomik güçleri oranında Ortadoğu'dan pay kapmaya çalışırlarken, diğer yandan da bölge halklarının ulusal kurtuluş hareketlerine ve sosyalist ülkelerin bu kurtuluş hareketlerini desteklemesine karşı, kendi aralarında ortak bir politika oluşturmaktadırlar.

Ortadoğu'daki toplumsal ve ulusal sorunların günümüzde gelmiş olduğu aşama, bu sorunların çözümü için gelişen elverişli maddi koşullar ve kurtuluş hareketlerindeki güçlenme, başta Sovyetler Birliği olmak üzere sosyalist ülkelerin bu kurtuluş hareketlerini etkilemesi, emperyalist devletlerin zaman zaman aralarındaki çelişkileri ikinci plana atmalarına, aralarında uzlaşmaya vararak ortak bir politika uygulamalarına ve çıkarlarını korumak için ortak tedbirler geliştirmelerine yol açmaktadır. Emperyalistlerin ortak girişimlerini üç ana noktada açıklamak mümkündür:

Bunlardan birincisi, emperyalist devletlerin kendi güçlerini ortak hareket ettirmeleridir. Bunlar, Ortadoğu'ya yönelik propaganda da ortaklık, politikada kısmen ortaklık ve gerektiğinde askeri işgalde ortaklıktır. Son zamanlarda ortaya atılan, sözde petrol ülkelerini koruma maskesi altında oluşturulmak istenen çevik kuvvetler, gerçekte petrol alanlarını direkt işgale hazırlanmaktan başka bir şey değildir. Amerika'da ilk vurucu güçleri oluşturulmaya çalışılan böyle bir çevik kuvvet meselesinde tüm emperyalist devletler uzlaşmış görünmektedir. Bu durum aslında çıkarlarının yok olmaya yüz tuttuğu kritik anlarda, emperyalistlerin zor kullanma ve açıkça Ortadoğu'yu direkt işgal etme amacında olduklarını göstermektedir.

İkincisi, Ortadoğu'da yıkılma noktasına gelenişbirlikçiiktidarlarını yaşatmak için faşist diktatörlüklere başvurmaktadır. Bugün Ortadoğu'da emperyalizmin işbirlikçiliğini yapan devletler, içerde burjuva demokrasisinin küçük bir kırıntısını bile uygulamamakta, en gerici diktatörlükler ve faşist cuntalar biçiminde bulunmaktadırlar.

Şahlık İran'ı, Mısır, Pakistan gibi örneklere, içerde devrimci mücadelelerin geliştiği Türkiye faşist cuntası ve Saddam diktatörlüğü de eklenmiştir. Bu konuda da tüm emperyalist devletler ortak hareket etmekte, bu yönetimleri hepsi de onaylamaktadır.

biçimlerde biraraya getirip ortak hareket ettirmektir. Bu konuda emperyalistler, kendilerine bağlı bir yerli gericiler cephesi, bir karşı-devrim bloku oluşturmaya çalışmaktadırlar ve bunda da hepsi uzlaşmıştır: ortak hareket etmektedir.

Bölgede gelişen devrimci mücadeleler ve ortaya çıkan kazanımlar, özellikle İran'daki gelişmeler sonucunda CENTO'nun dağılması, Afganistan'daki devrimci gelişmenin sürekli etkisi, Filistin direnişinin sürmesi ve bu direniş etrafında tüm radikal Arap güçlerinin emperyalizme, siyonizme ve Arap gericiliğine karşı birliğe yönelmesi ve tüm diğer gelişmeler emperyalistler açısından Ortadoğu'da durumu kötüleştirmekte ve onları sadece kendi güçleriyle yetinmemeye, bölge gericiliğini acele birleştirmeye zorlamaktadır.

Camp David girişimi bunun ilk örneğidir. Bunun arkasından, Afganistan devrimine karşı tüm islam gericiliğinin birleştirilmesi faaliyetleri gelmiştir. Özellikle Haig'in, Margaret Thatcher'ın ve Helmut Schmidt'in arka arkaya Ortadoğu'ya gelmesi, emperyalistlerin bölge gericiliğini örgütlemeye verdikleri önemi göstermektedir. Bunları takiben körfez ülkeleri, emperyalistlerin istekleri doğrultusunda aralarında birlik oluşturduklarını açıklamışlardır.

Tüm bu çalışmalar, arkasında emperyalizmin bulunduğu ve Ortadoğu gericilerinden oluşan bir karşı-devrim blokunun kurulmasını, işbirlikçi yönetimlerin ortak bir kamp içinde birleştirilmesini amaçlamaktadır ve buna çalışmaktadırlar. Emperyalistlerin bu konudaki çabaları son dönemde iyice yoğunlaşarak güçleri oranında sonuç almaya doğru yönelmiştir.

Gelişen devrimci halk mücadeleleri karşısında iyice sıkışan bölge gericileri de, böyle bir gerici blok oluşturmaya dört elle sarılmaktadırlar. Bu güçler, ayrıca kendi aralarında, islam konferansı, islam ortak pazarı ve islam bankası gibi işbirliği örgütleri oluşturarak, kapitalist üretimlerinden elde ettikleri malları ve petrol ticaretinden sağladıkları sermayeyi değerlendirerek sömürülerini geliştirmeye, bölge ülkelerinde yapılan sömürüden biraz daha fazla kâr almaya çalışmaktadırlar. Emperyalizme bağımlılık içinde gerçekleşen bu tür olaylar, emperyalizme aşırı ölçüde kayıp verdirmediği ve devrim güçlerinden gelen tehlikelere karşı yerli gericileri güçlendirdiği için, emperyalistler tarafından da kabul edilmektedir.

Emperyalizmin ve bölge gericilerinin bütün bu çabalarına karşılık, ağırlaşan bunalım Ortadoğu'yu alev gibi sarmakta, gericiliği temellerinden sarsmakta ve devrimci ortamı sürekli geliştirmektedir. Bölge gericilerinin ortak bir kamp içine girmeleri, sadece çelişkileri açık seçik halkların gözü önüne sermekten başka bir sonuç vermeyecektir. Bütün bunlar, halkların uyanması, bilinçlenmesi, örgütlenmesi ve devrimci mücadelelerini geliştirmesi alanlarında büyük bir atılıma neden olacaklardır.

2-Ortadoğu'daki Gelişmeler Devrimden Yana İşliyor:

içiçe geçmiş, gelişen yeni sömürgecilik şartlarında ortaya çıkan modern temelde ve derin emperyalist bunalım altında yükselen halk kurtuluş mücadeleleri, bugün bir yandan sosyalist ülkelerin güçlü etkisini hisederek, öte yandan dünya çapında başarıya ulaşan ulusal kurtuluş devrimlerinin örneklerinden esinlenerek, yoğun bir gelişim sürecine girmiş bulunmaktadırlar.

1950'lerde başlayan yeni sömürgecilik süreci içinde, 1970'li yıllara kadar özellikle burjuva ve küçük-burjuva radikalizmi önderliğinde gelişen kurtuluş hareketleri görüldü. Dışta emperyalizme, içte feodal-komprador yerli gericiliğe karşı, çoğu ordu içinden kaynaklanarak burjuva ve küçük-burjuva radikalizmi biçiminde gelişen kurtuluş hareketleri, Irak, Suriye, Cezayir, Mısır ve Libya'da zafer kazandı. Aynı dönemde, özellikle 1960 Türkiye darbesi örneğinde görüldüğü gibi, tekelleşen burjuvazinin egemenliğine karşı gelişen burjuva redikal hareketler, zafer kazanmalarının maddi temeli tükenmiş olduğundan kısa sürede yenildiler.

Adeta Türkiye örneğini izleyen Arap burjuva radikal hareketlerinin egemen olduğu ülkelerden, önce Mısır'da, devlet kapitalizmi biçiminde gelişen kapitalizm tekelleşme aşamasına gelince burjuvazi emperyalizmle yeni sömürgecilik bağımlılığı içine girdi ve bunu daha sonra Irak'taki benzeri gelişme izledi.

1970'li yıllara gelindiğinde, genel olarak Ortadoğu'da gelişen yeni sömürgecilik ilişkileri içinde, eski toplumsal yapılar büyük ölçüde parçalanmış ve yeni modern sosyal güçler gelişmişti. Bu yıllar boyunca giderek ağırlaşan emperyalist bunalım, etkisini en çok Ortadoğu'da duyurdu ve buradaki toplumlar şiddetli sınıf savaşımına sahne oldular. Bunun etkisiyle bölgedeki iktidarları sallanan emperyalizm ve işbirlikçileri, bu dönem boyunca özellikle gerici faşist diktatörlüklere yöneldiler. Pakistan, İran, Mısır ve giderek Irak ve Türkiye'de bu tür yönetimler görüldü.

Emperyalizm ve işbirlikçileri tarafından dayatılan faşist yönetimlere karşı ve gelişen yeni objektif temelde, Ortadoğu halklarının kurtuluş mücadeleleri, 1970'li yıllar boyunca yükseldi ve günümüze kadar devam etti. Günümüzde Ortadoğu devrimci hareketleri, daha gelişmiş objektif şartlar temelinde sosyalist ülkelerle daha güçlü bir dayanışma içinde, çeşitli düzeylerde ve değişik özellikleriyle hızla gelişmektedirler.

Bölgede uzun süreden beri gelişen Filistin devrimi, güncelliğini ve önemini daha halâ korumakta, emperyalizme karşı Ortadoğu'da öncü bir güç olma rolünü giderek güçlendirmektedir. Daha çok Filistin devrimi etrafında birleşen radikal Arap hareketleri, Suriye, Libya ve Güney Yemen gibi anti-emperyalist yönetimler ve diğer Arap ülkelerindeki muhalefet güçleri emperyalizme, siyonizme ve yerli gericiliğe karşı giderek daha kararlı bir mücadele içine girmektedirler

Öte yandan elverişli bir devrimci ortamın yaşandığı bir ülke de İran'dır. İran'daki faşist Şah'lık monarşisine karşı gelişen halk muhalefeti Şahlığı

kendi çıkarlarını örgütlemek istiyorsa da, temellerinin zayıflığı ve birlikten yoksun oluşları nedeniyle halk devriminin ilerletilmesi için oldukça elverişli şartlar bulunmaktadır. Irak'ın yeni sömürgecilik sürecine girmesiyle birlikte, mevcut rejime karşı muhalif olan ilerici çevrelerinin hem sayısında artış ve hem de aralarındaki dayanışmada güçlenme görülmektedir. Yeni sömürgecilik sürecinin halkların toplumsal ve ulusal kurtuluşlarına karşı bir savaş süreci olması, zengin bir mirasa sahip olan Irak devrimci ve ilerici güçleri için elverişli bir mücadele ortamı yaratmaktadır. Irak ve İran şovenist çevrelerinin, her iki rejimin kendi aralarında savaşa girmeleri sonucunda, her iki ülkede de devrimci savaşımı yoğunlaştırmak, içte devrimi geliştirmek için son derece olgun şartlar doğmuştur; eğer bu süreç iyi değerlendirilirse her iki ülkede de devrimci patlamaların olması ve tüm bölgeyi derinden etkilemesi olanakları güçlüdür.

Bölgenin diğer bir alanında ilk zaferi kazanan Afganistan Devrimi (vardır; ve bu devrim) gelişmesini sürdürerek bölgeyi yakından etkilemektedir. Bu devrimin yakın desteği ile Pakistan'da Amerikan uşağı faşist Ziya Ül Hak'ın rejimine karşı muhalefetin birleşik bir biçimde geliştiği ve iktidarı sarsmaya başladığı görülmektedir.

Türkiye'de son dönemlerde giderek güçlenen devrimci hareket, en sıkı faşist bir rejim altında bile varlığını sürdürmekte, ve her an sıçramalar yapmaya aday gözükmektedir. Bütün bunların yanında klâsik bir sömürge olan Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş hareketinin, örgütsel ve pratik olarak kendini yenileyip güçlü bir atılım ve sıçrama yapması en büyük olasılıktır.

Ortadoğu'nun hemen her ülkesinde sürekli gelişen bu devrimci hareketler, bölgede devrimci dönüşümleri yaratma yolunda hızla ilerlemekte, Ortadoğu'da genel devrimci cephenin birer parçası olmaktadırlar. Bu durum, Ortadoğu'nun devrimden yana dönüşümlere gebe olması, bu hareketlerin önüne ağır görevler koymaktadır. Bu görevleri gerçekleştirebilmek için devrimci hareketler, varolan eksikliklerini hızla tamamlamak ve sorunlarını çözmek zorundadırlar."

* PKK Siyasi Raporunun ikinci bölümünden.

PKK siyasi raporunda çok kapsamlı bir biçimde incelenmiş olan Ortadoğu sorununu günümüzde aldığı biçimleri ve ulaştığı boyutları çok iyi bir biçimde değerlendiren bu bölümdeki belirlemeler bölgede son aylarda hazırlanmış bulunan siyasi gelişmelere aydınlık kazandırmada ciddi bir kaynak teşkil etmektedir.

SİYASAL GELİŞMELER:

Emperyalizmin Bölgede Oluşturmaya Çalıştığı Yeni İttifaklar ve bunu Gerçekleştirmek için Türkiye'nin Üstlendiği Roller.

İran'da Şahlık monarşisinin yıkılması, bunun öncesinden başlayarak işlemez hale gelen CENTO'nun Şahlığın devrilmesi ile fiilen ortadan kalkması, Arap radikal güçleri ve Filistin ulusal kurtuluş hareketinin güçten düşürdüğü İsrail'in dünya kamuoyundan da önemli oranda tecrit olması, başta Türkiye olmak üzere bölge gerici devletlerinin içte gelişen devrimci ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerince sürekli sıkıştırılması Ortadoğu'daki mevcut güçler dengesini sosyalizm güçleri ve ulusal kurtuluş hareketleri lehine etkileyerek devrim olanaklarını alabildiğine arttırırken, emperyalizmi ve bölge gericiliğini ise bölge üzerindeki hakimiyetlerini tümden yitirme noktasına kadar tehdit etmektedir.

Dünya çapındaki bunalımı daha da ağırlaştıran Ortadoğu'daki bunalımını çözmek amacı ile çok yönlü ve yoğun bir faaliyet yürüten emperyalizm, karar ve uygulama merkezi NATO olmak üzere, güvenilir müttefiki Türkiye önderliğinde, mihver gerici ve uşak bölge devletlerinin (Suudi, Mısır, Pakistan, v.b) yer alacağı yeni paktlar ve ittifaklar oluşturmaya çalışmaktadır. Özellikle son bir yıldır Ortadoğu'daki sorunların çözümü daha çok böyle bir ittifakı gerçekleştirmeye hizmet edecek tarzda düşünülmüş ve uygulamaya konulmuştur. İslam ortak pazarı somutta Türkiye ekonomisinin dışa açılma sorunlarını da giderebilecek biçimde bölge egemen güçlerin Türkiye önderliğinde bütünleştirme çabalarına dönüşmüş, islam konferansında Türkiye'nin siyasal etkinliği artmış, islam bankası Türkiye'yi adeta yeni keşfetmiş gibidir. Emperyalizmin körüklediği İran-Irak savaşı gibi bölgedeki pek çok sorunun "çözümü" için bölge gericiliğinin oluşturduğu komisyonların başında da Türkiye görülmeye başlamıştır. Bütün bunların yanında esas olarak Arapİsrail sorununun çözümünde emperyalizmin oluşturduğu planları meşrulaştırmak ve kendi iç sorunlarını hafifletmek için hareket serbestliği kazanmak amacıyla, bölgedeki işlevleri ve hedefleri bir olmasına rağmen İsrail ile ilişkilerini suni bir tarzda sınırlandıran Türk devleti, bu yolla Arap gericiliğini kendi etrafında örgütlemeye çalışmaktadır.

Ancak bu planların ve girişimlerin hemen hepsi, birinci olarak; stratejik coğrafik konumuna, önemli askeri gücüne emperyalizmin büyük umutlar bağladığı Türkiye'nin Kürdistan ve Türkiye'deki devrimci mücadelelerin gelişmesi ile güç kaybederek hareket alanının yüklendiği muazzam görevlere göre oldukça daralması; ikinci olarak da bölge gericiliğinin kendi aralarındaki çelişkileri ve ulusal ve sosyal kurtuluş güçleri tarafından sürekli tehdit edilmeleri nedenleri ile sonuçsuz kalmaktadır. Bu bakımdan giderek zayıflayan işbirlikçi yönetimler, artan ekonomik ve siyasi krizlerin yarattığı huzursuzluk ortamında daha da gelişen devrimci mücadeleler ve çeşitli muhalefet hareketleri ile ciddi sarsıntılar geçirmektedirler.

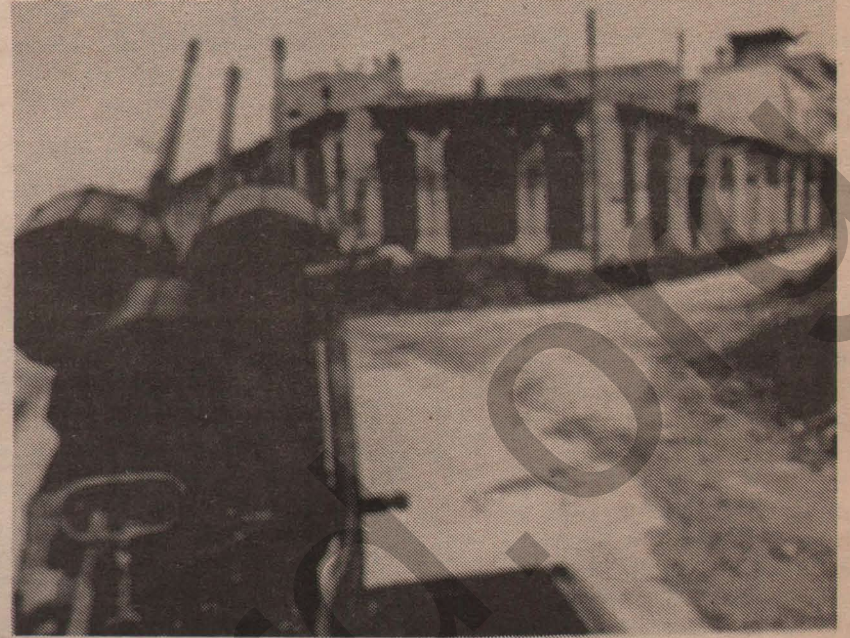
Camp - David Antlaşmasının İflası ve Enver Sedat'ın Sonu

Mısır'ın ABD ve İsrail'le girdiği ilişkiler. Camp-David antlaşması Enver Sedat yönetimini, gerici Arap rejimleri ve içerdeki gerici muhalefetle bile düşman kardeşler haline getirmişti.

1960'lardan başlayarak, emperyalizmin bölge üzerindeki hakimiyetine ve baskısına karşı sınırlı da olsa bir tepki biçiminde ortaya çıkan, cılız bir kapitalistleşme üzerinde biçimlenen Arap milliyetçi radikal burjuva hareketlerin beşiği Mısır'da hangi isim altında olursa olsun bir yönetimin emperyalizm ile yüzde yüz bir işbirliğini yaratmasının ve Arap dünyasının ortak düşmanı haline gelmiş olan İsrail'le kendi başına ilişkiler geliştirmesinin, başını Filistin devriminin çektiği bölgedeki sosyal ve ulusal kurtuluş hareketlerinin bu kadar yükselmiş olduğu bir zamanda kayıtsız şartsız uşaklık dışında ihanetle damgalanmış bir iflasa yolaçacağı açıktı.

Nitekim bu durum, Arap gerici rejimleri arasındaki mevcut çelişkileri alabildiğine şiddetlendirirken, Mısır içindeki huzursuzluk ve muhalefeti de körükleyerek bir çatışma noktasına getirdi. Filistin sorununu çözecek bir adım olarak lanse edilen CAMP-DAVİD anlaşması aslında emperyalizmin Ortadoğu sorununu kendi çıkarları doğrultusunda çözme ve yeni dayanak noktaları yaratma planının meşrulaştırılmasından başka bir şey değildi. Ancak, gerek bölge devrimci ve ilerici güçlerinin mücadeleleri, gerekse Filistin ulusal kurtuluş hareketinin dünyaca kabul edilen gücü nedeniyle, zaten iç çelişkileri ve sorunlarıyla parçalanmış Arap gericiliğinin güçlü bir dayanak teşkil edemeyeceği böyle bir planın hayata geçmesi mümkün değildi. Bu niteliklerinden ötürü CAMP-DAVİD anlaşması daha başından ölü doğmuş, dolayısıyla gerek Enver Sedat'ın gerekse Ortadoğu politikasını bu plana dayandırmış olan ABD'nin bölgedeki kaderi de daha başından böylece belirlenmişti. Elinde henüz kullanabileceği Türkiye, Suudi, Pakistan,v.b, gibi maşalar bulunan ABD, kendisini bu kaçınılmaz sondan hiç olmazsa şimdi uzak tutabilmektedir. Ancak bir uşak olmaktan başka fazla tercihleri bulunmayan ve İsrail'le girdiği ilişkiler nedeniyle tüm kozlarını tüketmiş olan Enver Sedat yönetimi girdiği bu geri dönülmez yolda sonuna dek yürümüş, başka hiç bir tercihe olanak bırakmayan tutumuyla emperyalizmin parmaklarını bile yakmaya başladığında gevşeyen parmakları arasında bir darbeyle varlığına son verilmesi fazla güç olmamıştır.

Enver Sedat'ın öldürülmesi olayı politik sonuçları dikkate alındığında ne sadece "bir hainin yeryüzünden silinmesi", ne de yalnızca "emperyalizmin yeni bir oyunu olarak değerlendirilebilinir." Olay siyasi mahiyeti bakımından bu iki yargının da üstünde kimin tarafından ve hangi amaçla yapılmış olursa olsun, Ortadoğu'daki nesnel durumun ortaya çıkardığı güçler dengesi açısından emperyalizmin bölgede artık gerici rejimlerin yüzdeyüz uşaklığı pahasına da olsa dayattığı çözümlerin bölge devrimci ve ilerici hareketlerinin güçlü karşı koyuşları nedeni ile gerçekleşmesinin mümkün olmadığını, ABD'nin oluşturduğu "çevik kuvvetlerle" girişeceği fiili müdahale de dahil olmak üzere, emperyalizmin Ortadoğu'da başvuracağı tüm oyunların boşa çıkarılacağını göstermektedir.

Fiyasko Üzerine Fiyasko, Prens Faht Planı

ABD'nin Enver Sedat'ın ölümünden sonra Mısır'da ve körfez ülkelerinde acele ortak askeri tatbikatlara girişmesi, bununla eşzamanda ellerini Camp-David'in sıcak külleri üzerinden Prens Faht planına çevirmesi emperyalizmin bölgede zaman yitirmeden yeni güç dengesi oluşturma çabaları içine girdiğini göstermektedir.

Bu plan ABD'nin öteden beri bölgede giriştiği ve geliştirmek istediği gerici blokun oluşturulmasına hizmet etmekten başka bir şey değildir. Arap gerici rejimleriyle bölge gericiliğini böyle bir temelde birleştirmeyi amaçlayan bu plan ayrıca, Mısır'ı tecrit çemberinden çıkarıp, israil'e yeni bir soluk aldırtarak durumu sağlamlaştırmak amacındadır. Bununla birlikte ve en önemlisi Filistin direniş cephesi içinde yeni tereddütler ve kuşkular geliştirip, yeni çatışmalar ve bölünmeler yaratarak zayıf düşüreceği Filistin devrimini Arap gericiliğinin etkisine sokmaya çalışan Faht planı böylece Filistin ve bölge halklarının gelişen mücadele bağlarını birbirinden koparmayı ve bu hareketleri ayrı ayrı kolayca bastırabilmeyi hedeflemektedir. En azından kısa bir süre için de olsa bölgedeki radikal gelişmeleri durdurabilme umudunda olan ABD patentli bu planında, teşhisi zor olmayan komplocu niteliklerinden ötürü hayata geçmesi daha başından mümkün olmadı. Halâ üzerindeki tartışma ve değerlendirmeler sürse de Enver Sedat yönetiminin Arap dünyasını karşı karşıya bıraktığı sonuçların ürkütücülüğü ve derin çıkar çatışmaları nedeni ile plan Arap yönetimleri tarafından üzerinde tartışmaya bile girmeden reddedilmiştir. Bu durumun ortaya çıkardığı diğer önemli bir sonuçta, petrolün verdiği güç ve zenginliğe dayanan Suudi krallığı ile yeri doldurulmaya çalışılan Envar Sedat yönetiminin lânetli sonucunun, Suudi krallığının bölge gericiliği üzerinde çeşitli düzenbazlıklarla oluşturduğu sınırlı nüfuzunu da silip süpürdüğüdür.

Bölgede son aylardaki önemli siyasal gelişmelerden biri olarak da Kenan Evren'in Pakistan ziyareti anılabilir. Kısaca değinmek gerekirse Kenan Evren'in Pakistan gezisi de emperyalizmin bölgede geliştirdiği bu ve benzeri gerici bloklar oluşturma planlarının bir parçasıdır. Hatta daha ileri giderek şunu söyleyebilirizki bu konudaki askeri planların gözden geçirilerek hazırlıkların ilerletilmesidir. Yoksa faşist generaller kolkola Pakistan'ı eyalet eyalet gezerek Afgan gericilerine yeni vaadlerde bulunmaz, sönmeye başlamış umutlarını canlandırmaya kalkışmazlardı.

"Sonuç Olarak:

Günümüzde emperyalizmin yaşadığı ağır bunalım içinde, Ortadoğu'nun son derece önemli yeri ve rolü konusunda devrimci güçlerin görevleri tarihidir. Bu bunalım döneminden, Ortadoğu kaynaklarından yararlanmak ve ulusal kurtuluş hareketlerine karşı gericiler cephesini başarıya ulaştırmak isteyen emperyalizmin değil, tersine Ortadoğu'yu emperyalizme ölümcül darbenin vurulduğu bir alan haline getirecek, bunalımı emperyalizmin ve işbirlikçi gerici yönetimlerin aleyhine çevirerek bölgeyi onların etki alanlarından çıkaracak olan halk kurtuluş hareketlerinin zafer kazanmalarıyla çıkmak mümkündür. Ve genel gelişmeler bu yönde işlemektedir. Özellikle proleter devrimcilerin doğru ideolojik, politik hatları ve bu hat doğrultusunda kararlı ve fedakâr bir şekilde yürütecekleri pratik mücadeleleri bunu maddi gerçeklik haline getirecektir.

(Nasılki), emperyalizm ve sosyalizm açısından Ortadoğu'nun dünyadaki yeri ve rolü o kadar önemliyse, Ortadoğu'daki devrimci gelişmelerde Kürdistan'ın yeri ve rolü de bir o kadar önemlidir. Fakat bu gerçek günümüzde halâ açık bir şekilde anlaşılamamışsa, bunun biricik nedeni, Kürdistan'daki ulusal kurtuluş sürecinin henüz güçlü bir şekilde ortaya çıkmamış olmasıdır. Eğer Kürdistan'daki ulusal kurtuluş savaşı süreci güçlü bir şekilde başlatılabilinir, zaaf ve eksikliklerle dolu olan Kürdistan ulusal kurtuluş güçleri bundan kurtulup modern bir temelde bu mücadelelerini geliştirirlerse, bunun etkisiyle Ortadoğu'daki devrimci değişiklikler kolay bir şekilde gerçekleşecektir. Bundan da, dünya devrimci hareketi büyük yarar görecek ve Kürdistan Devriminin dünya devrimine katkısı gerçekleşmiş olacaktır."

Polonya Olayları ve Son Gelişmeler

17 Ekim Devrimi ile ilgili yaptığımız değerlendirme yazısı basıma verilirken Polonya'da yeni ve çok önemli gelişmeler oldu. General Jaruzelski' nin başkanlığında yapılan askeri müdahale, emperyalistlerin sosyalist sisteme karşı, öteden beri, içteki mülk sahibi sınıflarla elele geliştirdikleri, bugün özellikle Polonya'da sosyalist sistemi ve proletarya diktatörlüğünü tehdit eder boyutlara varan gerici iç savaş kundakçılığının alabildiğine geliştiği şartlarda, gerçekleştirilmesi çoktan beklenen ve hatta gecikmiş olan bir görevdir. Bu konuyu daha sonraki sayılarımızda ayrıntılı bir biçimde ele alacağımızdan daha çok güncel gelişmelere ışık tutabilecek temel sorunlara değineceğiz.

Günümüzde dünya sosyalist pazarı ile kapitalist pazarı yan yana yaşamaktadırlar. Dünya sosyalist pazarı, kapitalist pazar içerisinde oluşmakta ve sosyalizm kapitalizm üzerinde inşa edilmektedir.

Sosyalist üretim biçimi, diğer üretim biçimlerinde olduğu gibi, eski üretim biçiminin bağrında kendiliğinden doğup büyüyerek, hakim üretim biçimi durumuna gelmez. Sosyalizmi kuracak güçleri, üretici güçleri ve üretim ilişkilerini geliştirerek sosyalist üretim ilişkilerinin üzerinde kurulacağı objektif temelleri yaratan kapitalizmdir.

Bu nedenle kapitalizmin sömürü şartlarında ve bu temelde aşağıdan yukarıya örgütlenen proletarya, ilk elden burjuva devlet mekanizmasını parçalayıp, onun yerine kendi devlet aygıtı proletarya diktatörlüğünü kurarak, yukarıdan aşağıya doğru sosyalist üretim ilişkilerini inşa etmeye girişir. Bu durumda proletarya artık kapitalizmin şartlarında kendisini örgütleyip mücadele eden, ezilen, sömürülen bir sınıf olmaktan kurtulmuş, kendisi doğrudan siyasal iktidara hükmeden egemen sınıf durumuna gelmiştir. Toplumu mülksüzleştiren sınıf olarak burjuvaziyi mülksüzleştiren proletarya, toplumdaki tüm sömürücü, ezen-ezilen sınıf ilişkilerine son verip, sınıf egemenliğinin maddi şartlarını yok ederek, kendi sınıf varlığını da ortadan kaldırmaya başlar. Ama bu, sınıfsız topluma varmak için katedilmesi gereken çok uzun bir yolun daha başlangıcıdır.

Proletarya burjuvaziyi iktidardan uzaklaştırmıştır, ama maddi üretimden kapitalist üretim ilişkilerini henüz bütünüyle söküp atamamış ve sınıf olarak, mülk sahibi burjuva sınıfların toplumsal varlığına henüz bütünüyle son vermemiştir. Proletaryanın tamamen sosyalist pazara dönüştüremediği alanlarda, kapitalist pazar ilişkilerini sürdürme olanağı bulan burjuva sınıflar varlıklarını bu temelde sürdürerek bulabildikleri her gedikten sızıp, eskisine oranla daha sinsi ve daha inatçı yöntemlerle proletarya diktatörlüğüne karşı mücadeleye yönelmekte, bu iktidarı yıkmak için tüm örgüt ve mücadele güçlerini harekete geçirmektedirler. Özellikle tarımdaki orta sınıfların kaynak ve temel teşkil ettiği bu kesimlerin elinde tarım ürünlerinin kapitalist meta olarak sosyalist pazar içinde oynadığı rol, ticaret burjuvazisinin elinde bir sermaye birikimine yol açmakta dolayısı ile tarım ve ticaret burjuvazisinin sosyalist pazar üzerindeki ticari denetimi genişletmektedir. Bu durum tarım ve ticaret burjuvazisine ayrıca, sosyalist pazar üzerinde spekülatif yollarla oldukça büyük kârlar sağlayarak daha geniş mülk edinme ve üretim araçlarına hükmetme olanakları açmaktadır. Tarım ve gıda maddeleri üzerindeki spekülasyon, proletaryanın geri katmanları ile diğer emekçi kesimlerin kendi sınıf iktidarlarına karşı hoşnutsuzluk duymalarına neden olmakta, bu durum ise burjuvaziye sadece yeni örgütlenme ve güçlenme olanakları vermekle kalmamakta aynı zamanda sosyalist metayı bile kapitalist metaya dönüştürme olanağı yaratarak, bunun sınırlarını alabildiğine genişletmektedir.

Dünya sosyalist pazarı ile kapitalist pazarı arasında kaçınılmaz olan ticari, mali, teknik, diplomatik ve siyasi ilişkiler de buna eklenirse sorunun uluslararası bir boyut kazanacağı açıktır. Bu ayrıca, henüz sosyalist pazarda varlığını sürdüren tarım ve ticaret burjuvazisi ile emperyalist burjuvazi arasında çok çeşitli bağların oluşmasını da beraberinde getirmektedir.

Siyasal iktidardan alaşağı edilen burjuvazi, proletarya diktatörlüğünü yalnız başına yıkabilme gücünü kendinde bulamadığından emperyalist burjuvazi de salt dış müdahalelerle bunun üstesinden gelemediğinden, bu her iki karşı-devrimci güç elele vererek ve diğer gerici unsurları da kendi etrafında örgütleyerek proletarya diktatörlüklerini yıkmaya çalışmaktadırlar. 1956 Macaristan, 1968 Çekoslavakya ve günümüzde çok daha derin ve geniş boyutlarıyla Polonya'da ortaya çıkan durum budur. Bu durum şunu da kanıtlamaktadır: Doğu Avrupa'nın sanayide göreli olarak geri ve sosyalist üretim ilişkilerini henüz tarıma egemen kılamamış ülkelerinde, burjuvazi kendisi için geniş bir yaşam alanı bulmakta ve karşı-devrim için güç toparlayabilmektedir. Daha da önemlisi, Macaristan, Çekoslovakya, Romanya ve Polonya gibi proletarya diktatörlüğü gibi Doğu Avrupa ülkelerinde, burjuva sınıfların özellikle tarımda söküp atılmalarının proletarya diktatörlüğü altında bile barışçı yollarla mümkün olmadığını, daha çok derin ve şiddetli iç savaşlarla tasfiye edilebildiklerini kanıtlamaktadır.

Wojciech Jaruzelski

Bu durumu daha da ağırlaştıran bu ülkelerdeki komünist partilerinin, bugün artık tamamen açığa çıkmış olan yanlış ekonomi politikaları, proletaryanın geri kesimleri ile emekçi yığınları partiye bağlama, sosyalist ekonominin kuruluşu ve devlet yönetimine katılmalarını sağlamadaki yeteneksizlikleri ile oportünist yönetim politikalarıdır. Bunun bir sonucu olarak, bugün Doğu Avrupa'nın bütün ülkelerinde tarımda sosyalist üretim ilişkilerini inşa edebilecek kadar güçlü bir ağır sanayi olduğu halde, buna kararlılıkla yönelinmediği için, proletaryanın geri katmanları ve geri emekçi yığınlar parti etrafında güçlü bir tarzda örgütlenememiş ve bu katmanlar bile karşı-devrimin güçleri durumuna gelebilmişlerdir. Bunun içindir ki hem içerdeki karşı-devrim güçleri, hem de emperyalistler, içerde iç savaş boyutlarına varan karşı-devrimi örgütlerlerken, kendilerine sahtekârca, sendikal ve diğer demokratik hakların bayraktarlığını yapma görüntüsü vermektedirler. Dünyadaki tüm burjuva-demokratik hakları bile boğazlayan emperyalizm, bilerek, bugün artık ölü olan burjuva demokrasisi ve proletarya demokrasisi arasındaki farkı gözlerden saklamamakta ''sınıflar üstü demokrasi'' havariliği yaparak proletarya diktatörlüklerine saldırmaktadır. Proletarya demokrasisine, burjuva liberallerinin ağzıyla saldıran sözde sosyalistler de bu konumlarıyla emperyalizmin yedeğine düşmüş bulunmaktadırlar. Bunlar, kapitalist ülkelerdeki proletaryanın burjuvaziye karşı, uğrunda mücadele yürüttüğü sendika ve benzeri demokratik hak ve özgürlükler ile bizzat proletaryanın iktidarda olduğu, kendi diktatörlüğü altındaki sendika v.b. hak ve özgürlükler arasındaki farkı görmemezlikten geliyorlar ve proletarya diktatörlüğü altında, sözde proletarya için ayrı sendikalar ve politik örgütlenme talebleri ileri sürüyorlar.

Bu tür taleblerin, özellikle Polonya' da emperyalistlerce açıkça desteklenmesi, istenen şeyin ne anlama geldiğini gözler önüne sermektedir.

Kaldıki Proletarya demokrasisinden burjuva demokrasisine dönmek sadece geri bir tarihsel adım değil, aynı zamanda da gericidir de.

Proletarya diktatörlüğü hasımlarına demokratik haklar vermek ve bunları güvence altına almak için değil, burjuvazinin bütün karşı-devrimci eylemlerini sosyalist kuruluş boyunca kayıtsız-şartsız ezmek için kurulmuştur. Proletarya diktatörlüğü bu konuda kendisini hiç bir yasal ve hukuki kuralla sınırlamaz ve sınırlayamaz.

Bugün emperyalizmin sosyalist ülkelere karşı geliştirdiği genel stratejik saldırı planının bir parçası da kendisi, Çinde, Hindi-Çin'de, Afganistan'da ve bir çok sosyalist Doğu-Avrupa ülkesinde sürekli karşı-devrim kundakçılığı yaptığı halde Sovyetler Birliği' ni sürekli diğer ülkelerin içişlerine karışmaması konusunda uyarı hatta tehditler savurarak planını daha kolay uygulamaya çalışmasıdır. Bu durum sosyalist ülkeler arasındaki birliği ve dayanışmayı zayıflatacağından amacına daha kolay varabilmeyi hesaplamaktadır.

Sosyalist blok içindeki en ufak bir gelişme bile bütün sosyalist ülkeleri ve özellikle Sovyetler Birliği'ni yakından ilgilendirdiğinden ve sosyalizmin genel çıkarlarını korumada doğrudan bir görev yükleneceğinden, Sovyetler Birliği'nin şu veya bu müdahalesini belirleyecek olan da sosyalizmin genel çıkarları olacaktır. Bu ise hiç bir yasal gerekçe ile sınırlandırılamaz.

Bunun için emperyalizmin genel stratejik saldırılarını arttırdığı ve bunun Polonya'yı bir iç savaşın eşiğine kadar getirdiği bir ortamda General Jaruzelski'nin askeri müdahalesi, iç gericiliği ezmeye doğru atılmış önemli bir adımdır. Bu tutum kararlılıkla sürdürülürse bu burjuva sınıfların bu ülkede kökten yok edilmesinde de önemli bir başlangıç teşkil edecektir. Artık bugün tarım ve ticaret burjuvazisinin barışçı yollarla tasfiye edilemeyeceği gün gibi açığa çıkmıştır. Yapılması gereken şey karşı-devrimin müsamahsızca ezilmesi, tarımda hızla sosyalist üretim ilişkilerinin inşasına geçilmesi pazardaki metaların, sosyalist metaya dönüştürülmesi ve şiddet de dahil olmak üzere her yol denenerek burjuva sınıfların kesinlikle tasfiye edilmeye geçilmesidir. Bu, emperyalistlerin bugün artık askeri savaş hazırlığına dönüştürdükleri genel stratejik saldırı planlarını uygulamaya koymadaki cürettkârlıklarını önemli oranda kıracaktır. Emperyalist saldırı ve pravakasyonların önlenmesi tüm dünya devrim güçlerinin militanca dayanışmasına ve mücadelesine bağlıdır. Bütün emekçi yığınlar böyle bir sınıf bilinci ile eğitilerek, güçler ortak proletarya ordusunda birleştirilmelidir.

Fransa ve Yunanistan Seçimleri üzerine

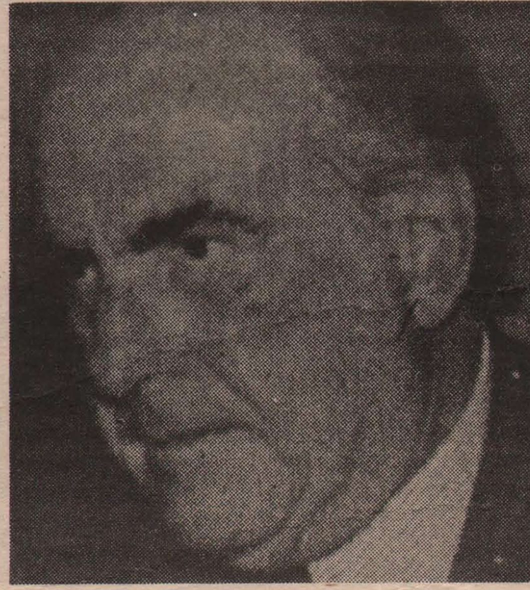
II. Dünya savaşından bu yana kapitalist-emperyalist sistem, sürekli derinleşen ve genişleyen büyük ekonomik ve siyasal krizlerle birlikte; yeni toplumsal alt-üst oluşlarla dolu olan bir döneme girdi.

Özellikle son yıllarda ortaya çıkan ve günümüzde yoğunlaşan kıta çapındaki grevler, dev gösteriler, konut işgalleri ve siyasal şiddet eylemleri; II. Dünya savaşı sonundaki durgunluk döneminin sona erdiğini ve kıta çapında yeni bir devrimci yükselişin başladığını göstermeleri nedeniyle büyük önem kazanmışlardır. Bununla birlikte Avrupa'nın proleter yığınları şimdilik kapitalist düzenin sınırlarını aşamasa da hızla yeni arayışlara yönelmekte ve daha çok sola kayarak radikal çözümlerden yana ağırlığını koymaktadır. Bir yönüyle proleter yığınların bu arayışlarının bir sonucu olarak Fransa' da sosyalist parti ve geri ekonomik yapısı, derinleşen krizleriyle sorunlarının daha da ağırlaştığı Yunanistan'da ise PASOK iktidara geldiler.

Artan ekonomik ve siyasi kriz, yükselen enflasyon ve çığ gibi büyüyen işsizler ordusunun ağırlaştırdığı durum nedeni ile, Avrupa emperyalist burjuvazisinin siyasal iktidarını eskisi gibi sürdürebilmesi oldukça zorlaşmıştır. Bugün Avrupa'da sosyal-Demokrat partiler eski burjuva muhafazakâr ve liberal partilerin yerini alırken, ''sosyalist'' ve ''yeni sosyal-Demokrat'' partiler de farklı bir tarzda eski sosyal-Demokrat partilerin yerini alarak, kapitalist ekonomiyi, tekellerin daha üst seviyede merkezileşmesi demek olan devletleştirmeler ile restore ederek, emperyalist burjuva iktidarlarını sürdürebilmenin yollarını araştırmaktadırlar. Ama Avrupa emperyalist burjuvazisi artık eski olanaklarını büyük oranda yitirmektedir. Sömürü alanları hızla daralmakta, kitlelerin alım gücünün düşmesi nedeniyle, bol miktarda mal bulunmasına rağmen kendi iç pazarları bile daralmaktadır. II. Dünya savaşından sonra emperyalizm için yeni bir cennet olan yeni-sömürgeler, devrimci alt-üst oluşları nedeniyle bugün emperyalizm için cehenneme dönüşmüştür. Bu bakımdan kapitalizmi restarasyon çabaları, ''yeni sosyal-Demokratlar'' ile ''sosyalist'' partilerin proletaryayı uyutan ütopik ve gerici hayalleri hızla iflas edecektir ve etmeye başlamışlardır da.

François Mitterand

Andreas Papandreu

Bu durum daha iktidara yeni gelmiş sosyalist partileri hızla ağır siyasal çıkmazlara sürüklerken, kapitalist-emperyalist kampta ise; yeni çözülmelere, ayrılıkları derinleştiren ve mevcut çıkar çatışmalarını daha da şiddetlendiren artan yalpalamalara yolaçmaktadır. Fransa'daki seçim sonuçlarıyla birlikte, Yunanistan seçimleriyle daha da ağırlaşan bu siyasal keşmekeşlik genişleyerek, NATO'da ve özellikle NATO'nun güney kanadında yeni ve çok önemli kargaşalıklara sebep olmaktadır. Bu durum, Avrupa'nın NATO'nun güney kanadını ayakta tutan Türkiye ile ilişkilerinde yeni gerginliklere neden olurken, Türkiye'nin ağırlaşan siyasal durumunu da çok daha nazik bir noktaya getirip dayandırmıştır. Gelmiş bulunduğu noktada emperyalizm için önemi oldukça artmış bulunan Türkiye'ye özellikle ABD tarafından bölgedeki gelişmelerin ortaya çıkardığı bu kriz durumu nedeniyle yeni görevler dayatılmaktadır. Bu NATO'nun güney kanadını oluşturan Türkiye ile Yunanistan arasındaki ayrılıkları ve çıkar çatışmalarını alevlendirerek siyasal çatışmaları daha da şiddetlendirecektir. Hem Yunanistan'da, hem de Türkiye'de zaten derinleşmiş olan iç sınıf çatışmalarını ve burjuvazilerinin kendi aralarındaki çekişmelerini daha da hızlandıracak olan kargaşalıklarla yüklü bir ortam, Yunanistan'ın ABD ile, ABD'nin Avrupa ile, Avrupa'nın da Türkiye ile olan çelişkilerini de kızıştıracak ve yeni çatışmalara yolaçacaktır.

Kısaca II'Dünya savaşından bu yana yadsınamayacak kadar artmış olan Avrupa proletaryasının ilk devrimci işaretleri hızla gelişmektedir. Önümüzdeki dönemde Avrupa proletaryası, nasıl ki o devrimci ruhuyla ''İkinci Enternasyonal''in proletarya içindeki burjuva sığınaklarını süpürüp attı ise aynı şekilde bugünde önüne kurulan bütün burjuva barajları hızla yıkacak ve proleter saflardaki tüm burjuva ögeleri kokuşmuş cesetlerle birlikte söküp atacaktır.

Danezana Konferansa PKK ya I.

Konferansa Partiya Karkerên Kurdistan ya I. di 15-26 Tirmehê de hat çêkirin.

Konferans live hêzên hember şoreşgeriya cîhanê ya bi serkêşiya emperyalizma U.S.A tund dibîneku,bi siyonizmê di rojhilata-navîn de êrîşen nû saz dikin,di Turkiyê de CUNTA ya faşistêleşkerî,nêzîk ji salekê û virde,ji bo hêzên şoresger tunebikin bikaranînek herbabet azînan di deme wanî de hat serkar.

Tevêbûn,payewarî û rewşewarî di debareke ter de bû.Ji avabûna hêza PKK ta îroj,hogirkarên birreke giran di yek derên babetî de berpirsiyarî hilgirtin ser xwe,li hemberê herbabet dijwarî amadewar bûn.Konferansê bi bingehî li ser dafikariya serrastiya çûnek nêzîk xwe guherî tegihiştinek vereşandin û pêçûna rêçên pirsiyar û pêwîstiyên dema hatinê dikir.Dafikariya çûnek-nêzîk berî gişkî ya hêz û bizêva Partiya me bi awakî serrast û birewerî rast bi kar bû.

Herçuqasa têkoşîna me ya çûnî di bêjeka rexna sosiyalîzmê de yekpar hat bi erînî bêtin jî yekbirên nebûnî bi dilekî rewan (canûdıl) û ronak hatin raxistin û rexmedan Li gel tala pêşberiya karê afirandina dîroka tekoşina rızgariya netewa Kurdistan ya PKK,ger bi gelek kêmanî û xisar bû jî,bi kêmanî ji bingeh û çewtiyên hebûnî bûn. Li Konferansê gotina saziya xebata kevn û nûgihayî bi girêbendî bingeha çewtî û kêmaniyan ve hat ziman.Livpaziyên (faaliyet) di dema çûnî de,pîkoliya otorita pêware netewî weke nêhêjandin û nêxerakirin dihat dîtin,duma hat hejandin û şûnde,derên ku Parti lê baş pêşte ne çû bûn,bijartina livgêrên(eylem) netêr û bê dem ku,zirar û xisar dan doza me,ji hêla konferansê de hatin rexne kirin û vesendin(tesbit).Li hêla di,li hemberê tunenekarkirina lîstikên mêla (platforma) dijberkariya fikarên tevgera sosyal-sovenistên neteweya serdest û burjuwaya nijadxwaze reformiste cih,li dawiyê şiyariya livek têr hingî xebata fikarî dem dem şûnê dide hêrsê û bi zirareke mezin ji hêza Partiyê re dibe mal;dema hêzên girêbendî der û hundur yên têne gotin feraweriya propaganda bi derew û bê bingeh afirandin şûnde,gelek hêzên dost û heval jî li gel wê rewşê hatin xapandin.

Konferansê,di çûnê de di nava me de,li ser pirsa hêzên derketine berçav û tevî me,li ser pewendiyên kom û rêxistinen di,ji bo ji ser rêça şerê fikarî xwe nedin alî li gel vî awayî ji bo pêşvebirina dostiya yekitiya karê rêzanî,girîgiya koneveniya(siyasi) demê dapezirand.

Bi tevayî mijûlbûn û axaftina li ser livbaziya xebata tevgera Partiya me di konferansê dê,mêla girîng li serse kınandina rêxistinê bû.Çewtî û wendakirinên çûnê bi giştî bi girêbendiya rêxistinê ve hatin ve jilandin.Nexweşî yen mêjûya komkariyê li gel xwe anîn,bijartina komikên nîvekê bi hengameke berçav di yek bajaran de bi awakî û diviyahî beriya girtina gelek kes,li gel vê rewşê kêmanî û çewtiyên rêxistinê anîziman.Rêxistina Partiyê di heyameke pêşte bi bingehî li gel rewşa tekoşînê hempayî derû beran,li dergêran û bi awakî pêşvebirî û lihevhati di konferansêde pêk anîn û serrast li ser rêza şoresgeri bi yekdest û yekfikir dapezirandin û biryarkırın.

Taktikê û rêzaniya Partiyê,bi taybetî li ser gelek hat axaftin û di nava Konferansê de bû pirseke tund.Tistên sosyal-şovenîsten û burjuwayên nîjadparêze pêwar diveşêrin,li ve qada kû alternatîvan nikarin bicanûdıl pêş ber bikin,li ser,axaftinên cihêberî hatin kirin.Şêweyê şerê ji rewşa rêzaniye Turkiyê û Kurdistanê de tê himber şoreşiya gurr,bi kesdarî şerê gel di awakî lêhatî de bi cebbarî pêşvebirin û hemû ronakrewanî hat berçavkirin.

Konferans,bişanîdariyake gelemper rêbaziya Partiyê ji têr ne bû,Hêrsa soreşgeriya rêberiya Partiyê di destpêkê de bi destxistina giraniya armanca konevânî bi rexistinkariya Partiyê pêşvebirina şêweyê bûyina propaganda çekdarî têvehev dihat diyar kirin.li hêla di ji.parêziya stratejîkî,mêla stratejîkî,gehînekê êrîşa stratejîkî,ji bo dibûna derbasbûna hêza rizgariya neteweya Kurdistan. li gor guherandinên nemazeyên welêt yên gehînekên kurt û dirêj hatin bersiv kirin.Şopa rêbaziya leşkerî ya PKK bi awakî ronak girtiye bingeha rojaniya rexistina xwe,dafikariya girêdaniya têgihiştinek stratejîke weha,fireh,kir.

Konferansê,pirsîna hevkari û enîyên,ku nêzîkiyê li celebek(tarzek) erêkar,kirinek rêberiya bloka ronakbire şoreşger û gundî-karkêr kir.Pêşvahatinen ku di cûnê de bikarhatibûn,ji bo kû di heyamek dema pêş me de zêde pêşve bê,anî û şiyariya têgiihiştina pirsa livbaziyê ji eniyake germ re di ve mijarê de lihevhatîkesdariya programa Partiyê,weşandina programa eniya (cephe) rizgariya netewî pezirand.Dema li gor girîngiya yekheviyan pêlik bi pêlik rez dibin,bûyina mijariya stratejîka demokrasî û pirsa netewî di platformek rêzan de îroj li Turkiyê,destavêtina xwedîtiya girînge jiyanê di pêlika hevkariyê de û bizava proleteriya şoresgera Turkiyê.pêşvebirina girêbendî,tevhevkariya bingehî di pewendiyân de ji û rêxistinnên reformîst û şoresgerên li hemberê CUNTA ya faşîst. bi ramanronakî û axaftin hatin biryar kirin.

Li hêla di,biserdemêlbûn û kelandina pewendiyên têde bikaranînarexistin û partiyên parên di,yên Kurdistan,di van qadan de pêşvebirina Marxizm-Lenînîzmê.girinaniya pêvebirina pêwendiyên bi hêzên welatperwer re wê hîn ji berê bêtir li ser bê sekinandin.Dema ev pêwendiyan peşve bênanîn bi taybetî ji rexne-kirina burjuwayên nijadparêze biçûk û deravêtina zirarên wan girînge nên rawestandin.

Di bingeha hevkariyên derde de,di serî de bi bûyina tevgera Sowyetê di cihgirtina sistema sosyalist de.Konferansê şiyariya têgihiştina hevkariya ev tekoşinên rizgariya netewan û bizava proletariya welatên kapitalistte pêşve,kir,bi kesdarî weke di rojhilata-navîn de sernivîsa gelê Kurdistan û filistên li hemberê emperyalîsmê,siyonîzmê,mêtingerî û paşverûtiya pêwar,digîringiya stratejîk de şerên di rêça serxwebûnê,sosyalîzm û demokrasiyêde,bi vê armancê girîngiya tevgêr û pêwendiyen di nava erdû hêzên soresgerde anî ziman.

Konferansê.bi awakî herhêl dafikariya girîngî û çûna gelek hogirên ronakrewan û girtî,di têkosîna me de,quwasî 250 kesên ronakpak(sehit) û li gel nûbûna xwe PKK ya ku 4800 kes girtiyên xwe hene,bi vê hêla xwe berpirsiyar li ser milênxwe pêk anî û ji gelê xwe re rêşanda.Bi fêhmkirdina jiyandariya bîranîna gernasên xwinfeşanên şerê de[illegible] mê.nêzîkî du salayekû hogırên me yên girtî û bi gelemperî bê nûçeya cihanê di zindanan de li binê lêdan û hing[illegible]nên hovî liberxwedidin û li gel vê rewşê di Konferansê de kesiya Partiyê jorhildan.

Bi ci[illegible]î,rexneyên kesî û têdeyî yên hogirkaran li ser bingeha giramgiriya nîveka demokratîk ma hat kirin.

Konferansê,rapora rêzanî bî 83 rûpelan xwe pêşneyarî komiteya nîvekî bû,ji mijûlbûn û axaftinek durû û dirêj şûnde bi hemfikarî hat dapezirandin.Dema hat weşandin û şûnde wê bê dîtin ku,biryara Konferansê û rapora rêzanî wê bibe şiyara pêşvehatina pergala rêzanî û mengi wariya PKK.

Konferansê bi bijartina komiteya nîvekî bûyina nûvebûna firihkirinê dawî anî.Konferansa PKK ya I.herwekî bi rêdana derhatına nûjevaniya herhêlê xwe di hoyên rewşeke demên dijvar de, careke di heza xwe bi ewlekarî di girêbendiya jiyana pêwistiyên dîrokê de dapezirand.

BİJÎ KONFERANSA PKK ya I.

BİMRE EMPERYALİZM Û MÊTİNGERİYA TİRKE FAŞİST

PKK-KN

DERHATIN

Herdem li bin pîkoliya nîrê kedxwariya sedsalan, di rabedena xwe de,komkariya civakî di Kurdistanê de tevihevîya paşverûtî û pêşverûtiya dîrokê,pirsîna mêtingeriyê ya ku dihelişe di herhêlên Cîhanê de li hatina salên di I960 an,bi girêdaniya şoreşên proletariya û şoreşa sosyalista Cotmehê (Oktober I9I7),bi tevaya kapîtalizma ku kete Kurdistanê û ji sala I960 an. şûnde,bi destpêka bûyina bingeha hoyên (şertên) objektifên bi dawiya pêkhatina rizgariyan ve,proletariyayê Kurdistan ji salên I975 an. şûnde bi navê xwe birêket û li ser bingehên ronak li gor rewşa xwe şêweyên sazkariya rêxistinê amadekir û dema li ser ev bingehanan rizgariya xwe ya netewî bi şerê proletariya ve girêda û pêşde çû,herwekî pêlekê, bi vê çûna xwe herçi hêzên armanc rast û çi hêzên pêşverû jî hebûn, da ber pêla xwe û bi çûnek zerp herikî derya bizava proletariya.

Çi heye ku, şoreşa Kurdistanê ya xwediya dewlemendiyake şêweyên gewre, sipartina dîrokî,rastiyên şêweyên civakî û konevanî(siyasî),ta îro di Rîya Şoreşa Kurdistan de (di Manifesto de) herçiquwasa hatiye dirûtin, li der û ji bo ew hêzên di bi gelemperî û têdayî nebûye mijara hêjakarî û lêgeriyake tiştên bicanûdil.Ano ne xwe vê re mijûldarkirine û ne jî têgihiştine.Ger yek kesan dafikariyek lê kiribin jî, li gor ezeziya (ego) daxwaziya çîna xwe bikar anîne yan jî bi nêrînek lê binêre û derbas bibe,têkilîne.Ev zanistiya dewlemend ji têdexwariya wê vala berdane,li derê rastiyên civakî û ji dîroka rastiya Kurdistan terapaş şanîdane,yan bê girêbendiya civakkariya têkoşînê yan jî bi awakî melûl(zeif) bikaranîne.

Nemaze ji salên I975 an. şûnde,hêza şoreşa Kurdistanê xwe ji siparandina şêweyên sosyaL-şovenîst û burjuwayên nîjadparêzî hundur xelaskiriye,ta roja serxwebûnê digel hêza dafikariya xwe dimeşe. Nemaze ev şanîdide ku ew hêzên dijber nedixwestin xwe bigihênin xwezaya şoreşa Kurdistan û herçuqwasa xwe li dij berepêş kirin jî nikaribûn vê tevgerê rawestinin. Lê ew xof û tirsa şoreşa Kurdistan di dilê wan de zîl daye. Li gel vî awayî tucar nasekinin,da ku ji bo doz û daxwaziyên çînên xwe bînine ziman,bi paşilan nivîs û berbejnan li dij hêza me dinivisînin.Lê dîsa jî ne pire,ger rewşa nûs û nivîsên wane ku sala I975 an. şûnde nivisandine bêne berçav, wê bê dîtin ku pratîkên wane di şeş salên dawiyê de jî ji gelek rastiyan qetiya ye û ketiye rewşeke girtevala.

Ger şaşiyên nivîskarên ev hêz û hereketanan bêne berçav wê bê dîtin ku çuqwas şaşî û bêgavî nivîsandine. Nemaze hîn duh bû ev berpirsiyarên burjuwayên kurdane biçûk dema di rûpelên kovar û pirtûkên xwe yên konevanî de li ser mêtingerî û mêtingeriya li Kurdistan divisandin,digotin "di livbaziya Parlamento de girînge tevgêra me çi be?"

Ji tevgêr u xebata wane ku bi herdem bi burjuwayên tirk re loldibin û ji bo Kurdistan xebateke bicanûdil nakin bendewari û payina li bende wan ji xapandin û paşveçûnê pêvetir ne tişteke.Lew pirs û parêziya doza serxwebûn û azadiya Kurdistan ji bo wan gelek ne girîng bû.Lewra yê wan ji bo bingeha armanca çînên wan bû.Dîsa, ger hereketa burjuwayê nîjadparêzî reformîstî pêwar bê berçav,nemaze wê bêdîtin ku di kovar û nivîsên weşanên wan de ji bê programî û bê kêriyê pêvetir tiştek nîne.Ano pratikê bizêvên konevaniya Cîhan xwestine hertum ji rastiyan weşêrin û rizgariyên neteweyan kirine awakî bêtêgihiştin bi hostatî ev hêzên bizêvên (hereket) ji pratikên şoreşan derhatine kirine rêçeke çewt û şaş. Ev berpirsiyarên ku ev tiştên nasberî ji xwe re kirine rêzanî, bi vî awayî,jiyandariya rêça têkoşîn û tevgêra serxwebûn û azadiya Kurdistan ku gelê me ji herhêlê de bi çiriya çavan diajo ser armancê,ji têdaya binakê vala deranîne û kirine awakî bêarmanc.Lê gava di derheqê pratîkê hêza xebata me de têgotin,herwekî mêtingeran ji sixêf û reşaşiyan şûnde namînin û gelek derew û bêhimberiyan li ser rêzan û rêberên doza serxwebûna me,ji livbaziya dîrokê re dikin û ji boyî xwe ev rewş kirine metod(azîn).

Dîrokê îro gelek pêwîstî li ser pişta rêberên şoreşa doza Kurdistan barkiriye.Dema rêberên şoreşê xwe bi fêdekarî dilivînin û vê pirsa şoreşê bikarbînin,li hêla di jî burjuwayê nîjadparêzî pêwar vêya firsend dîtiye.Lew ew baş dizanin ku bingeha wan ji azmayişa(tecruba) wane kavnarede bi tevgêra tenê civakî û kovarî ve sipartiye dibe ku ji serhatina dîrokê de qet fikariya tevgêrek wanî nedîtibin,da li ser vê celebê(tarzê) êrîşê tînin têkoşîna me.

Ji dema derhatiye, destpêkiriye û virde,ger kedxwar û bi kedxwaran re, ger sosyal-şovenîst û bi sosyal-şovennîstan re,ger ji hêla burjuwayê nijadparzî pêwar de, di derheqê şoreşa serxwebûna Kurdistan û rêbera wê de(di derheqê PKK de) gelek tişt hatine gotin û hatine nividin.Dikare bê gotin ku, tiştên ev hêzanan hemû kirine liv û rêzaniya programa nîveka (merkeza) xwe,ji bo xwe di armanca xwe de serrast bikin û bizava (hereketa) me ji nav rakin, çi rêç hene hemû ceribandine.Nemaze di salên dawiyê de,li gel engîza (sebeba) pêşveçûnek zû, PKK û tevgêra serxwebûnê ji rûpelwarên (manşet)kedxwar sosyal-şoven û burjuwayê nijadparpêz-reformîstî pêwar de neketiye,di bilindbûna rûyê talûka guherandina rojaniya sazûmana mêtinger de û li hêla direwşa antî PKK ji rêxistinên di re bûbû pêşbir(hedef).

Em di vê navbêrê de agahdarkirin bidin ku,giraniya pêwîstiyên girîngiya rastiyên demê çuqwas dijwar dibin bere bibin,ji bo me dasipariya dumahîkên pratikên xwe yên dewlemend ji girseyê gel re bikirna mal,ji bo bingehên şoreşa Kurdistan ku xwe dispêre ronakkirina rewşa dijmin û pêşberiyên konevanî(siyasî) di warê cudakirinê de, xwesipartina emperriyalîst kedxwaran di welatê me de çawabû,li ser têgihiştina zanistiya ronak ya pêşveçûna civakbendî û konevanî ji gel re, dîroka welatê me,li gel vî awayî, çi bend û berberiya kedxwaran û çi bend û dijberiya hêz û rêxistinên di welatê me de bûn,girîngbû li hember bihata sekinandin û pêwîstî tevgêr û xebata rêber û rêzanên PKK, bizava şerê serxwebûna Kurdistan dikir,da ku navgînên girîng bihatana afirandin û firsend nedana hêzên dijberî doza Kurdistan. Li ser armancê teorî ji pratîk neqetiya.

Ger PKK li ser vê bingehê di vê mijarê de di qada heyama weşanî de têr nanîbe serî jî, dîsa gelek tişt kiriye.

Ramanî û dafikariyên ku ji sala I975 an şûnde.ji hêla gelek kesan de hew bi bihîstin û awakî reşaşî bêlêgerî û zanistî hatin weşandin û nivîsandin,nemaze ji hêla şoreşgerên şoreşa Kurdistan de ta ji sala I973 an.virde bi dafikarî û zanistî (ilmi) hatibûn nivîsandin, pêre hatin weşandin.Di destpêkê de ideolojîkî bi destê komikekê hat dafikirandin û pêre li ser riya civakbendî hat damezirandin, Parti bingehbû û Manîfesto hat nivisandin.Ji wê demê şûnde ji bo riya têkoşîna serxwebûnê kirin rêdanek rêber, bi pîvek û bilindî pêşde anîn.

Nemaze şoreşgerên Kurdistan di qada têkoşîna rêxistinê de ji bo afirandina bingeha saziya serrastbûna şoreşa Kurdistan dema girîngbûye ji sendiqe û komelan jî fêde girtine. Ji bo karzemiya armanca bingehî bi karkirinek celeb ji karên legalî jî fêde girtine.

Li gel vê rewşê ger burjuwayê nijadparêz di roja me de di warê konevanî de li hemberê rastiyan eyan nasekine, dîsa dibêjin "PKK ji heyalbaziya(maceraperestî) xwe li tevgêra legalî (sendîka, komele) nafikire".Bi bîr û baweriya me ev mirovanan dixwazin ji bêprogramî û bê livbaziyên xwe tiştên bingehî biangaştînin(iddia bikin) û li gel armanca xwe bicih bikin.Lê li hêla di dixwazine sextekariyên xwe jî veşêrin.

Ya PKK, li hemberê ev hêzên ku dixwazin têkoşîna şoreşa Kurdistan bidin ber şêweyekî legal û sexte,bi balek şoreşger,têkoşîna xwe ya stratejîkî li hemberê berçiniya (istismariya) burjuwayêh reformist bi zanistî bi karbîne û rêbide ku tiştên devdirêjî û gotinên zêde ji wan re nemaye. Iro heqê gotin û şorê bûye ya kesên ku di dema me de xwe daye ber hemû dijwariyan,bûye ya kesên ku xwe dane ber barê têkoşînê,ya hogirên riya şoşa Kurdistan,bûya ya kesên ku ji berê bêtir xebat dikin, bûye ya kesên ku gelek wendakirin û zirarkirine û hîn jî bi fêdekarî û biryarî dixebitin.Dîrokê,bi vê têkoşîna germe ku îro di nava têkoşîna rêberiya serxwebûna Kurdistan û ya kedxwaran de tê ajotin, ferweriya (hukum) hilandin û mirina ev hêzên çînên navîn (burjuwa, feodal hwd.)raxistiye, tavûtufana wan ji navê rakirkiriye,pêşketina girîngiya raste ku hêza kedxwarane sezaî(layıqî wan) wan,ji hemberê rizgariya neteweya Kurdistan bi rêberiya PKK,wê li gel têkoşîna wê bikar anîye û di rakirin û hilandina(cuda kirina) nîrê kedxwariyê herûher diherike.Di vê barê de,rehgirêdaniya parastin û serefraziya di warê têkoşîna serxwebûna Kurdistanê bi rêberiya proletariya ji bo me bûye hebûna Dinê.Bi kurtî têkoşîna me ya bi azmayişan tije(tecrûbên me) bilindiya konevaniya rizgariya neteweyan ku ji gelên Cîhanê re bûye taca serewraziyê û bilind bûye,di taktîk û sitratejîkên bingeha pêşveçûna rêxistinê de, di serî de li herhêlêbi sipariya bilindkirina liberxwedaneke rewanî(ruhanî) di destpêkê de ji kedxwaran re û ji caşên wan re weke ferwer kirin(hukum kirin) ji evan hemû hêzanan re gelek tiştên ku em bêjin hene.

Li derî vê rewşê,ji bo rastiyên civakî û dîrokî yên ku kedxwaran û paşverûkên pêwar (cihîn) gêrî tariyê kirine ne,ji bo ronahkirin û serrastkirina wan gelek pêwistiyên me hene.Ji bo em ji derheqê ev pêwîstiyanan werin (ano derkivin),SERXWEBÛN dertê jiyana weşanê.Ji bo bar û barê xwe bine cih,ano çi ji dest were wê nede paşiyê.

SERXWEBÛN,ji bo dengê têkoşîna serxwebûn û rastiya Kurdistan agahdar bike,bi hêrs têkoşînek bê emanî li hemberê xwesiparên emperiyalistan,mêtingerên faşîstên tirk û emperiyalisma ku welatê me dixwe,serraskirina piştgiriya hêzên şoreşgerên Cîhanê di têkoşîna xwe de û li gel wan planên zordariyê ji ser gelan hilîne,ger li Kurdistan,ger li Tirkiyê tevgêrê li hemberê mêtingeriya CUNTAya faşîste kedxwar bi riya serrastkirina yekitiya hemû hêzên têkoşen di kar de ye û wê hemû hêza çareyên xwe di vê riyê de bikarbîne û têkoşîneke bê ferman bimeşine.

Lê ronake,ma gelo SERXWEBÛNê bi çi rengî pêwîstiyên xwe bîne cih ? Helbet bi alîkariya şoreşgerên Kurdistanî,bi piştgiriya kedkar û welatperweran mixabin dikare bi kar bîne.

Em bi navê koma nivîskarên SERXWEBÛNê,ger li welatê me be, ger li Ewrûpa be,di vê hêlê de em bawerin wê gelê me bi bîranîna agahdarkirina ji bo dengê SERXWEBÛNê wê bi canûdil bersîva me bide.

PKK I. Konferans Duyurusu

Baş tarafı Sayfa 1' de

Konferans, geçmişte aramızda sorun çıkmış adı geçen güçler de dahil olmak üzere, diğer grup ve örgütlerle olan ilişkilerde, ideolojik savaş çizgisinden kaymamayı, bununla birlikte politik dostluğu geliştirmeyi, dönemin önemli bir siyasal konusu olarak kabul etti.

Parti Hareketimizin bütün çalışma faaliyetlerinin tartışıldığı Konferansta, üzerinde titizlikle durulan önemli bir alan da örgütlenme idi. Geçmişteki hataların ve kayıpların çokça olması örgütlenmeyle bağlantılı olarak değerlendirilip, grup aşamasının beraberinde getirdiği hastalıklar, geçici ve zorunlu olarak şehirlerin belli bir süre komiteleşme merkezleri seçilmeleri, tutuklanmaların yüksek düzeyde olmasının örgütsel hataların temelini teşkil ettiği duru bir şekilde ifade edildi. Parti örgütlenmesinin önümüzdeki süreçte kırlara dayalı ve temel mücadele biçimi ile uyum halinde geliştirilip gerçekletirilmesinin doğru devrimci çizgi olduğu oybirliğiyle kabul edilerek karar haline getirildi.

Parti taktiği, Konferansın yoğun olarak üzerinde tartıştığı bir sorun oldu. Sosyal-şovenlerin ve yerel burjuva milliyetçilerinin örtbaş ettikleri, ciddi alternatifler sunamadıkları bu alanda, ayrıntılı tartışmalar yapıldı. Türkiye'nin ve Kürdistan'ın politik durumundan kaynaklanan savaş biçiminin esasta devrimci şiddet olduğu, somut olarak halk savaşı şeklinde uygunca geliştirilmesi tüm berraklığıyla açıklığa kavuşturuldu.

Konferans, Parti taktiğinin sadece genel belirlemesiyle de yetinmedi. Parti önderliğindeki devrimci şiddetin, başlangıçta siyasal amacının ağırlık kazanacağını ve Parti örgütlenmesi ile içiçe oluşan silahlı propaganda biçiminde gelişeceğini vurgularken, diğer yandan da, stratejik savunma, stratejik denge, stratejik saldırı aşamalarının, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi için de geçerli olacağını, aşamalarının uzunluk ve kısalığının ülkenin özelliklerine göre değişeceğini ifade etti. PKK'nın belli bir örgütlenme temelinde gündemine aldığı askeri taktik çizgi, böylesine geniş stratejik anlayışa bağlı olarak yorumlandı.

Konferans, cephe ve ittifaklar sorununa, işçi-köylü ve devrimci aydın blokunun bizzat önderlik edilerek oluşturulması tarzında yaklaştı. Geçmişte sağlanan sınırlı gelişmelerin, önümüzdeki süreçte daha yaygınlık kazandırılarak geliştirilmesini ve cephenin sıcak bir eylem sorunu olarak kavranılmasını belirleyip, bu konuda Parti Programının ruhuna uygun, Ulusal Kurtuluş Cephesi programının yayınlanmasını kabul etti.

Önem derecesine göre birlikler sıralanırken, bugün Türkiye'nin politik platformunda ulusal sorun ve demokrasi stratejik konumda olduğundan, Türkiye devrimci proletarya hareketi ile ittifakın birinci derecede hayati öneme sahip olarak ele alınması, faşist cuntaya muhalif diğer devrimci ve reformist örgütler ile de ilişkilerin temel ittifaka bağlı olarak geliştirilmesi, tartışılarak karara bağlandı.

Kürdistan'ın diğer parçalarındaki parti ve örgütler ile oluşacak olan ilişkilere özenle eğilip, bu alanlarda Marksist-Leninist gelişmeler desteklenirken, yurtsever güçlerle de eskisinden daha dostça ilişkilerin geliştirilmesini sağlamaya ağırlık verilecektir. Bu ilişkiler geliştirildiğinde ilkel ve küçük-burjuva milliyetçiliği eleştirilmekten ve özellikle devrime zarar veren yanları teşhir edilmekten kaçınılmayacaktır.

Dış ittifakların temelinde, başta Sovyetler Birliği olmak üzere sosyalist sistemin yer aldığını, ileri kapitalist ülkelerdeki proletarya hareketi ve ulusal kurtuluş mücadelelerinin bu ittifakları tamamlandığını belirten Konferans, somut olarak Ortadogu'da aynı kaderi paylaşan Filistin ve Kürdistan halklarının emperyalizme, siyonizme, sömürgeciliğe ve yerel gericiliğe karşı bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm yolundaki savaşlarının stratejik önemde olduğunu, bu amaçla iki devrimci güç arasındaki ilişkilerin önemini de belirtti.

Konferans, şehit ve tutuklu yoldaşların mücadelemizdeki yeri ve önemini ayrıntılı bir şekilde yorumlayarak, 250'ye yakın şehit, 4800'e yakın tutuklusu bulunan PKK'nın henüz çok genç olmasına karşın, bu yönüyle halkına karşı sorumluluğunun kanıtlanmış olduğunu belirtti. Şehitlerimizin savaşımızın anısını canlı tutan kahramanlar olduğu ifade edilirken, tutuklu yoldaşlarımızın iki yıla yakın ve çoğunlukla dünya kamuoyuna yansıtılmayan vahşi işkencelere karşı direnmelerinin Parti onuru olduğu saptanarak yüceltildi.

Ayrıca, kadroların eleştiri ve özeleştirisi, demokratik merkeziyetçilik ilkesine sadık kalınarak yapıldı.

Konferans, Merkez Komitesi tarafından sunulan 83 sahifelik Politik Raporu, uzun inceleme ve yoğun tartışmalardan sonra oybirliği ile kabul etti. İlerde yayınlandığında da görülecektir ki, Politik Rapor ve Konferans kararları, PKK'nın ideolojik ve politik düzeyinin gelişkenliğinin bir kanıtı olmuştur.

Genişletilerek yeniden oluşturulan Merkez Komitesinin seçimiyle Konferans son buldu. I. Konferansıyla PKK, en zor koşulları yaşadığı dönemlerde bile kendisini her bakımdan yenileyerek çıkabileceğini gösterdiği gibi, tarihi görevini hayata geçirmede güvenilir bir güç olduğunu bir kez daha kanıtlamıştır.

YAŞASIN PKK I. KONFERANSI!
KAHROLSUN EMPERYALİZM VE FAŞİST TÜRK SÖMÜRGECİLİĞİ!
PKK–MK

I. Konferans yapıldı

Baş tarafı Sayfa 1' de

Elimize geçen Konferans belgelerine göre onbir (11) gün süren Parti I.Konferansındaki tartışmalar, 83 sayfalık bir siyasi rapor taslağı üzerinde yürütülmüş, uzun görüşme ve tartışmalardan sonra siyasi raporda belirtilen hususlar oybirliği ile onaylanarak, karar altına alınmıştır.

Önümüzdeki günlerde yayınlanacak olan siyasi rapor, PKK hareketinin, Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesinin temel sorunlarına, bölge ve dünya durumuna ilişkin görüşlerini, Partinin yeni dönemdeki görüşlerini, taktiklerini ve stratejisini belirleyen bir belge olması nedeniyle hem tarihi hem de güncel bir anlam ve öneme sahiptir.

BATMAN'DAN BİR MEKTUP

ben ve, sekiz arkadaşımla yakalanmıştık ve ordaki sömurgecile-rin neler yaptıklarını gordük gözumucun onunde erkek arkadaşlarımıza işkence yaparak bizide korkutuyordular fakat biz yinede korkmuyorduk bizi ceza evine de aç ve susuz bırakıyordular ve o kış günlerinde soğuktan donuyorduk içimizde hemen hemen hepside hastaydılar ceza evinde analar ve cocuklar vardı orda bir hafta açlık grevine girdik bir hafta aç kaldık getirdikleri yemekleri hepsini dışarda bırakıyorduk getirdikleri yemekler hayvanların onune koysalarda yemezdiler okadar ki kirlidiler hele gece yarıları erkek arkadaşlara işkence yaptıkları zaman sesleri kulaklarımızda çınlıyordu ve işte ağabeyim [redacted] sana anlatacağım havadis yok biliyor

Sevgili ağebeyim yazıma başlamadan önce selam eder ellerinden sıkarım, nasılsın iyimisin iyi olmanı yürekten dilerim. Eğer bizi soracak olursan biz iyiyiz ve senin sağlığını dileriz. Göndermiş olduğunuz mektubu aldık, çok sevindik. Mektubunda benim sana mektup yazmamı istemişsin babamın göndermiş olduğu mektubunda ben de sana bir kaç satır yazmıştım. Sana buradaki havadisleri yazmamı istemişsin burdaki havadislerden sana ne anlatacağımı bilmiyorum. Fakat sana bir şey anlatacağım, biliyorsun ben ve sekiz arkadaşımla yakalanmıştık ve ordaki sömürgecilerin neler yaptıklarını gördük gözümüzün önünde erkek arkadaşlarımıza işkence yaparak bizi de korkutuyorlardı, fakat biz yine de korkmuyorduk. Bizi cezaevinde aç ve susuz bırakıyordular ve o kış günlerinde soğuktan donuyorduk. İçimizde hemen hemen hepsi de hastaydılar. Cezaevinde analar ve çocuklar vardı, orda bir hafta açlık grevine girdik, bir hafta aç kaldık. Getirdikleri yemeklerin hepsini dışarda bırakıyorduk, getirdikleri yemekleri hayvanların önüne koysalardı yemezdiler, o kadar ki kirlidiler. Hele gece yarıları erkek arkadaşlara işkence yaptıkları zaman sesleri kulaklarımızda çınlıyordu ve işte ağabeyim .... sana anlatacağım havadis yok. Biliyorum ki senin benden istediğin burdaki durum ve mücadele, şimdi bunlardan haberim yok. Başka ne anlatacağım aslında çok şey var neyi yazacağımı da bilmiyorum. Şimdi sana dönelim sen ne yapıyorsun ne ediyorsun orda ne var ne yok bize yaz ve gönder. Senden bize devamlı mektup yazmanı istiyoruz.

PKK I. KONFERANSININ GETİRDİKLERİ

Baş tarafı Sayfa 1' de

de, içine düştükleri yönetim bunalımından, ekonomik ve siyasi krizden kurtulmak, Kürdistan ve Türkiye'de gelişmekte olan devrimci mücadelelerin üstesinden gelmek için yapısal değişikliklere yöneliyorlardı.

Bunun bir sonucu olarak Türk sömürgecileri, tüm toplumsal alanda barutlarını tüketmiş olmalarına, Kürdistan'daki sosyal, siyasal ve kültürel etkinliklerini hemen hemen tümden yitirmiş bulunmalarına rağmen salt askeri alandaki üstünlüklerine dayanarak 12 Eylül faşist askeri darbesini gerçekleştirdiler.

Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesi Türkiye devrimci demokratik hareketiyle sömürgeci tekelci Türk burjuvazisi ve uşakları arasındaki mücadelenin, Türk ekonomisinin çıkarlarının, dünyada ve bölgedeki siyasi gelişmelerin ve güçler dengesinin ortaya çıkardığı bu durum, ancak, sürüp gelen mücadelenin yeni bir aşaması olarak değerlendirilebilir. Yoksa, Türk sömürgecilerinin faşist generaller eliyle gerçekleştirdiği 12 Eylül darbesi, ne, burjuvazisinin bile kendi içinde atomlarına kadar parçalandığı, tarihinin en zayıf dönemini yaşayan Türk sömürgeciliği bir başarı; ne de, yürüttüğü mücadele ile sömürgeciliğin ve ülkemizdeki sosyal dayanaklarının sarsılmaz gibi görünen otoritelerini tanımaz hale getiren ve yüzbinleri kucaklayan gelişimi ile yeni bir döneme gelip dayanan PKK ve Kürdistan Bağımsızlık hareketi için (böyle bir mücadele de kaçınılmazdan kayıpları ve yediği darbelerden ötürü) bir yenilgidir. Bu darbenin devrimci, hareketler için bir yenilgi olduğunu ileri süren görüşler, tekelci Türk burjuvazisinin 12 Eylül'le birlikte amansız bir biçimde yüklediği, bu baskıları altında hızla dağılmaya başlayan küçük-burjuvazi ve orta tabakaların şaşkınlığının ve yılgınlığının bir ürünüdür. Yoksa Kürdistan ve Türkiye devriminin özünü kavramış olan hareketlerin soruna yaklaşımı farklıdır ve nitekim böyle de olmaktadır.

Daha başından beri mücadelenin özelliklerini ve Kürdistan Devriminin doğasını doğru tesbit etmiş olan, bunun gerektirdiği mücadeleye atılmaktan bir adım bile geri durmayan PKK'nin, yeni dönemdeki mücadele karşısında takındığı tutum ve bunun için giriştiği hazırlıklar da devrimci sorumluluğunu, kitleler ve dost güçler nezdindeki güvenilirliğini ve düşmana bile kabul ettirdiği otoritesini kanıtlamaya yeterlidir.

PKK'nin Kürdistan, Bağımsızlık hareketinin yeni dönemdeki görevlerini, sorunlarını, mücadele araç ve yöntemlerini kararlaştırdığı, bütün bu hazırlık ve çalışmalarını geçmiş mücadelenin sıkı bir irdelenmesi ve devrimci tarzda eleştirisi ile güçlendirdiği 1. Parti Konferansı, bunun en yüksek ifadesidir. Bazı olanaksızlıklar nedeni ile bu Konferansın çalışmalarının ve sonuçlarının en gerekli olduğu böyle bir dönemde, kitlelere doyurucu bir tarzda ve zamanında aktarılamaması, Bağımsızlık mücadelemizin açısından bir şanssızlık olsa bile, Konferansın tarihi önemi, gündemine alıp kararlaştırdığı hususların toplumsal ve siyasal özellikleri, etkisini tüm ulusal kurtuluş sürecinde hissettirecek ve önümüzdeki döneme damgasını vurabilecek güçte olmasından ötürü, bu dönemin sorunları çözülünceye kadar güncel önemini de koruyacaktır.

PKK 1. Konferansının, hem halkımız ve ulusal kurtuluş hareketimiz hem de PKK'nin parti yaşantısı açısından tarihi anlamı, baskı çarklarının alabildiğine döndüğü ve halk olarak en zor dönemimizi yaşadığımız bir zamanda, sağlam bir ideolojik ve siyasi zeminde gerçekleşen, devrimimizin hayati öneme sahip en ağır görev ve sorunlarına aydınlık kazandıran, bu uğurda mücadele yürütecek güçleri yeni temelde örgütlemeye seferber eden bir toplantı olmasında yatmaktadır.

Açıktır ki, hemen tüm siyasi hareketlerin darbe yediği ve direnebilmek için güç koşullar yaşadığı bugünkü Türkiye ortamında, Kürdistan'ın tümüyle yeniden işgale geçildiği, ulusal kurtuluş hareketimiz ve özellikle PKK hedef gösterilerek en resmi ağızlardan her gün, ''ezildiler'' ''yok edildiler'' biçiminde saldırıların yapıldığı bir dönemde ve Ortadoğu'da da anti-emperyalist, anti-siyonist savaşımının giderek kızıştığı bir durumda, bırakalım böyle gelişmiş bir Konferansın toplanıp bu kadar olgun bir içerikle sonuçlandırılması yalnızca böyle bir şeyin gerçekleştirilebilmiş olması bile büyük bir başarıdır.

Ayrıca PKK açısından bu, faşist cunta ve uşaklarının azgın saldırıları nedeniyle verdiği kayıplar ve yediği darbeler kimi çevrelerce, baskı koşulları da bahane edilerek içerde ve dışarda yaygınlaştırılmak istenen teslimiyete ve her unsuru böyle bir mücadeleye atıldığı için pişman ettirmek istemesine rağmen böyle bir toplantıyı gerçekleştirmesi hareketin zengin içeriğini ve ihtilâlcı özünü kanıtlamaktadır.

Konferansın sağlıklı bir biçimde sonuçlanması emperyalizme, sömürgeciliğe ve yerli gericiliğe vurulmuş büyük bir darbedir. Bu özelliğinden ötürü toplantı, uluslararası bir öneme sahiptir.

PKK 1. Konferansı hem devrim yoluna giren halkımızın sesi olması ve hem de PKK'nin uluslararası alanda tanınması bakımından bugüne kadar sağlanan gelişmenin zirvesini teşkil etmektedir.

Ayrıca toplantı içerik olarak, önümüzdeki dönemin siyasi ve askeri stratejisini doğru ve berrak bir biçimde ortaya koymuş, sosyal-şovenlerin ve yerel burjuva milliyetçilerinin örtbas ettikleri ve ciddi bir alternatif sunamadıkları parti taktiği alanında oldukça açık bir çizgi ortaya koyarak, Türkiye'nin ve Kürdistan'ın politik durumundan kaynaklanan savaş biçiminin devrimci şiddete dayalı uzun vadeli halk savaşı olduğunu belirtmiş, parti örgütlenmesinin yeni dönemin özelliklerine uygun olarak geliştirilmesini karar altına almış, cephe ve ittifak sorununa da mücadele etmek isteyen hiç bir gücün kaçınamayacağı bir şekilde açıklık ve ciddiyet kazandırmıştır.

Konferansın bu içerikte gerçekleşmesinin en büyük önemi, mücadeleyi, gelecek açısından her bakımdan güçlü bir biçimde silahlandırılmasından kaynaklanmaktadır.

Eğer Konferansta belirlenen bu hususlar layıkı ile hayata geçirilebilinirse, denilebilinirki Konferansın yapıldığı bu onbir günlük süre, Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesine ve bu mücadele ile yaratılmakta olan tarihimize büyük bir ivme kazandırmıştır.

PKK, önüne koyduğu görevlerin üstesinden gelmek için, Konferansta, günümüzde hiç bir siyasi hareketin kolay kolay cesaret edemeyeceği bir tarzda kendisini eleştiriye tabi tutmuştur. Bu tutumuyla, mücadele etmek isteyen tüm güçlerin önüne ciddi bir örnek koyan

PKK'nin Konferansta ortaya çıkardığı siyasi sonuçlar üzerinde, tüm bu güçler tarafından yapılacak seviyeli bir değerlendirme ve takınacakları dürüst, ciddi tutumlar, önümüzdeki görevlerin gerçekleştirilmesi ve sorunların çözümü için atılan adımları alabildiğine hızlandıracaktır.

★★★

Çıkarken

özellikle de Kürt küçük-burjuva milliyetçileri dergilerinin bir sayfasında sömürgeciliği ve sömürge Kürdistan'ı tarif ederken, diğer sayfasında ''Kürdistan'da parlemento seçimlerinde taktik ne olmalıdır'' sorununu inceliyorlardı.

Türk burjuvazisine olan sıkı bağlılıkları nedeni ile, kendi sınıf çıkarları için dahi ciddi bir mücadeleye atılmayan bu akımlardan, Kürdistan Bağımsızlık Hareketinin sorunlarına sahip çıkmalarını ve bu hareketi savunmalarını beklemek kendi kendini aldatmak veya mücadeleden vazgeçmek olurdu. Özellikle reformist yerel burjuva milliyetçiliğinin varlık gösterebildiği tek alan olan yayın faaliyetleri incelendiğinde görülecektirki sırf kendi örgütsüzlüklerini, programsızlık ve eylemsizliklerini gizlemek için dünya sosyal ve ulusal kurtuluş pratiklerinin ortaya çıkardığı somut gerçekleri bile ustaca çarpıtıp, bunları kendilerine tanık olarak göstermiş olan bu akımların temsilcileri, böylece, Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesinin ülkemizi ve halkımızı nihai kurtuluşa götürecek olan canlı özünü boşaltmaya çalışmış, hareketimizin özgül pratiğinden söz etmek gerektiğinde ise, bağımsızlık mücadelemizin önderlerine ve onların tarihi eylemlerine, hiç de sömürgecilerden aşağı kalmayan küfür ve karalamalar yöneltmeyi, sürekli bir yöntem haline getirmişlerdir.

Kürdistan Devriminin önderlerini, tarihin onlara yüklediği görevleri gerçekleştirmek için gerekli temel adımları atmak yönünde yürüttükleri yoğun çabaları fırsat bilen yerel burjuva milliyetçileri, kökleri çok eskilere dayanan cemiyetçilik ve dergicilik tecrübelerine dayanarak belki tarihte çok ender rastlanabilecek bir tarzda bu mücadeleye saldırmaya başlamışlardır.

Ortaya çıktığı ve gelişmeye başladığı dönemden bu yana, gerek sömürgeciler ve gerekse sosyal-şovenlerle yerel burjuva milliyetçileri tarafından, Kürdistan Bağımsızlık

Mücadelesi ve O'nun önderi PKK hakkında çok şey söylenmiş çok şey yazılıp çizilmiştir. Denebilirki bu güçlerin hemen hepsi, politikalarının ve eylemlerinin merkezine koydukları, bu hareketi ortadan kaldırma amaçlarını gerçekleştirmek için, her yolu denemişlerdir. Özellikle son yıllarda, gösterdiği hızlı gelişme nedeniyle, gerek sömürgecilerin, gerekse sosyal-şovenler ve yerel burjuva reformistlerinin manşetlerinden inmez olan Bağımsızlık hareketimiz ve PKK, sömürgecilerin gündeminde devletin yapısını değiştirecek bir tehlike olma düzeyine yükselirken; diğer akımların gündemlerinde ise ''anti-PKK'cilik''! İlkesi gibi biçimlere bürünerek baş hedef durumuna gelmişti.

Bu arada hemen şunu belirtelimki, dönemin zorlukları ve gerçekleştirilmesi gereken görevlerin ağırlığı ne olursa olsun kendi zengin pratiklerininsonuçlarını kitlelere mal etmek, Kürdistan devrimin dayandığı temelleri, siyasal hedeflerini ve düşmanın durumunu açıklamak, sömürgeciliğin emperyalist dayanaklarının özünü teşhir etmek ülkemizdeki tarihi ve toplumsal gelişmeleri tahlil ederek halkımıza doğru bilinç götürmek ve gerek sömürgecilerin gerekse yanlış akımların tahribat yapmalarını engellemek için Kürdistan Bağımsızlık hareketi ve PKK'nin önderlerini yayın alanında da uygun araçlar geliştirerek onların gerçekleri çarpıtarak kitleleri yanıltmasına fırsat vermemeliydiler.

Ama PKK, yaygın ve sürekli bir faaliyet haline getiremese de bu alanda da üzerine düşeni temel olarak yapmıştır.

1975 sonlarından başlayarak bir çoklarının alelacele, kulaktan duyma ve derme çatma düşüncelerle yayın malzemesi haline getirdikleri Kürdistan Devrimine ait tezler esas olarak Kürdistan Devrimcileri tarafından ve 1973'lerden itibaren sistemli bir biçimde geliştirilmiş, önce ideolojik bir grubun dayandığı ortak ilkeler, daha sonra da parti programı ve Manifesto düzeyine yükseltilip formüllendirilerek, mücadelesine yol gösteren canlı bir rehber haline getirilmiştir.

Örgütlenme ve mücadele alanında da öncelikle, Kürdistan Devrimini yönetecek temel birimleri yaratmakla uğraşan Kürdistan Devrimcileri yeri geldiğinde sendikalar ve derneklerden de esas amaca hizmet edecek tarzda yararlanmışlardır.

Bu nedenle günümüz siyasal gerçekleri karşısında fazla ileri süremezseler de yerel burjuva milliyetçilerinin ''PKK bu tür faaliyetleri reddeden maceracı bir harekettir'' biçimindeki esasta kendi programsızlık ve eylemsizliklerini örtbas etme amacına yönelik iddiaları tam bir sahtekârlık örneğidir.

PKK'nin, Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesini sahte bir legalizmin batağına çekmek isteyen bu akımlara duyduğu devrimci tepkiyi istismar etmeye kalkan küçük-burjuva reformistlerinin PKK'nin yürüttüğü mücadelenin taktik ve stratejilerinin doğruluğunu kanıtlamış olan bugünkü gerçekler karşısında söyleyebilecekleri hiç bir şey kalmamıştır. Bugün söz söyleme hakkı her zamankinden daha fazla olarak Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesinin yükünü omuzlayanların ve bu mücadeleyi bugün de en zor koşullar altında, büyük kayıplar pahasına azim ve kararlılıkla sürdürenlerindir. Tarih, sömürgeciler ile Kürdistan proletaryası önderliğindeki bağımsızlık mücadelesi arasında sürmekte olan sıcak mücadelenin erittiği orta sınıf ve tabakaların ölü doğmuş hareketleri için hükmünü vermiştir ve bu mücadele PKK önderliğindeki Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin sömürgeciliği layik olduğu yere kaldırıp atacağı noktaya doğru hızla ilerlemektedir. O halde proletarya önderliğindeki Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesini sonuna dek savunmayı ve zafere götürmeyi varlık nedeni haline getirmiş olan bizlerin, kısa fakat zengin deneylerle dolu mücadelemize dünya halklarının zaferle taçlanmış engin ulusal ve sosyal kurtuluş pratiklerine ve bunları temel alarak geliştirdiğimiz örgüt strateji ve taktiklerimize ve her alanda onurla yükselttiğimiz direniş ruhumuza dayanarak başta sömürgeciler ve uşakları olmak üzere tarihin mahküm ettiği tüm bu güçlere söylenecek çok sözümüz vardır.

Ayrıca sömürgecilerin ve yerel gericilerin karanlığa ittiği tarihi ve toplumsal gerçeklerimizi gün ışığına çıkarmak için gerçekleştirmemiz gereken görevlerimiz vardır. Dayatan bu görevlerin üstesinden gelmek için yayın hayatına başlayan SERXWEBÛN üzerine düşeni yerine getirmek için elinden gelen her şeyi yapacaktır.

SERXWEBÛN, Kürdistan gerçeğininve bağımsızlık mücadelesinin sesini duyurmak, faşist Türk sömürgeciliği ile ülkemizdeki dayanaklarını teşhir edip bunlara karşı amansız bir mücadele yürütmek, faşist Türk sömürgeciliğinin emperyalist dayanaklarını, emperyalizmin ülkemiz, bölge ve dünya halkları üzerindeki planlarını teşhir edip buna karşı mücadelede dünya devrimci güçleri ile dayanışmayı güçlendirmek, sosyal-şovenizmi ve reformist yerel milliyetçiliği teşhir ve tecrit etmek, gerek Kürdistan'da, gerekse Türkiye'de sömürgeciliğe ve sömürgeci faşist cuntaya karşı mücadele etmekte olan güçlerin birliğini gerçekleştirmek için tüm imkânlarını seferber edecek ve bu uğurda amansız mücadele yürütecektir.

Fakat açıktır ki SERXWEBÛN bu görevlerini ancak Kürdistanlı devrimcilerin, yurtseverlerin ve emekçilerin aktif desteği ile gerçekleştirebilir.

SERXWEBÛN yazı kurulu olarak biz, gerek ülkemizde gerekse Avrupa'da Bağımsızlık Mücadelemizin gür sesinin bu alanda da duyurulmasının özlemi içinde olan halkımızın, çağrımıza büyük bir içtenlikle cevap vereceklerine inanıyoruz.

Dersim'de

Katliam Operasyonları sürüyor

Çıkan çatışmalarda 11 Asker Öldü

Sömürgeci faşist Türk devletinin Kürdistanlı emekçilere karşı baskılarının dozunu arttırdığı bildirilmektedir. Öğrenildiğine göre Dersim ve Karakoçan yörelerinde cuntanın devrimcilere karşı 20.000 askerle başlattığı üçüncü büyük operasyon dizisi iki aydan beri devam etmektedir.

Ağır askeri teçhizatlar desteğinde Dersim köylerini basan sömürgeci kuvvetler, halkı devrimcilerin barındıkları yerleri ihbar etmeye zorlamakta, bunun için halka korkunç işkenceler yapmaktadırlar.

Ayrıca alınan haberlere göre iki aydır devem eden operasyonlar sırasında çeşitli kereler karşı karşıya gelen devrimci güçlerle ordu mensupları arasında çıkan çatışmalarda basına yansıtılmayan haberlere göre devrimcilerin verdikleri kayıpdar yanında 11 askerinde öldügü bildirilmektedir.

Yaşasın Dersim Direniş Geleneği

Dersim'de Çatışma:

Biri Bayan Iki Devrimci Şehit Edildi.

Çatışmada Bir Astsubay, iki er Öldü !

İki aydan beri sürdürülen operasyonlar sırasında devrimcilerle Türk ordusu arasında çıkan çatışmalarda biri bayan olmak üzere iki PKK'li şehit düştü.

Gazeteyi basıma verdiğimiz sırada elimize geçen habere göre olay kısaca şöyle gelişti; Aralık ayının son haftasında sömürgeci kuvvetler çok sayıda PKK'li partizanın bulunduğu bir köye, (Rabat) etrafındaki barınaklara büyük bir baskın düzenledi. PKK'li savaşçıların teslim olmayı reddetmesi üzerine çıkan çatışmalar tam dört gün dört gece sürdü. Kendilerinden kat kat fazla düşman güçleri karşısında parti onuruna yakışır bir tarzda direnişin en görkemlisini sergileyen PKK'li partizanlardan bayan Azime DEMiRTAŞ ile İbrahim KAPLAN şehit düştüler. Çatışma sırasında diğer PKK savaşçılarının kuşatmayı yararak kurtuldukları öğrenildi. Çok geniş bir alana yayılarak operasyonları sürdüren cunta kuvvetleri ile devrimciler arasındaki çatışmaların halen sürdüğü gelen haberler arasındadır. Devam eden çatışmalar süresince cunta kuvvetlerinden de bir Astsubay,iki erinde öldüğü bildirilmektedir.

Kahrolsun Sömürgeci Faşist Cunta!
Yaşasın Dersim Direniş Geleneğimiz!

Dersim'de Çıkan Çatışmada 1 PKK'li Şehit oldu

Öteyandan özellikle son dönemlerde sömürgeci-faşist cuntanın operasyonlarını yoğunlaştırdığı bölgelerin başında gelen Dersim' de çıkan çatışmada bir PKK savaşçısı hayatını kaybetti.

9 Aralık 1981 günü Dersim'in Sihenk Mahlesi,Kuruspi Mezrasında Cunta güçleriyle PKK savaşçıları arasında çıkan çatışmada Murat YÜKSEL adlı devrimci şehit edilirken 6 askerinde yaralandığı bildirilmektedir.

Saatlerce süren çatışmalar boyunca sayıları kesin olarak saptanamayan diğer PKK savaşçıları,iki alay askerin oluşturduğu kuşatmayı yararak kurtuldular.

Kahraman devrimci Murat YÜKSEL Kürdistan Kurtuluş Mücadelesinde yaşatılacaktır.

Yaşasın DERSİM Direnişi!

Pülümür'de iki PKK Savaşçısı Katledildi

Baştarafı Sayfa 3'de

Her şeyden önce sömürgeci faşist cunta uyguladığı bütün vahşete rağmen Kürdistan'da direniş hareketini bastıramamış, direniş hareketi ezileceği yerde her geçen gün daha da güçlenerek yaygınlaşmıştır. Operasyonlarında aralıksız sürdürülmesine neden olan bu durum, askerler ile kitleleri sürekli ilişki halinde tutmakta, çoğu yoksul halktan gelen askerler kendi insanlarının celladı olarak görevlendirildiklerini çok iyi görmektedirler. Bunun için her gün tanık oldukları insanlık dışı vahşet, askerler arasındaki tepki ve hoşnutsuzlukları alabildiğine arttırmakta; ordudan firar olayları artık sık sık görülmekte ve duyulmaktadır. Kendi halkına karşı suç işlemeyi reddederek ordudan firar eden askerler. savaş hali kurallarına göre ele geçirildikleri her yerde anında kurşuna dizilmekte kurtulmak için çareyi faşist cuntaya karşı direnmekte ve direnişçi güçlerin saflarına katılmakta bulmaktadırlar.

Yine diğer önemli bir olgu da, sömürgeci Türk ordusunun çok büyük bir bölümünün zorla askere alınan yoksul Kürt köylülerinden teşkil edilmiş olmasıdır. Sömürgeci faşist Türk devleti bu gerçek karşısında da tedirgin olmakta, bizzat kendi eliyle eğittiği bu insanların bir gün silahları kendisine doğrultacağından korkmaktadır. Bugün tek tek görülen bu firar olaylarının mücadelenin giderek gelişmesiyle daha da hızlanacağı, kitle halinde firarlara yol açarak sömürgeci Türk devletinin ayakta kalan tek kurumu olan orduyu da güçten düşüreceği açıktır. İşte firarileri ele geçirdiği anda kurşuna dizdirmekle askerlere gözdağı vermek isteyen faşist generaller cuntası bu yolla ordusunu tehdit eden böyle bir tehlikeyi daha işin başındayken önlemeye ve uzaklaştırmaya çalışmaktadır. Ama boşuna. Onun bu çabaları sömürgeci ordudaki çatlakları gideremeyecek, tersine bu çatlağı daha da derinleştirecektir.

... Kasım 1981 günü sömürgeci kolluk kuvvetleri tarafından kurşuna dizilen Kâzım AYDIN sıradan bir asker kaçağı değil, askerlik öncesinde Türk sömürgeciliği ve onun dayanaklarına karşı aktif mücadele yürütmüş üstün yetenekli bir savaşçıydı. Devrimci sempatizanlığı döneminde, Türkiye devrimci gruplarının yürüttüğü anti-faşist mücadelesine de aktif katılmış olan Kâzım AYDIN bir partizanda bulunması gereken tüm özellikleri kişiliğinde somutlaştıran çok üstün yetenekli bir savaşçıydı. Daha önceler Türkiye devrimci gruplarından biriyle birlikteyken, İstanbul'da Kürdistan Devrimcilerinin sempatizanlarıyla ilişkiye geçtikten sonra Kürdistan'a gelerek PKK'nin aktif bir elemanı durumuna gelmişti. Bingöl'de faşistlere, Dersim'de sosyal-şovenlere karşı yürütülen mücadelenin ön saflarında yer aldı. Sömürgeci güçlere karşı bu yörelerde geliştirilen eylemlerin hemen hemen tümüne katılmıştı.

Çok çalışkan, cesur, atik, partiye, halka, devrime son derece bağlı olan Kâzım AYDIN, bu özellikleriyle kendisini kitlelere kısa zamanda kabul ettirebilmişti.

1980'lerin başında bir takım olumsuzlukların etkisiyle İstanbul'a, oradan da askere gitmesine rağmen, partiye ve mücadele olan büyük tutkusu, sarsılmaz inancı, O'nu, askerden kaçmaya zorlamış, yeniden Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesinin saflarına dönerek, devrimdeki yerini almıştı.

Kararlı tutumu ve soylu direnişiyle O, her zaman Kürdistan halkının mücadelesinde yaşayacaktır.

■■■

Bütün Dünya Proletaryası ve Ezilen Halkları, Proleter Devrimler Çağının

62.Yılını Coşkuyla kutluyor

Yiğit Paris proletaryasının 1871'de "göğü fethetmeye" kalkışan kahramanca başkaldırışından sonra kızıl bayrağı devralan Rus proletaryası, Bolşevizmin önderliğinde 1917'de halklar hapishanesi Çarlık Rusya'sını yıkarak tarihte ilk kez proleter devrimler çağını başlattı ve kızıl bayrağı emperyalizmin ve Asya barbarlığının kale burcuna dikti.

Dünya proletarya ordusunun başına geçen Rus proletaryası, emperyalist sistemde ilk büyük gediği açarak proleter devrimler çağını başlatırken, emperyalizmin ve sömürgeciliğin köleleştirdiği halkların sömürgesel devrimlerini de proletarya devrimlerine bağlayarak, onları proletaryanın kızıl bayrağı altında birleştirdi ve tarihte ilk kez bütün dünya proletaryası ve ezilen halklarının ana vatanı olan Sovyetler Birliğin'de proletarya diktatörlüğünü inşa ederek sosyalizmin kuruluşuna geçti.

Dünya proletaryasının öncü müfrezesi olan Rus proletaryası, tarihin kendisine yüklediği geri bir ülkede sosyalizmi inşa etme ve Çarlığın zulmünden kurtulan halkları sosyalizmin seline katma şerefli görevini başarıyla gerçekleştirirken, proletarya cephesinde emperyalizmin uşaklığına oynayan II.Enternasyonalin sosyal-şoven oportünizmini mezara gömme kutsal görevini de layıkıyla yerine getirerek, proletarya ve ezilen halkların militan devrimci cephesini yarattı ve onlara gerçek kurtuluşun yolunu gösterdi.

Bunun içindir ki, bütün dünya proletaryası ve ezilen halkları o günden bu yana en içten sevgi ve militan bir enternasyonalist ruhla sosyalizmin ana vatanına bağlanırlarken bütün emperyalistler, emperyalistlerin hizmetindeki bütün gericiler ve her türden Marksizm dönekleri güruhu da, Sovyetler Birliği'ne ve sosyalist sisteme karşı her cepheden saldırılarını yoğunlaştırarak sürdürdüler.

Büyüyen Sosyalizm ve Artan Sorunlar

Sovyetler Birliği'nin emperyalist kuşatma ve sürekli saldırı, kışkırtma ve savaş kundakçılığı tehditleri altında sosyalist ekonomiyi inşa etme ve sosyalist toplumu kurma zorunda kalması; yine sosyalist sistemin kapitalizmin geri olduğu Doğu Avrupa gibi ülkelerde ve kapitalizmin hemen hemen hiç gelişmediği sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde ortaya çıkması, sosyalist sistemin büyümesiyle birlikte artan sorunları ile içiçe, dünyada sosyalizme geçişi de oldukça çeşitlendirmiştir. Yani kapitalizmin bir yığın sorununu da devralan sosyalizm, bütün gelişmesi boyunca kapitalizmin bir çok amaresini de bağrında taşımış; her ulus kendisinden bir yığın özellik katarak sosyalizme ilerlemek zorunda kalmıştır.

Bu durum, sosyalist toplumu kurma süreci içinde bir çok ülkede çeşitli dönemlerde farklı sorunların ortaya çıkmasına, dünya komünist hareketi içinde ayrılıklar ve bölünmelere ve hatta Çin örneğinde görüldüğü gibi büyük çatışmalarla birlikte dünya karşı-devrim saflarına geçmeye kadar uzanan bir dizi yalpalamalara neden olmuştur. Yine bu durum sosyalist ekonomiyi henüz yeni kurmaya yönelmiş ülkelerin ekonomik kuruluş mücadelelerini güçleştirmekte ve hatta kimi zaman imkânsızlaştırmakta, kazanılan tüm mevzilerin kaybedilmesine yolaçmakta, bir bütün olarak sosyalist sistemin gücünün düşmesine neden olmakta ve dünya komünist hareketini düşman karşısında zayıflatmaktadır. Dünya sosyalist sisteminin, kapitalist ülkelerdeki proletarya hareketlerinin ve sömürge halkların devrimci kurtuluş mücadelelerinin birleşik gücü karşısında iyice köşeye sıkışan ve hatta topyekun bir çöküşle yüzyüze gelen emperyalist-kapitalist sistem bugün bir yandan Polonya, v.b, gibi sosyalist sistemin çatlaklarına, öte yandan Çin gibi sosyalist sistemden kopan ülkelere dayanarak ayakta kalmaya çalışmakta; bunun kendisi için doğurduğu avantajlı durumdan yararlanarak sosyalist sisteme ve dünya devrimci hareketlerine karşı saldırılarını yoğunlaştırmakta ve artan askeri hazırlıklarla birlikte emperyalist savaş kundakçılığına hız vermektedir.

Bugün sorun, dünya sosyalist sisteminin, kapitalist ülkelerdeki proletarya hareketlerinin ve ezilen halkların devrimci kurtuluş hareketlerinin artan mücadele güçlerini Bolşevizm ruhuyla örgütleyip proletarya enternasyonalizmi temelinde mücadele birliğini yükselterek sosyalist ülkelerde emperyalizmin kışkırttığı karşı-devrimci hareketlerin başını ezmek bu ülkelerde karşı-devrime temel teşkil eden tarımdaki kapitalist mülkiyeti acımazsızca tasfiye etmeye yönelmek, sömürge ve yeni sömürge ülkelerdeki devrimci hareketleri geliştirerek emperyalizme darbe vurmaktır. Yoksa dünya sosyalist sisteminin kuruluş zorluklarından doğan sorunlarla dünya komünist ve devrimci hareketleri içindeki sorunları, sosyalist sistemi ve dünya komünist ve devrimci hareketlerini zayıf düşürmek için öne çıkarmak, bölmeyi derinleştirmeye hizmet eden sakat bir anlayıştır. Halbuki doğru olan şey Bolşevizmin o kendisine has devrimci ruhuyla sorunlara yaklaşarak eksik olanı ve yerine getirilmeyeni devrimci bir tarzda ortaya koyup acımazsızca eleştirmek, proletarya enternasyonalizmi temelinde mücadeleyi ve birliği yükselterek kollektif bir şekilde sorunların üstesinden gelmeye çalışmaktır.

Bunun dışında bütün yaklaşımlar ütopik ve bir o kadar da gericidir. Ve en sonu, sağlı ve "sol" lu bir şekilde nesnel olarak emperyalizme hizmet etmeye kadar gelip dayanmaktadır.

1917 Ekim Devrimini Kutlarken Kendisini Dayatan Görevler

Proleter ve sömürgesel devrimler çağına damgasını vuran Ekim devriminin etkisi, bütün proleter devrimler çağı boyunca artan bir şekilde büyüyerek sürüp gitmektedir. Bu etki, günümüzde hem derinliğine hem de genişliğine öyle büyük boyutlara ulaşmıştır ki,emperyalist ülkeler bunu kırabilmek için her çareye başvurarak bütün güçlerini harekete geçirmekte ve emperyalist savaş kundakçılığını hızlandırmaktadırlar. Öte yandan Ekim Devrimine karşı doğrudan tavır alamayan her türden Marksizm dönekleri emperyalist gericilikle ağız birliği içinde sosyalizm adına Sovyetler Birliği'ne ve diğer sosyalist ülkelere saldırmakta, dünya proletaryasının yüzlerce yıldır sürdürdüğü mücadele ile elde ettiği bu zengin mirası hovardaca harcayarak Sovyetler Birliği ve sosyalist ülkelerin sırtından bir parazit gibi kendilerine mevki ve prestij sağlamaya çalışmaktadırlar.

Görev, artan emperyalist savaş kundakçılığına karşı koymak, proletarya saflarına sızan ve onu zehirleyerek devrimci mücadeleden alıkoyan her türlü burjuva ruhunu öldürmek, Bolşevizm ruhuyla dünya proletaryasının ortak ve yüce amaçları doğrultusunda proletaryayı yeniden eğitmek, proletaryanın ve ezilen halkların devrimci cephesini daha da sağlamlaştırmak ve proletaryanın kızıl bayrağı altında Lenin'in gösterdiği dünya Sovyetler Cumhuriyeti hedefine varmak için mücadele etmektir. Bütün bu görevleri yerine getirmek ve Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesini yükseltmek için, bütün militanlar, sınıf bilinçli işçiler, köylüler ve yurtseverler görev başına.

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!